THE "VIVEKA BODHINI"

An Illustrated High Class Popular Tamil Monthly

Started in July 1908] [Appreciated by one and all

(Annual Subscription including Postage Rs. 3)

Has a large list of able and eminent contributors.

MAINLY DEVOTED TO

Education, Science, Philosophy, Morality, Literature and Art, History, Biography and Fiction, Agriculture, Industry, Commerce & Economics.

THE ONLY JOURNAL OF ITS KIND IN INDIA.

Accuracy and originality form its speciality : Articles penned by the best of intellects.

Vol. V **JULY, 1912** **No. 1.**

CONTENTS

	PAGE
The Living Deadman	1
The Inner Meaning of Images : S—Ananthakrishnan	2
Sriman Pandithurai Thevar (A Life Sketch): by M. R. Ry. V. Muthusawmy Aiyar Avl., B.A., L.T.	6
Nakkira—The Divine Bard: by M. R. Ry. Nagai C. Gopalakrishnan Avl.	10
Moral Sayings explained	14
Morals and Civics : Elementary Principles—Portuguese Brothers : by M. R. Ry. C. S. Sundaram Aiyar Avl., B.A., L.T.	17
Physics Primer—Refraction of Light	19
Popular Maxims explained	23
Adventures of Ulysses : by M. R. Ry. K. Venkatarama Aiyar Avl., B.A.	24
Tempest : by M. R. Ry. T. B. Krishnaswamy Avl., M.A.	29
Vasantha Malikai : by M. R. Ry. R. S. Narayanasawmy Aiyar Avl., B.A., B.L. ...	32
Students' Pages : Essay Writing : IV Reflective Essays.—Psychological Subjects.—Day dream	35
Children's Pages	38
Ladies' Pages	42
News and Notes	45

ILLUSTRATIONS.

Sri Krishna in four aspects Sriman Pandithurai Thevar 7 blocks toillustrate "Refraction of Light."

All literary contributions, books, &c., for review, should be addressed to the Editor, and all communications and remittances to the Manager, the "Viveka Bodhini," Brodies' Road, Mylapore, Madras.

புதிய கம்பெனி !! புதுச்சரக்குகள் !! புது ஏற்பாடு !!

பழைய ஸ்டாக்கு கிடையாது.

திருப்தியில்லாத சாமான்களை, திருப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளப்படும்.

குழந்தைகள் !

குழந்தைகள் விளையாடக்கூடிய பித்தளை வெங்கலத்தால் செய்த செம்பு, குடம், கரண்டி முதல் 32 சாமான்கள் அடங்கிய அழகும், நேர்த்தியும், நைசும், பளபளப்புமுள்ள அழகிய பாத்திரங்கள் 32 உள்ள சிறு செட்டு 1-க்கு … ரூபா 2 0 0. பெரிய செட்டு 1-க்கு … ரூபா 4 0 0

உருத்திராக்ஷங்கள் !! பரிசுத்தமானது. ஜபமாலைகள் !!

108 உள்ள மாலை 1-க்கு 6 அணா முதல் ரூபா 12 வரை. விலை அதிகப்படுவது போல் மணிகள் சிறிதாக இருக்கும். 6 முகக்கண்டிகள் 33 உள்ளது. கண்டி 1-க்கு ரூபா 1 முதல் 10 வரை. 5 முகக்கண்டி 32 உள்ளது. கண்டி 1-க்கு அணா 10 முதல் ரூபா 10 வரை. விலை அதிகப்படுவது போல் மணிகள் பெரிதாக இருக்கும்.

வெண்பட்டு வேஷ்டிகள்.

5	முழம்	$2\frac{1}{2}$	அகலம்	1-க்கு	ரூ	6-முதல்	8-வரை	7	முழம்	3	அகலம்	1-க்கு	ரூ	10-முதல்	13-வரை
5	,,	6	,,	,,	,,	7 ,,	9 ,,	8	,,	3	,,	,,	,,	12 ,,	15 ,,
6	,,	$2\frac{1}{2}$	,,	,,	,,	8 ,,	9 ,,	9	,,	3	,,	,,	,,	14 ,,	16 ,,
6	,,	3	,,	,,	,,	9 ,,	12 ,,	10	,,	3	,,	,,	,,	15 ,,	18 ,,

காசி பட்டுப் பீதாம்பரங்கள்

பட்டுப் பீதாம்பரங்கள் சகல தினுஸுகளும் விலை சரசமாக அனுப்பப்படும். ஜாப்தா இனும். உடனே எழுதவும்.

விலாசம் : மானேஜர்.—பட்டுப் பீதாம்பர கம்பெனி, ஸ்ரீகாசி.

பார்த்தவுடன் சந்தோஷத்தையும், கேட்டவுடன் ஆனந்தத்தையும், வாசித்தவுடன் மனோஉற்சாகத்தையும், முடித்தவுடன் வியப்பையும் கொடுக்கும் நாவல்கள் எவை ?

" இராஜாம்பாள் " " சந்திரகாந்தா " " மோஹனசுந்தரம் "

என்னும் நாவல்கள் தான்.

இவைகளைப்போல் தமிழ்ப் பாஷையில் வேறு நாவல்கள் இதுவரையில் பிரசுரமானதில்லையென்பது இதை வாசித்த ஒவ்வொருவருடைய அபிப்பிராயம். இந்த மூன்று நாவல்களில் எதையாவது ஒன்றைத் தாங்கள் வாசித்தால் மற்ற இரண்டையும் அவசியம் வாங்குவீர்களென்பது நிச்சயம். இந்த நாவல் ஒவ்வொன்றிலும் கண்டோர் மனதைக் கவரும் மூன்று சித்திரப்படங்கள் வழவழப்பான கடிதத்தில் அச்சடித்துச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளைப் புகழ்ந்து எழுதியிருக்கும் கடிதங்கள் நம்மிடம் ஆயிரக்கணக்காயிருக்கின்றன. இந்த அபூர்வமாகிய நாவல் ஒவ்வொன்றின் விலை அணா 12. போஸ்டேஜ் வி. பி. கமிஷன் பிரத்தியேகம்.

கிருஷிகன்

மாதந்தோறும் பிரசுரமாகும் ஓர் விவசாயப்பத்திரிகை. ஷை பத்திரிகையானது விவசாயத்தில் அனுபோகமும் பாண்டித்தியமுமுள்ளவர்களால் எழுதப்பட்டு வருகிறது. ஒவ்வொருவரும் வாங்கி வாசித்து நமது தேசத்து விவசாயம் விருத்தியடையவேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் காகிதக்கிரயமும் அச்சுக்கூலியும் தபால் செலவும் மாத்திரம் கிடைக்கும்படிக்காக வருஷத்திற்குத் தபால்கூலி உட்பட அணா 12 என்று குறைந்த சந்தா வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு வருஷத்திற்குக் குறைந்தசந்தா அங்கீகரிக்கப்படமாட்டாது. ஒவ்வொரு வருஷமும் சித்திரைமீ முதல் ஆரம்பமாகிறது. கடந்த சஞ்சிகைகளைக் கூடுமானவரையில் சப்ளை செய்யப்படும்

விலாஸம்:—ரங்கராஜு அண்ட் பிரதர்ஸ், 5. மௌண்ட் ரோட், சென்னை.

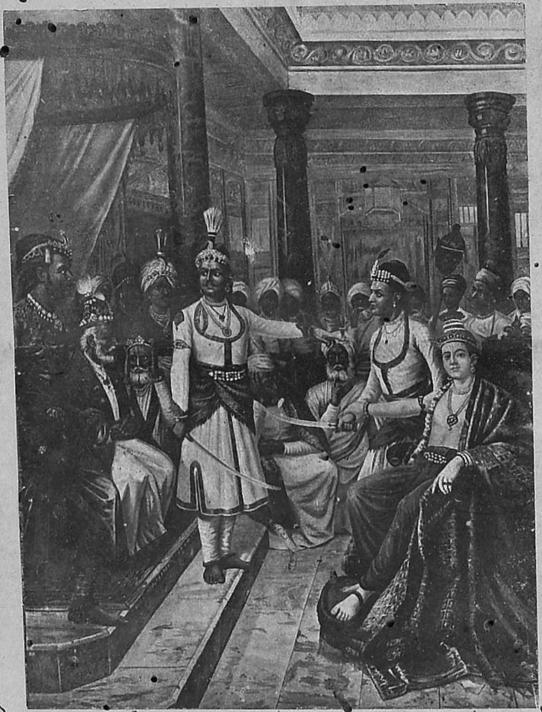

ஈச்வர லீலை

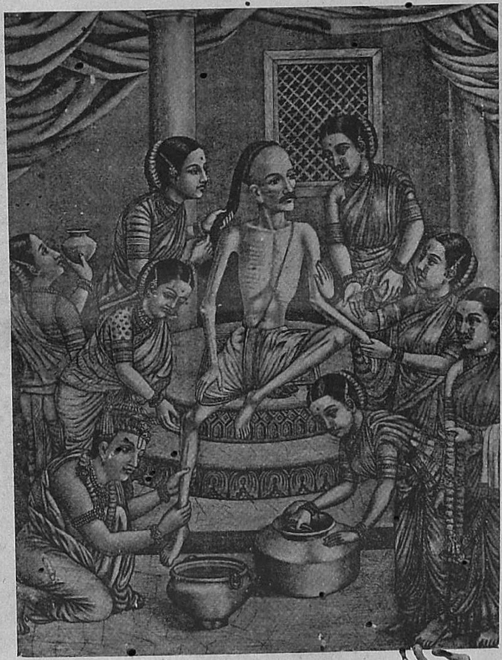

க்ருஹஸ்த லீலை

அந்தர்யாமி லீலை

ஆசார்ய லீலை

விவேக போதினி

“எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”——திருவள்ளுவர்

தொகுதி V } • பரீதாபிஞூ ஆனிமீ ௸ 1912-ஞூ ஜுலைமீ { பகுதி 1

ஜீவன் முக்தன்

THE LIVING DEADMAN

ஜீவன்முக்தன் ஒருவனையே விஷய ஸந்தர்ப்பங்களுக்கேற்ப பகவத்கீதையில் பலவாறு வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்று தெரியவந்திருக்கும். இனி ஜீவன் முக்தர்கள் லக்ஷணத்தை நேரிட வர்ணிக்கும் சாஸ்திரங்களிலிருந்து எடுத்து வெளிப்படுத்துவோம்.

ஜீவன்முக்தி என்பது ஒருவித அனுபவம் ஜீவன் முக்தர் லக்ஷணம் என்பது இவ்வனுபவ முடையோர் நடத்தை என்பதாகும். ஆகவே இம்முடிவான அனுபவமுடையவர்கள் நடத்தை இவ்வாறிருக்கும் என்பது தெரியவரும். ஆனால் இங்குக் கூறப்படும் நடத்தை உடையவர்கள் ஜீவன்முக்தர்களாக விருக்கவேண்டும் என்று உறுதியாகக் கூறமுடியாது. புகையுள்ள விடத்தில் நெருப்புண்டாயினும் நெருப்புள்ளவிடத்தில் புகையுண்டு என்னலாமா? ஒருவனுக்கு ஜீவன் முக்தி நிலை வந்துவிட்டதா என்று பிறர் அறிய இந்த லக்ஷணங்களைக் கண்ட உடன் நெருங்கிக் கொஞ்சகாலம் பழகிப் பார்த்தால்தான் தெரியவரும். ஆகையால் இவைகள் வெளிக்குறிகள். இவைகளில் சிற்சில உட்குறிகளாகவும் இருக்கும். ஆனால் இவைகள் பிறர் அறிந்து உபயோகிக்கக்கூடியவைகள் அல்ல; ஒவ்வொருவனும் தானே ஆராய்ந்து திடப்படுத்திக் கொள்ள உபயோகப்படுத்தலாம்.

ஜீவன்முக்தர்கள் தாம் தெளியும் முன்னம் வழக்கமாயிருந்த தங்கள் வர்ணாச்ரம கர்மாதிகள் எவ்வளவு கடினமாயினும் பலருக்கு உபகாரமாகச் செய்தே வருவர். இவர்களுக்குக் காமமாதிகள் வந்தாலும் கணத்தில் போம்: மனதில் பற்ரு: தாமரை இலைத் தண்ணீர் போல ஜகத்தொடுங்கூடி வாழ்வார்: சாதாரண ஜனங்களைப்போலவும், பித்தர் போலவும் காண்பிப்பர். இவர்கள் வியவஹாரங்கள் இவர்கள் கர்மங்களுக்கு ஏற்ப அநேகவிதமாக விருக்கும். இவ்வாறு இருக்கையில் சென்றதும் கருதார், நாளை வருவதும் நினையார், கிடைத்ததைக்கொண்டு தேறியிருப்பர். எந்த அத்புதத்தைக் கண்டும் ஆச்சர்யம் என்ற நிலைக்கு ஈடுபடார். எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷியாகவே எப்பொழுதும் நிரதிசய ஆனந்த நிலையிலிருப்பர். இம்மாதிரி கைவல்ய நவநீதம் என்ற நூலில் ஜீவன் முக்தர் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறார். ஜீவன்முக்தர் நடையுடை பாவனைகளைப் பட்டணத்துப் பிள்ளையார் பின்வருமாறு வர்ணிக்கிறார்.

> பேய்போல் திரிந்து, பிணம்போல் கிடந்து,
> பிச்சைஎல்லாம்
> நாய்போல் அருந்தி, நரிபோ லுழன்று, நன்
> மங்கையரைத்
> தாய்போல் கருதி, தமர்போலனைவர்க்கும்,
> தாழ்மைசொல்லிச்
> சேய்போ லிருப்பர் கண்டீர் உண்மைஞானம்
> தெளிந்தவரே.

ஜீவன்முக்தர்கள் பாலர், உன்மத்தர், பிசாசுகள் போல விருப்பார்கள் என்று உபநிஷத்துக்களில்,கூறப்பட்டிருக்கிறது. மனப்பரிசுத்தம், ஆச்சர்ய[illegible] பிரமாத நிலைகளுக்கு இடங்கொடுக்கா திருத்தல் ஆகிய இவைகளில் பாலர்கள் போலவும்,தேஹ விஷயங்களில் ஒருவித அச்சரத்தை வெளி விஷயங்கள் மத்தியில் இருக்குபோது வேறு எங்கேயோ மனம் போக்குடைய வர்கள் போன்ற பார்வை இவைகளில் பித்தர்போலவும், விஷய பரக்ஞையின்றி [illegible]டும் சப்தங்கள், கவனமில்லாததால் பயங்கரமான பொதுத்தோற்றம் ஆகிய இவைகளில் பிசாசுகள் போலவும் இருப்பர். ஆகவே இங்கு ஒருவன் ஜீவபாவம் நீங்கி நின்றால் எவ்வாறிருப்பன் என்பது விளங்கும். மேலும் இவர்களைத் தவத்திலும், குணத்திலும், அருளிலும், அன்பிலும், இருளறு சொல்லிலும் காணமுடியும். அதை (பரம நிலையை)நினைத்தும் அதை உரைப்பதுமே ஞானிகளுக்கான நீதி. ஆனால் இக்குணங்களை மேற்கொண்டொழுகுபவரை ஜீவன்முக்தர்கள் என்ற மேல் முகாந்திரங்களின்றி மதிக்க விடமில்லை. அநேக முகாந்திரத்தால் ஜீவன்முக்தர்கள் குணம் சில தாமஸ ஆத்மாக்களிடமும் காணப்படலாம். நெருங்கிப் பழகினல்தான் இது விளங்கும். பின்னர் ஜீவன்முக்தர் பாகுபாட்டை எடுத்து விளக்குவோம்.

விவேக போதினி

தொ 5.] பரீதாபி௵ ஆனிமீ [பகுதி 1

விக்கிரஹ ரஹஸ்யம்

THE INNER MEANING OF IMAGES

8. அனந்த கிருஷ்ணன்

கிருஷ்ணன் பால்ய ரூபமாக ஆராதிக்கப்படுவதோடும்கூட யௌவன புருஷனாகவும் ஆராதிக்கப்படுகிறார். இந்த அவஸரத்தின் சிறப்புத் தோன்ற இந்த விக்கிரஹத்திற்கு அனந்த கிருஷ்ணன் என்று பெயரிட்டிருக்கிறோம். இந்த விக்கிரஹத்தை ஆராதிக்குங்கால் தேர்ந்த மனத்தில் ஊறும் ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஒருவாறு வெளியிடுவோம்.

அனந்த கிருஷ்ணன் லீலைகளைக் கவனிக்குங்கால் அவைகள் வேதரஹஸ்யங்களையும் முடிவுகளையும் பூர்ணமாக அடக்கியுள்ளனவாக விருக்கும். இவைகள் ஐந்துவிதமாகக் காணப்படும். அவையாவன பரோபகார லீலைகள், கிருஹஸ்த லீலைகள், ஆசார்ய லீலைகள், ஈசுவர லீலைகள், அந்தர்யாமி லீலைகள் ஆகிய இவைகளே. இவைகளுக்கு முறையே துஷ்டநிக்கிரஹ சிஷ்ட பரிபாலன விஷயங்கள், 16108-ஸ்திரீகளை விவாஹம் செய்துகொண்டு நித்ய ப்ரஹ்மசாரியாக விருத்தல், கீதாசார்யன் உத்தவர் குரு ஆகிய நிலைமைகள், விச்வரூபம் காட்டுதல், திரௌபதீ மான ஸம்ரக்ஷணம், பாரதயுத்தம் நடத்திய விதம் முதலியவைகளே. இவைகள் சிறப்பையும் உட்கருத்தையும் விசாரிக்கப் புகுவோம்.

பரோபகார லீலைகளிலிருந்து பொதுவாகத் துஷ்டர்களும் நிர்கதியாக விடப்படவில்லை என்பது வெளிவரும். சிசுபாலன் கம்ஸன் முதலியோர் இறக்க வேண்டியது அவசியமாயினும் முடிவில் அவர்களும் மேலான பதவி பெற்றனர். ஆகவே பயம், துவேஷம் முதலிய எக்குணங்களாலாயினும் பரம்பொருள் ஞாபகம் ஒருவனுக்கு நிலைத்திருக்குமாயின் அவன் நிக்கிரஹத்தாலோ அனுக்கிரஹத்தாலோ பகவத் கிருபைக்கு ஆளாவான் என்பதாயிற்று. துஷ்ட நிக்கிரஹமும் ஒருவிதமான அனுக்கிரஹம் என்பதாகும். இதனால் சிஷ்டர்கள் நேரே பலனையும், துஷ்டர் நாளடைவில் சீர்திருத்தமாகிய பலனையும் அடைவார்கள். இந்த லீலைகள் விஷயம் பொதுவர்கப் பால்ய லீலைகளில் உள்ள பரோபகார விஷயம் போன்றதே. அங்கு விளையாட்டாக இது நடந்துவிடும். இங்கோ தகுந்த ஆலோசனையோடு அவை ஸாவதானமாக நடைபெறும். இதில்தான் சற்று வேற்றுமை காணப்படுவது.

கிருஹஸ்தலீலைகள் சற்றேறக்குறைய பகவான் நிலையிலிருந்து பார்க்கையில் கோபிகைகளுடன் நடந்த ஜாரலீலை போலவிருக்கும். கோபிகைகளைப்போலவே இங்கும் 16108 ஸ்திரீகளும் பகவத் பக்தர்களே. இவர்கள் பகவானைப் புருஷனாகவே கொண்டு பத்தினிகளாகித் திருப்தி பெற்றனர். கோபிகைகளோ முதலில் பகவான் தமக்குப் புருஷனாக வேண்டுமென்று மதித்தபோதிலும் முடிவில் இந்த சிற்றின்ப ஆசை மோக்ஷ ஆசையாக மாறி பிரிவால் திடப்பட்டு நேரே பரமபத ஸாதனமாகி விட்டது. அவர்கள் சற்றேறக்குறைய ஸந்யாஸிகளையும், இவர்கள் கிருஹஸ்த பக்தர்களையும் உணர்த்துகின்றனர். இவர்களுள் 8 பெயர்கள் பட்டமஹிஷிகள் : பகவானது அஷ்ட ஐசுவர்யங்களை உணர்த்துகின்றனர். மிகுந்த 16100 ஸ்திரீகளும் நரகாஸுரன் சிறையிலடைபட்டு வருந்தியவர்கள். பூமிக்கும் தமக்கும் பிறந்து கொடியவனாகி வளர்ந்த நரகாஸுரனைக் கொன்று, இந்த ஸ்திரீகளை அவர்கள் கருத்துக்கிணங்கி விவாஹம் செய்துகொண்டார் பகவான். பிரபஞ்ச விஷயமாக ஏற்படும் ஆசையால் கட்டுண்டு பகவத் பக்தியைக் கடைப்பிடித்தும் கஷ்ட நிலையிலிருந்து பின்னர் ஆசைக்கட்டுவிட்டு பகவத் பாரதீனர்களாகி சாந்தி யடையும் பெரியோர்களை இங்கு ஸ்திரீகளாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாரதர் சென்று ஒவ்வொரு ஸ்திரீ வீட்டிலும் பார்க்கையில், அந்தந்த ஸமயங்களில் கிரஹஸ்தன் நடத்த வேண்டியவைகளை ஒருவிதப் பற்றுமின்றிப் பகவான் செய்துகொண்டிருந்ததாகப் பாகவதம் கூறும். இதனாலேயே பரமஞானிகளிடம் ஒருவித ஏற்றத் தாழ்வு

மின்றிப் பரமாத்மா எல்லோரோடும் கலந்துநின்று அங்கங்கு அவரவர்கள் நன்மைக்கு வேண்டியவைகளைச் செய்து தாம் தாக்கற்று நிற்கிறார் என்று விளங்கும். இம்மாதிரி பகவான் இருக்கிறார் என்பது தேர்ந்த ஞானிகளுக்குத்தான் விளங்கும் என்பதை நாரதர் பார்வைக்கு இது வெளிப்பட்டது என்பது விளக்கும். குசேலருக்கு இவர் செய்த மரியாதையே இதற்கு உதாரணம். இந்த லீலையிலும் கோபி லீலையிலும் பகவான் ஸ்திரீகள் மத்தியில் தாக்கற்று நின்று செய்ய வேண்டியவைகளை எவ்வாறு தயங்காது செய்து முடித்தாரோ அவ்வாறு ஒவ்வொரு கிருஹஸ்தனும் தன் பெண்சாதி விஷயத்தில் இருந்துவிட்டால், அதுவே 'நான் எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷி' என்ற விருத்தியை வளர்த்து மேலான பதவி வரும்படி செய்யும். இவ்வாறின்றிப்பகவான் அநேக ஸ்திரீகளோடு இருந்தாரே என்று எண்ணி, அவருடைய நித்திய பிரஹ்மசரியமாகிய பற்றற்ற நிலையில் தன் பெண்சாதியோடுகூட இருக்கமுடியாத இக்காலத்திய மேதாவிகள் வெறும் சிற்றின்ப ஆசையால் ஸம்ஸார பாரம் உறைக்காமல் ஸுகம் மாத்திரம் கிடைக்கப் பிறர் ஸ்திரீகள், வேசையர்கள் முதலியவர்கள் மேல் துர்ஆசைகொண்டு கெட்டலைகின்றனர். இவர் தமது நிலையை வேதாந்த பரமாகவும், கிருஷ்ணன் நடத்தை மூலமாகவும், தகுந்த நடை என்று வற்புறுத்தி மதிமோசம் போகின்றனர். முற்கூறியவைகளிலிருந்து இவர்களுக்குத் துர் நடத்தையால் ஏற்படக்கூடிய பாபமும், தெய்வமிகழ்வதால் உண்டாகும் பெரும் பாவமும் ஒன்று சேர்ந்துவந்து இவர்களை அதோகதியை அடையும்படி செய்துவிடும் என்பது நன்கு வெளியாகும். ஆதலால் இந்தக் கிருஹஸ்த லீலையிலிருந்து ஒருவித ஆசையோடு தம்மிடம் வரும் பக்தர்களுக்குப் பகவான் தம் நிலைவழுவாது அந்த ஆசையைப் பூர்த்திசெய்து மேன்மை அடையும்படி செய்வர் என்பது தெரியவரும்.

இனி ஆசார்ய லீலைகளை எடுத்துக்கொள்வோம் மூன்று அவஸரத்தில் பகவான் இம்மாதிரி லீலைகளை நடத்தியிருக்கிறார். அவையாவன: பகவத்கீதை உபதேசம், அனுகீதை உபதேசம், உத்தவர் உபதேசம் ஆகிய இவைகளே. இம்மாதிரி அவஸரங்களின் உட்கருத்தைப் பகவானே அர்ச்சுனனுக்கு உத்தர கீதையில் நன்கு வெளியிடுகிறார். இந்த உத்தர கீதையில் மூன்று பாகம் உண்டு. அவையாவன: ப்ராஹ்மணர் உபதேசம், ப்ராஹ்மண ஸ்திரீ புருஷ ஸம்வாதம், குருசிஷ்ய ஸம்வாதம் ஆகிய இவைகளே. இவைகளுள் தாம் துவாரகையிலிருக்குங்கால் முன்பாகம் நடந்தது என்ன, அர்ச்சுனன் ப்ராஹ்மண ஸ்திரீபுருஷர்கள், குருசிஷ்யர்கள் எங்குள்ளவர்கள் என்று கேட்டான். இதற்கு விடையாகப் பகவான், 'புருஷன், குரு ஆகிய இவர்கள் நானே, ஸ்திரீசிஷ்யன் ஆகிய இவர்கள் என் மனதே' என்று கூறி தமது ஆசார்ய நிலையின் ரஹஸ்யத்தை வெளியிடுகிறார். ஆகவே ஒவ்வொரு மனிதனுள்ளும் புத்தியில் பிரகாசிக்கும் பரம்பொருளையே ஆசார்ய லீலை செய்யும் கிருஷ்ணனாகவும், ஒவ்வொருவரது வைராக்கியம் நிறைந்த மனமே அர்ச்சுனன் உத்தவராகிய சிஷ்யர்கள் என்றும் இதிலிருந்து வெளிவருகின்றது. ஆகவே தமது ஆசார்ய லீலைகள் மூலமாக ஒவ்வொருவனுள்ளும் புத்தி மனத்திற்கு உபதேசம் செய்ய அவனவன் ஜீவன்முக்தி நிலையை அடையும் அருமையான வழி குறிக்கப்படுகின்றது. இந்த ரஹஸ்யத்தை விஸ்தாரமாக வெளிப்படுத்தும் கடஉபநிஷத் வாக்கியம் ஒன்று உண்டு. 'ஜீவனே (மனமே) ரதிகன், தேஹமே ரதம், புத்தியே ஸாரதி, விருத்திகளே கடிவாளங்கள், இந்திரியங்களே குதிரைகள், விஷயங்களே பாதைகள், என்பதுதான் இந்த வாக்கியம். இதன்படி நோக்கில் மற்றைய ஆசார்யலீலைகள் எல்லாவற்றின் உட்பொருள் விளங்கியபோதிலும், கீதாசார்ய லீலையின் உட்பொருளுக்கு இது மிகப் பொருத்தமாக உள்ளது. இங்குதான் ஆசாரியன் ஸாரதியாகவும் சிஷ்யன் ரதிகனாகவும் அமைந்திருப்பது. உபதேசம் செய்யும் இடம் குருக்ஷேத்திரபூமி, அதாவது உண்டாகப்படும் இடம், அதாவது மனத்தின் காரியமான பிரபஞ்சம். இது முதலில் ஸுககரமாகத் தோன்றியபோதிலும் விசாரணையால் துக்ககரமாகத் தோன்றும். குருக்ஷேத்திரம் யுத்தபூமியாகுங்கால் அதில்உபதேசம் தொடங்குகின்றது என்பதுவிசாரணையால் பிரபஞ்சம் துக்கபூர்ணம் என்று காணுங்கால்தான் புத்தி தெளிந்து மனதிற்கு உபதேசம் செய்யத் தொடங்குவது என்ற கருத்தை அடக்கியுள்ளது. இப்பொருத்தங்களை உற்றுநோக்கில் முன் எடுத்துக் காட்டிய கட உபநிஷத் வாக்கியத்தை உருவகப்படுத்தி நன்கு விளக்கவே பகவான் கீதாசார்ய லீலையை விளையாடிக் காட்டி

னரோ என்று எண்ணவேண்டி வருகிறது. ஆகவே இந்த ஆசார்ய லீலைகளை நன்கு உணர்ந்து ஒவ்வொருவனும் தன்னுள் ஆசார்யன் உதிக்க வேண்டிய முயற்சிகள் செய்யவேண்டுவதுதான் பகவானைப் பார்த்தஸாரதிரூபமாக ஆராதிப்பதன் நோக்கம் என்பது வெளியாகும். இந்த ஆசார்ய உதயமாகிவிட்டால் பின்னர் :—

எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும்
முத்தர் மனமிருக்கும் மோனத்தே!

என்று கூறப்படும் பரமநிலை தானே கைகூடிவிட யுத்தபூமிக்கு நிகரான பிரபஞ்சத்தில் தாக்கற்று நிற்றலாகிய ஜயம் வந்து தானே நம்மைச் சேரும்.

ஈச்வர லீலைகளில்தான் கிருஷ்ணன் தாமே ஸர்வசக்திமானான ஈச்வரன் என்று நேரிட பக்தர்களுக்குக் காட்டுவது. இவைகள் மூன்று அவஸரத்தில் காட்டப்பட்டன. முதலாவது துர்யோதனனிடம் தூது நடந்த காலத்தில் பகவானை அவன் கட்டிப்பிடித்துச் சிறையிலிட சதியாலோசனை செய்து ஸபையில் கட்டிவிடத் தொடங்க அங்கு விச்வரூபத்தைக் காட்டினார். இரண்டாவது பகவத்கீதோபதேசத்தின் அங்கமாக அர்ச்சுனனுக்குத் திவ்யப்பார்வைகொடுத்து (11-ம் அத்யாயத்தில்) தமது விச்வரூபம் காட்டி வேதரஹஸ்யம் வெளியிட்டார். மூன்றாவது பாரத யுத்தம்முடிந்தபின் தர்மபுத்திரர் அச்வமேதயாகத்திற்கு முன்னர் பகவான் அநுகீதை உபதேசம் செய்து துவாரகை நோக்கித் திரும்புகையில் எதிர்ப்பட்ட உத்தங்கர் கோபத்தை மாற்ற விச்வரூபம் காட்டினார். இவைகளால் தம்மிடமேபிரபஞ்சம் எல்லாம் அடங்கியிருக்கிறது, தாமே ஸர்வேச்வரன் என்பதை பகவான்வெளியிட்டார். இப்படிச் செய்தும் பீஷ்மார்ச்சுனாதிகள் தெளிந்தனரே ஒழிய துர்யோதனாதிகளுக்கு இது பெரும் ஜாலமாகத் தோன்றிவிட சீர்திருந்த இடமில்லாமல் போய்விட்டது. ஆகவே மூர்க்கனைப் பகவானே நேரிட வந்தாலும் திருத்த முடியாது அவன் பகவத்தண்டனை மூலமாகவே தெளிய வேண்டும் என்பதை இல்லீலைகள் குறிக்கும். மேலும் பகவான் வாய்திறந்து ஸகல அண்டங்களையும் உள்ளே காட்டி யசோதையைப் பிரமிக்கும்படி செய்த இரண்டு பால்ய லீலைகளையும் இந்தப் பாகத்தோடு சேர்க்கலாம்

இனி கடைசியான அந்தர்யாமி லீலைகளை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். பிரபஞ்சத்துள் எங்கும் மறைந்து நின்று பகவான் தம் ஸந்நிதான விசேஷத்தால் எல்லாவற்றையும் சேஷ்டிக்கும்படி செய்கிறார் என்ற ரஹஸ்யம் இவைகளிலிருந்து நன்கு வெளியாகும். துச்சாஸன் ஸபைநடுவில் புடவையைப் பிடித்திழுக்கத் தன்னால் கூடியவரையில் தடுத்து முடியாமல் இரு கைகளையும் சிரமேல் தூக்கி 'ஹா கிருஷ்ண! த்வாரகாவாஸா!! எல்லாம் உன்செயல்! என்னால் ஆவதொன்றுமில்லை! நீயே கதி'!! என்று கதறிய துரௌபதிக்கு மறைந்து நின்று எண்ணரும் புடவைகள் அளித்து மான ஸம்ரக்ஷணம் செய்த பகவான் லீலையும்; அகாலத்தில் விருந்தாக வந்த தூர்வாஸர் அவர் சிஷ்யர்கள் எல்லோருக்கும் பூரண திருப்திவரும்படி ஒரு கீரையையும் பருக்கையையும் தீர்த்தத்துடன் உட்கொண்ட லீலையும்; தம் ஸந்நிதான மாத்திரத்தில் பாரத யுத்தம் நடக்கும்படி செய்து வைத்த லீலையும் நேரிட அரசனாக விராது ராஜ்யம் நடத்திய லீலையுமே, இந்தமாதிரி லீலைகளுக்கு உதாரணம். இங்கெல்லாம் பகவான் தோன்றாமலாவது அல்லது வெறும் ஸந்நிதான மாத்திரமாகவாவது இருப்பார். இவைகளை உற்று நோக்குங்கால் பிரபஞ்சம் முழுவதும் பிறந்து நடைபெற்று அழிவதும், இடையில் ஜீவர்கள் மொத்துண்டு திருந்தி விருத்தியடைவதும் ஆகிய இவைகள் கடவுள் முன்னிலையில் காந்தச்சிலைமுன் சேஷ்டிக்கும் ஊசிகள் ஆட்டம்போல நடைபெறுகின்றன என்ற விரிந்த எண்ணம் யாருக்குத்தான் வாராது ?

ஆகவே அனந்த கிருஷ்ண ஆராதனத்தில் இவ்வைந்துவித லீலைகள் மனத்தினூறிக்கொண்டே இருத்தல் வேண்டும். வேதாகமங்களில் காட்டியபடி கடவுள் லக்ஷணங்கள் முற்றிலும் அமைந்து கிடக்கும் வஸ்துவைப் புருஷனாகஆராதிக்க வேண்டுமாகில் கிருஷ்ணன் ஒருவனையே பின்பற்றல் வேண்டும். மணியுள் சூபிறுபோலத் துவந்துவங்களும் மாறுபாடுகளும் நிறைந்த பிரபஞ்சத்துள் ஊடுருவிச் செல்லும் பரம்பொருளை ஒருவாறு தியானத்திற்குக் கொண்டுவந்து ஆராதிக்கவேண்டுமாகில் கிருஷ்ண ஆராதனத்தால்தான் செய்ய முடியும். இதுபற்றியே ஒரு மஹான் கிருஷ்ண பரமாத்மாவிடம் பின்வருமாறு ஈடுபடுகிறார். 'பிரபஞ்சமாகிய நாடகத்திலிருக்கும் வெளிப்படையான வீரோர்தாம்சங்கள், தோஷங்கள், முதலிவைவற்றையும் விடாது

நடித்து யாரும் மறவாத வண்ணம் காட்டி, அவைகளின் உள்ளே தாமே கபட நாடக ஸூத்ரதாரியாக விருப்பதை வெளிப்படுத்தியவராயும், தாமே தஸ்கராணும்பதி (கள்வர் தலைவன்) ஆக இருப்பவராயும், பிரேமை கருணை முதலியவைகளுக்கு நிலையமாக விருந்தபோதிலும் தாமே ஸகல விரோதம் சண்டை முதலியவைகளுக்கு இவ்வாறு காரணமாக இருப்பது என்பதை வெளியிடுபவராயும், ஸகல வேதார்த்தங்களையும் வெளிப்படுத்தும் திறனுடையவராயும், ஸகல ஸ்திரீகளும் மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் கூறத் தக்கதாக உள்ள பால்ய லீலைகளை உடைய அற்புதக் குழந்தையாயும், உபநிஷத்துக்கள் வெளியிடும் அற்புத விஷயங்களைத் தெரிவிக்கும் சேஷ்டைகளைக் கோபிகள், ராதை முதலியவர்களோடு செய்த அத்புத புருஷனும், உலகத்தையே நிலை நிறுத்தும்படியான சட்டங்களை வெளிப்படுத்திய அமைச்சராயும், ஸந்நிதான மாத்திரத்தில் எல்லா விஷயங்களையும் நியாயப்படி நடக்கும்படி செய்யும் அத்புத வீரராயும், உலகத்தில் உள்ள ஸகல வேதங்களது ஸாரத்தையும் சுருக்கமாகக் கொஞ்ச நாழிகையில் எடுத்துரைத்த பரம குருவாகியும், 16008 ஸ்திரீகளோடு கூடியிருக்கும் நித்ய ப்ருஹ்மசாரியாயும், நாரதரை ஒரு நொடியில் மாயையில் கட்டுப்பட்டுத் தவிக்கும்படி செய்த சூதான ஸ்நேஹிதராயும், ஸதா வேணுகானம், நடனம், விளையாட்டு ஆகிய இவைகளையே நிச்சிந்தையாகச் செய்துகொண்டிருக்கும் கோபாலனும், கற்பனாரஸம் ஸம்பவ விசித்திரம், ஆழ்ந்த உட்கருத்து ஆகிய இவைகள் விஷயத்தில் தனக்குத் தானே நிகர் என்று சொல்லும்படியான திவ்யசரித்திரத்தை உடையவராயும், பூர்ணவதாரமாயும் உள்ள கிருஷ்ண பரமாத்மாவைக் கடவுளெனக் கருதித் துதிக்காதிருப்பவரும் உண்டோ?' என்று வியந்து கூறியிருக்கிறார் அம்மஹான். இக்கருத்தை உள்ளடக்கியே வாஸுதேவ சப்தத்திற்கு அமிருதபிந்து உபநிஷத்தில் பின்வரும் பொருள் குறிப்பாகக் கூறப்படுகின்றது.

सर्वभूताधिवासंयद् भूतेषु च वसत्यपि ।
सर्वानुग्रहकत्वेन तदस्म्यहं वासुदेवः ॥

அதாவது 'எல்லா பூதங்களுக்கும் வாஸவிடமாகி அவைகளில் வஸித்துக்கொண்டு எல்லாவற்றையும் காக்கும் வாஸுதேவன் எவனோ அவனே நான்' என்பதாயிற்று. ஆதலால்தான் 'பல பிறவியின் முடிவில் ஞானி 'எல்லாம் வாஸுதேவனென்று' என்னை அடைகிறான் அவன் கிடைப்பது மிக அருமை' என்று பகவான் கீதையில் கூறுகிறார். இவ்வளவு சிறப்பான அனந்த கிருஷ்ண விக்கிரஹத்தை முற்கூறிய உட்கருத்துகளுடன் பொருத்தி சுத்த மனதுடன் ஆராதித்தால் நம்முள் கிருஷ்ண பரமாத்மா உதிக்க, அவரொடு இரண்டறக் கலக்கும் நிலையாகிய பரம பதம் கைகூடிவிடும் என்பது கூறாமலே விளங்க இடமுண்டு.

ஒரு ஸமயம் ப்ராஹ்மண ஸமாஜச் சிறுவர்கள் சிலர் என்னிடம் வந்து, "நாங்கள் ஜநக மஹாராஜாவைப் போல் பற்றின்றி நரி உலக வாழ்க்கையில் இருக்கின்றோம்" என்றார்கள். அதற்கு நான், அப்படிச் சொல்வது சுலபமே. செய்வதுதான் கஷ்டம், என்றேன். ஜனக மஹாராஜனைப்போல் இல்லறத்திலேயே இருந்து கொண்டு களங்கமுறாதிருத்தல் வெகு கடினமே. அத்தகைய ஜனகனும் ஆதியில் என்னென்ன கடுந்தவங்கள் புரியவில்லை! ஆகையால் நீங்களும் அத்துணைக் கஷ்டங்களைப் படவேண்டுமென்று நான் சொல்லவரவில்லை ஆனால் நீங்கள் சொற்ப ஸாதனத்தினாலாவது பழகி, சில காலமாவது சாந்தமான பிரதேசத்திலே, ஏகாந்தமாயிருக்கவேண்டும், ஞானம் பக்தியெனும் செல்வங்களைப் பெற்ற பிறகு ஜெகத்திற் பிரவேசியுங்கள். பாலை யசைவற்ற நிலையாயிருக்கும்படி விட்டு விட்டால் நல்ல தயிர் உண்டாகின்றது. பாண்டத்தை அசைக்கவாவது மாற்றவாவது செய்தால் தயிர் கெட்டுப்போகின்றது. ஜனகர் பற்றற்றிருந்தமையால் விதேஹன் (தேஹமற்றவன்) என்று பேர் பெற்று இத்தேகத்தை வைத்துக்கொண்டே வீடு பெற்றதினால் ஜீவன் முக்தனாய் வாழ்ந்தான். தேக புத்தியை யொழிப்பது மஹா கஷ்டம். உண்மையாகவே அவன் ஒரு மஹா வீரன் அவன் ஞானம், கர்மமென்னும் இருவகைக் கத்திகளையும் வெகு லாகவமாய்க் கையாடினான்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபரமஹம்ஸர்

ஸ்ரீமான் பொ. பாண்டித்துரைத்தேவர் அவர்கள் சரித்திரம்

PANDITHURAI THEVER (A LIFE SKETCH)

அமிழ்தினும் இனிய நம் தமிழ்மொழியானது ஆதரிப்பாரின்றித் தளர்ச்சி யடைந்திருக்கும் இக்காலத்தில், அதன் வளர்ச்சியையே பெரு நோக்கமாகக் கொண்டு, அவ்வளர்ச்சிக் கேற்ற முயற்சி செய்வதில் கண்ணுங் கருத்துமாய் இருந்துவரும் தமிழ்ப் பாஷாபிமானிகள் மிகச் சிலரே யாகும். அவர்களுக்கெல்லாம் முதல்வராவார் சென்ற பத்து வருஷங்களாக **மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் அக்கிராசனாதிபதி**யாய் விளங்கி இப்போது காலஞ்சென்ற **ஸ்ரீமாந் பொ. பாண்டித்துரைத் தேவர்** அவர்கள் என்பது தமிழுலகம் முழுதும் அறிந்த விஷயம். அவரது பிரிவாற்றாது நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்ப்புலவர்கள் உள்ளமுடைந்து, மிக உருக்கமுறப் பாடியுள்ள ஆயிரக்கணக்கான இரங்கற் பாக்களே (சரமகவிகள்) அவரது புலமைக்கும் பெருமைக்கும் போதிய அறிகுறியாகும். இப்பெரியாரைப்பற்றிய விவரங்களை 'நம் போதினி' நேசர்கள் படித்தறிந்து தமிழபிமானிகளுள்ளவர்கள் ஆதல் வேண்டி, சற்று விரிவாக அவரது வாழ்க்கைச் சரிதத்தைக் கீழே தருகின்றோம்.

நம் தேவரவர்கள் செந்தமிழ்ப் பாண்டி நாட்டிலே, இராமநாதபுரம் என்னும் "பொன்னாடர் தொழுஞ் சேது நன்னாடு புரந்தளிக்கப் போந்த"* சேதுபதிகளது மரபிலே தோன்றியவர். சேதுபதிகள் பரம்பரையாகவே தமிழ்ப்புலவர்களுக்குப் பெரும் பொருளுதவி, அவர்களை யாதரித்து வந்த பெருந்தகை யாளர்கள்.

இச்சேதுபதிகள் வம்சத்திலே, இப்போது அரசாண்டு வரும் ஸ்ரீமான் இராஜேச சேதுபதியவர்களுக்குப் பாட்டனாருடைய ஆட்சியில், அவரது சகோதரரும், அறிவு, ஆற்றல் முதலியவற்றிற் சிறந்தவரும் ஆகிய **பொன்னுசாமித்தேவர்** என்பவர் **இராமநாதபுரம் ஜமீன் மானேஜ**ராயிருந்து வந்தார். இவர்கள்தாம், நம் பாண்டித்துரைத் தேவரவர்களது தந்தையார். இவர்களது மேற்பார்வையில் இராமநாதபுரம் ஜமீன் மிகச் சிறப்புற்றுச் செழித்தோங்கியது. இவர்கள் இராமநாதபுரம் சமஸ்தானத்துக்குச் செய்த நன்மைகளுக்குக் கைம்மாறாகப் பாலவனத்தம் என்னும் பட்டணம் இவர்களுக்குப் பரிசாக அளிக்கப்பெற்றது. அதுமுதல் இவர்கள் பாலவனத்தம் ஜமீன்தார் ஆயினர். இன்னும், இவர் உலகியலை நன்கு அறிந்திருந்ததுடன் எடுத்த கருமத்திற்கு எவ்வளவு இடையூறு வரினும், மனந்தளராது முயன்று, அதனை இனிது முடிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்திருந்தனர். அதுபற்றியன்றே இவர் அக்காலத்து மதுரை **ஜில்லா போர்டுக்கு உப அக்கிராசனாதிபதி**யாய் இருந்து மதுரை ஜில்லா முழுவதற்கும் பல நன்மைகளைச் செய்தனர்.

பொன்னுசாமித்தேவர் அவர்களது, காரிய நிருவாக சக்தி இவ்வளவு சிறப்புடையதெனினும், அவர்களுடைய தமிழ்ப்புலமையும், தமிழபிமானமும், இதனினும் பலமடங்கு ஏற்றம் வாய்ந்தன. இவர் **திருக்குறள்** (பரிமேலழகருரையுடன்), **திருக்கோவையார்**, (பேராசிரியருரையுடன்) **தர்க்கசங்கிரகம், அன்னம்பட்டீயம், சேதுபுராணம்** முதலிய நூல்களை, யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் மஹாவித்வான் **ஆறுமுக** நாவலர் அவர்களைக் கொண்டு, முதல் முதல் அச்சிற் பதிப்பித்தனர். அன்றியும், பற்பல சந்தர்ப்பங்களிற் பற்பல புலவர்கள் பாடிய தனிப்பாடல்களை ஒருங்கு திரட்டிச் **சந்திரசேகர கவிராஜ பண்டிதர்** அவர்கள் உதவியால் 'தனிப்பாடற்றிரட்டு' என்னும் அரிய நூலை வெளியிட்டனர். மற்றும் இலக்கியம், இலக்கணம், சங்கீதம் முதலியவற்றில் தேர்ச்சியுள்ள பண்டிதர்களுக்கு மிக்க பொருளுதவி செய்தும் தமிழ் மொழியை ஆதரித்து வந்த அருங்குணமுள்ளவர்; திருவாவடுதுறை யாதீனத்து மஹாவித்வான் **திரிசிரபுரம் மீனாக்ஷி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்**, இவர்களது வள்ளன்மை (பெருங்கொடை) யைக் குறித்து வியந்து,

"இலனென்னு மெவ்வ மெனுந்திருக் குறட்குப்
பலர்பல விதமாப் பகர்ந்தபே ருரையுள்
இரப்பவன் இரக்கப் படுவோ னாகச்
சுரக்குங் கொடையே சொல்லின் முதற்றால்;
அக்கொடை யிவன்பால் அமைந்த தியல்பென்
றெக்கொடை வள்ளலும் இயம்பப் பொலிவோன்"

எனப் பாடியிருப்பதனால், இவரது உதார குணம் எத்தன்மையது என்பது எல்லார்க்கும் எளிதில் இனிது விளங்கும்.

---

* இம்மேற்கோள் ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரைத்தேவரவர்கள், ஸ்ரீமான் பாஸ்கர சேதுபதியவர்கள்மீது பாடிய சரமகவிகளொன்றனில் கண்டது.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் தலைவர் ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரைத் தேவர்.

இதகைய செல்வச்சிறப்பும், கல்விச்சிறப்பும் வாய்த பொன்னுசாமித்தேவர்கட்குச், சற்றேறக் குறைய நாற்பத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன், தமிழுலகம் மேனுளிற் செய்தவத்தின் விளைவாய், நம் **பாண்டித்துரைத்தேவர்** அவர்கள் மூன்றும் புதல்வராகப் பிறந்தனர். குழந்தைப் பருவந் தொட்டே, நம் தேவரவர்கள் தமது (மறவர்) குலத்துக்குரிய, வன்மை முதலிய 'மற'க் குணங் கள் அமையப்பெருது, அன்பு, அமைதி, பொறுமை முதலிய '**சாத்விக**' குணங்களே உடையவராய் விளங்கி வந்தனர். தந்தையாரது வீரம், காரிய நிருவாக சக்தி இவற்றைப் பெரும்பாலும், முறை யே இவர் அண்ணன்மா ரிருவரும் கொள்ள, அவ ரது சாத்விக குணங்களே நம் தேவரவர்கள் கொண் டனர் என இம்மூன்று சகோதரர்களுடனும் நன்கு பழகியுள்ளவர்கள் கூறுவது வழக்கம்.

நம் தேவரது இளம் பிராயத்திலேயே, தந்தை பொன்னுசாமித்தேவர் சிவலோகம் சேர்ந்தனரே னும், இளமைந்தர்தம் கல்விக்குரிய ஏற்பாடு ஒன் றும் குறைவு பெருது நடந்து வந்தது. தேவ ரவர்களும் இயற்கையிலேயே நுண்ணுணர் உடை யாரதலோடு * "செவி வாயாக நெஞ்சு களனுக, கேட்டவை விடாதுளத் தமைத்து" வந்ததனுல் விரைவில்சிறந்த கல்விமானுய் விளங்கினுர். இவர்க் குக் தமிழ் பயிற்றிய ஆசிரியர் **அஷ்டாவதானம் முத்துசாமி** ஐயங்கார் ஆவர். நம் தேவரவர்கள் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரத்திலுள்ள நுணுக்கங் கள் பலவற்றையும், சைவசமய நூற் புலமையிற் கைவந்தவரும், மிக்க நுண்ணறிவாளரும் ஆகிய **திருவாவடுதுறை யாதீனத்துப் பழநி குமாரசாமித் தம்பிரானவர்களிடம்** கற்றுத் தேர்ந்தனர்.

இளம் பிராயத்திலேயே இவரது தமிழ்ப் படிப்பு மிகச் சிறந்திருந்தது என்பது இவர் பதி னுன்காம் வயதிலேயே, கம்ப ராமாயணத்திலுள்ள கருத்துவிசேஷங்களை நயம்பட விரித்துரைத்துப் பிரசங்கஞ் செய்யும் ஆற்றல் அமைந்திருந்தனர் என்பதனுல் எல்லாரும் எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம். இவ்விஷயத்தைக் குறித்தே, மதுரைக் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதரும், மது ரைத் தமிழ்ச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவரும், ஸ்ரீ பாண்டித்துரைத் தேவருடன் நீண்ட காலம் பழகியவரும் ஆகிய பிரம்மஸ்ரீ ம. **கோபால கிருஷ்ண** ஐயர் அவர்கள் தாம் தேவரவர்கள்மீதி யற்றிய சாமகவி யொன்றில்,

> " இளமையிற்செந் தமிழ்சைவ சித்தாந்த
> மாதியெலா மினிது தேர்ந்து
> வளமைமிகு கம்பரா மாயண நுட்
> பங்களெல்லாம் வயதீ ரேழில்
> தெளிவுபெறப் பலர்மகிழப் பிரசங்கஞ்
> செய்திடுநற் றிறமை வாய்ந்து
> 'விளையயிரி னியல்முளையில் விளங்கு' மெனு
> முதுமொழியை மெய்ப்பித் தாயே."

என்று பாடியிருக்கிருர்.

பாண்டித்துரைத்தேவர் அவர்கள், பொன்னு சாமித்தேவர்க்கு மூன்றுவது புதல்வரென முன் னர்க் கூறினேம். தமையன்மாரிருவரும் அகால மரணத்துக்குள்ளாகவே, ஜமீன் பட்டத்துக்குப் பாத்யதையும் நம் தேவரவர்கட்கே கிடைத்தது.

இவ்வாறு கல்விப்பொருளோடு செல்வப்பொரு ளும் சேரப்பெற்ற நம் தேவரவர்கள், பலபல வழிகளில் தமிழ் மொழியை ஆதரிப்பாராயினர். தாமே ஆசிரியராய் இருந்து, தமதாசிரியரின் குமாரராகிய, பிரம்மஸ்ரீ மு. இராகவையங்கார்க் கும், பிறர்க்கும் தமிழ் பயிற்றினர். இந்த இராக வையங்கார் அவர்கள் மதுரைச் 'செந்தமிழ்'ப் பத்திராசிரியரா யிருந்து வந்ததுடன், இக்காலத் துப் பிரபல தமிழ் வித்வான்களுள் ஒருவராவர். தேவரது மற்றை மாணுக்கர்களிற் சிலர், எட் டையபுரம் சமஸ்தான வித்வானுயும், பாலவனத் தம் அரண்மனை வித்வானும், மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்தின் காரியதரிசியும் ஆக இக்காலத்து விளங்குகின்றனர்.

இப்படித் தாமே தமிழ் பயிற்றி வந்ததுடன், தமிழ்ப்புலவர்களையும், சங்கீத வித்வான்களையும், சமஸ்கிருத பண்டிதர்களையும், பொருளுதவி செய்து ஆதரித்து வந்தனர். இங்கிலீஷ் படிக் கும் மாணுக்கரில், மதுரையிலுள்ள ஏழைப்பிள் ளைகள் பலர்க்குப் பள்ளிக்கூடச் சம்பளத்திற்காக வும், பரீக்ஷைக்குப் பணங்கட்டுவதற்காகவும் இவர் பொருளுதவி செய்துள்ளதை நாம் நேரில் பார்த்தறிந்திருக்கிறேம்.

இன்னும் இவர் பல நூல்களில் உள்ள சிறந்த விஷயங்களை யாவரும் எளிதில் உணரும் பொரு ட்டு, 'பன்னூற்றிரட்டு,' என்னும் அரிய தொகை நூலை வெளியிட்டுத் தமிழுலகுக்கும் பேருதவி புரிந்தனர். இந்நூல், இதிகாசம், புராணம், காவியம், நீதி நூல் முதலிய வாகிய ஐம்பத்து

* நன்னூல், பொதுப்பாயிரம்.

மூன்று சிறந்த தமிழ் நூல்களினின்றும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட 1647 செய்யுட்களை யுடையது. மஹாமஹோபாத்தியாயர் பிரஹ்மஸ்ரீ, உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் இந்நூற்கு நீண்டதோர் சிறப்புப்பாயிரம் பாடியிருப்பதனாலும், இதிலிருந்து சில பாகங்கள் மெட்ரிகுலேஷன், பி. ஏ. இப்பரீட்சைகளுக்குப் பாடமாய் ஏற்பட்டிருக்கிறதனாலும், இந்நூலின் சிறப்பு இனிது விளங்கும். இதுபற்றியே

"இன்னூற் றிரட்டிதனுக் கேதுசிக ரின்றெனவே
பன்னூற்றிரட்டோன்று பாலித்தான்—நன்னூல்கட்கு
ஈண்டித் துரையே இடமெனயா வந்தேர்ந்த
பாண்டித் துரையாம் பதி."

என இந்நூலையும், நூலாசிரியரையும் குறித்துச் சிறப்பாகப் பிரஹ்மஸ்ரீ உ. வே. வை. மு. சடகோப ராமாநுஜாசாரியர் அவர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள்.

இவர், இவ்வளவு சிறப்பான 'பன்னூற்றிரட்டை' வெளியிட்டதுமன்றித் தாமே, தாம் சைவ சமயத்தின் மாட்டு வைத்துள்ள பற்றுக்கறிகுறியாக, "சிவஞானமுனிவர் இரட்டை மணிமாலை" என்னும் அரிய செய்யுள் நூலை யியற்றி யிருக்கிறார். மதுரை வித்வான் இராமசாமிப்பிள்ளையவர்களைக்கொண்டு சிவஞான சுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டையும் வெளியிட்டுள்ளார். மற்றும் மஹாமஹோபாத்யாயர் பிரம்ஹஸ்ரீ உ. வே. சாமிநாதைய்யரவர்கள் ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் ஒன்றாகிய தமிழ்மகள் அணிமேகலைபோலும் மணிமேகலை என்னும் அரிய நூலையும், புறப்பொருள் வெண்பா மாலையையும் பதிப்பித்தற்கு இவரே பொருளுதவி செய்தனர்.

இவ்வளவு அரிய, பெரிய காரியங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் 1902-ம வருஷத்தில் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க ஸ்தாபனம் ஆவதற்கு முன்னேயே, அதாவது, அவரது முப்பத்தைந்தாம் வயதுக்கு முன்னரே நிகழ்ந்தனவாகும். இனி அச்சங்க ஸ்தாபன விஷயமாகச் சிறிது கூறுவோம்.

காலஞ்சென்ற இராமநாதபுரம் அரசராகிய ஸ்ரீமான் பாஸ்கரசேதுபதியவர்கள் நம் தேவரவர்கட்கு ஒருமுறையில் தம்பியாதல்வேண்டும். இவ்விரு சகோதரரும் ஒருவர்மீதொருவர் மிக்க பெருமதிப்பு வைத்திருந்தனர். பாஸ்கர சேதுபதியவர்களது தமிழபிமானமும் நாடறிந்த விஷயம். இவ்விருவரும், இக்காலத்திய தமிழின் நிலைமையைக் குறித்துச் சிந்தித்து,

* "பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன்
புகழிலே கிடந்து சங்கத்
திருப்பிலே யிருந்து வைகை
போட்டிலே தவழ்ந்த"

தமிழ்க் குழந்தையானது சிறப்புடன் வளரவேண்டுமானால், முற்காலத்தில் தென்னவர்களாகிய பாண்டியர்களுடைய ஆதரவில் மூன்று தமிழ்ச்சங்கங்கள் நின்று நிலவியவாறு, இப்போது ஒரு சங்கம் இருக்கவேண்டுமென்று உணர்ந்துகொண்டனர். "† தண்டமிழ் இருந்திடற் சங்கஞ் சேர்ந்திடும்" என்பது உண்மையன்றோ? அவ்வாறே இப்போதுள்ள சங்கத்தினை இருவரும் சேர்ந்து 1902 ஆம் வருஷம் மதுரையில் ஸ்தாபித்தனர். சங்கத்தின் ஸ்தாபன விஷயமாக இவ்விருவரும் காட்டிய ஊக்கத்திற்கும் பட்ட சிரமத்துக்கும் அளவேயில்லை.

இப்படி சங்கம் ஏற்பட்ட கொஞ்சகாலத்துக்குள், திடீரென்று சேதுபதியார் இளம் வயதில் (சுமார் 33 இருக்கலாம்) தேகவியோக மடைந்ததனால், தேவரவர்கட்கு வருத்தத்தை உண்டாக்கியது. தம் தம்பியார் பிரிவாற்றாது, நம் தேவரவர்கள் மனங்கலங்கி யிருந்த நிலையில் பாடிய இரங்கற்பாக்களிலிருந்து ஒரு செய்யுளைக் கீழே வரைகின்றோம். அது ஒன்றே அவர்களது சகோதர வாஞ்சையையும், சாகித்ய சக்தியை நிலைநாட்டற்குப் போதும். அச்செய்யுள் வருமாறு:—

என்னுயி ரிளங்குரிசி அண்ணு! என்
றன்பொடினி யெனையார் செல்வார்?
மன்னு! மன்னு! மன்னு!!! எனயாரை
யானினிமேல் மதித்துச் சொல்வேன்?
பொன்னுடர் தொழுஞ்சேது நன்னுடு
புரந்தளிக்கப் போந்தநீ வேறு
எந்நாடு சென்றனையோ? எங்கள்குல
மணிவிளக்கே! இயம்பிடியே.

சேதுபதியார் காலமானதுமுதல் தமிழ்ச் சங்கப் பொறுப்பு முழுதும், தேவரவர்களே பார்க்க வேண்டியதாயிற்று. சங்கத் தலைவராய்த் தாம் இருந்துகொண்டு சங்கத்துக்கு நிதி தேடுவதிலும், பழைய ஏட்டுப்பிரதிகளைச் சேர்ப்பதிலும், அவற்றைப் பரிசோதிப்பதிலும், மாணாக்கர்கட்கு வேறுவேறு பரீட்சை வைத்துப் பரிசு அளிப்பதிலும், அச்சு எந்திரம் முதலிய சம்பாதித்து,

*வில்லிபாரதத்திற்கு வர[illegible] இயற்றிய சிறப்புப்பாயிரம்; பொருப்பு பொதிய[illegible]
†விவேக சிந்தாமணியிலுள்ள த[illegible]ப்பாடல்.

அரிய நூல்களைச் சங்கப்பிரசுரங்களாக வெளியிடுவதிலும், இவைபோன்ற பிற செயல்களிலும் மிக்க ஊக்கத்துடன் உழைத்து வந்தார்.

“மெய்வருத்தம் பாரார் ; பசிநோக்கார் ; கண்டுஞ்சார்
எவ்வெவர் தீமையு மேற்கொள்ளார்—செவ்வி
அருமையும் பாரார் அவமதிப்புங் கொள்ளார்
கருமமே கண்ணாயி னார்.”

என்னும் நீதிநெறி விளக்கச் செய்யுளுக்கு இவர்களை யோர் உதாரணமாகக் காட்டுவது பொருத்தமுடையதேயாகும்.

இத்துணை வேலைகளையும், தமது ஜமீன் சம்பந்தமான வேலைகளையும் இடையறாது மேற்பார்த்து வந்த நமது தேவரவர்கட்கு ஓய்வுநேரம் எப்படிக் கிடைக்குமோ, நமக்குத் தெரியாது. அடிக்கடி ‘செந்தமிழ்’ என்னும் தமது தமிழ்ச்சங்கப் பத்திரிகையின்கண்ணே, நூலாராய்ச்சி விஷயமாகவும், சரித்திர விஷயமாகவும் பல அரிய விஷயங்களைக் குறித்து, மிகநுட்பமான கருத்து நயம் வாய்க்க வியாசங்கள் வரைந்து வந்தார். இவர் இங்ஙனம் **கம்பராமாயணச்செய்யுள்** சிலவற்றிற்கு எழுதி விடுத்த **விளக்கவுரையும்**, **தமிழ்ப்பழஞ் சரிதம்** என்னும் விஷயமும், கற்றோரனைவரும் காமுறற் பாலவாய்ச் சிறந்து விளங்குகின்றன.

அன்றியும் சங்கம் நிறுவுவதற்கு முன்னரே இவரால் வெளியிடப்பட்ட பன்னூற்றிரட்டு என்னும் நூலை, இவர் நூற்றுக்கணக்கான புதிய செய்யுட்களைச் சேர்த்துத் திருத்தமாக இரண்டாம் பதிப்புச் செய்து, சங்கப்பிரசுரமாக அதனை வெளியேற்றினர். சைவர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படுமாறு, சைவசித்தாந்த நூல்கள் பலவற்றிலிருந்து, சிறந்த செய்யுட்களைத் தேர்ந்தெடுத்து **‘சைவமஞ்சரி’** யென்னும் பேரால் ஒரு தொகைநூல் வெளியிட்டனர். இங்ஙனமே, பல தோத்திரச் செய்யுட்களைத் திரட்டி, **‘தோத்திரத் திரட்டு’** என்பதொன்றும் பதிப்பித்திருக்கிறார். இவரால் பதிப்பிக்கப்பட்ட இத்தொகைநூல்கள் மூன்றும் தமிழ் கற்போர்களுக்குப் பேருதவியாயிருக்கின்றன.

இன்னும் இவர், வியாசம், செய்யுள் ஆகிய இவற்றை வரைவதில் மாத்திரம் வல்லமையுள்ள சிலர் போ[illegible]லாகா[illegible], வித்வான்கள் பலர் கூடிய பெரிய சபையில் [illegible] திருத்[illegible] இனிய குரலுடன் நெடு நேரம், கேட்போர் [illegible]ம்படி பிரசங்கம் புரியும் ஆற்றல் வாய்[illegible] இவரது பிரசங்கங்கள், [illegible]பனை நயமும், சொற்பொருள் நயமும் கலந்து கேட்கக் கேட்கத் தெவிட்டாதிருக்கும். இவர் சைவசமய விஷயமாகவும், தமிழ்ப்பெருமை விஷயமாகவும், சென்னை, சேலம், தஞ்சை, நாகபட்டினம், சிதம்பரம், மதுரை, திருநெல்வேலி முதலிய இடங்களிற் பிரசங்கம் செய்திருக்கிறார். இவர்களது தமிழ்ப் பாஷாபிமானம், இவ்வளவு சிறப்புடையதாகலின், அதை இதுவரையில் சற்று விரிவாகக் கூறினோம். மற்றைச் சிறப்புகளைப் பற்றிச் சிறிது கூறுவோம்.

இவர்கள், இக்காலத்தினியல்புக்கேற்ப ஆங்கிலமும் தெரிந்தவர். **ஆங்கில பாஷையினிடத்தும், ஆங்கில அரசாங்கத்தாரிடத்தும்** மிக்க அபிமானமுடையவர். ஆங்கில ஆராய்ச்சி நூல்களின் போக்கைத் தழுவி காலஞ்சென்ற **பிர்ஹ்மஸ்ரீ வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார்** பி. ஏ. அவர்கள் இயற்றிய **“தமிழ் மொழியின் வரலாறு”** (The History of Tamil Literature) என்னும் அரிய நூலை, அரங்கேற்றுதற்குக் கூடிய சபையில், இவர்களே சபாநாயகராக விருந்து, அந்நூலைச் சிறப்பித்துக் கூறியதனால், “புதியன புகுதல்” பாஷை வளர்ச்சி யுறுவதற்கு ஒரு காரணமாகும் என்பது இவர்க்கு உடன்பாடு எனல் வெளிப்படை.

இவர், சிறப்புப்பற்றித் தமிழ்க்கல்வியைப் பெரிதும் ஆதரித்து வந்தனரென்றாலும், பொதுக் கல்வியிடத்தில் இவர்க்கு அபிமானங் குறையவில்லை. ஆங்கிலம் படிக்கும் பல ஏழைமாணாக்கர்கட்கிவர் பொருளுதவி செய்து வந்தது முன்னரே கூறப்பட்டது. இராமநாதபுரத்தில், **பாண்டியன் ஸகண்டரி** வித்தியாசாலை (The Pandian Secondary School) ஒன்றேற்படுத்தி, அதற்கு வேண்டிய பொருளுதவி முழுதும் தாமே புரிந்து வந்தனர். அது இரண்டொரு வருஷங்களில் ஒரு சிறந்த ஹைஸ்கூலாய்விடும் நிலைமையில் இருக்கிறது. இதுவன்றியும், மதுரைக் காலேஜிக்குப் பணம் கொடுத்திருப்பதனாலும், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தைச் சேர்ந்திருக்கும் சேதுபதி செந்தமிழ்க்கலாசாலையில், மாணாக்கர்கட்குத் தமிழுடன், ஆங்கிலம், வடமொழி முதலிய பயிற்சிவர வேண்டுமென்னுங் கொள்கை கொண்டிருந்ததனாலும், இவர் பொதுவாகக் கல்வியிடத்து வைத்திருந்த அபிமானம் யாவராலும் எளிதில் இனிதுணரப்படும்,

நம் தமிழ் நாட்டில் பெரும்பாலும் செல்வ மிக்கவர்கள் கல்வி யில்லாதவர்களாய் இருக்கிறார்கள். கல்வி மிக்கவர்கள் செல்வ மில்லாம லிருக்கிறார்கள். தொன்றுதொட்டுத் தமிழ் நாட்டில் இப்படிக் கல்வியும், செல்வமும் ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டு இருந்ததென்பது

"இருவேறு உலகத் தியற்கை; திருவேறு
தெள்ளிய ராதலும் வேறு"

என்னுந் **திருக்குறளாலும்,** மற்றும் சில தமிழ்ப் பாக்களாலும் அறியப்படும். இவ் "வுலகத்தியற்கை"க்கு மாறாக மட்டற்ற கல்விப்பொருளும், செல்வப்பொருளும், கலந்துறைவதற் கிடனா யிருந்தமையால், **திருத்தக்க தேவர், சீவகசிந்தாமணி**யிற் சச்சந்தனென்னும் அரசனைக் குறித்து

"நாவீற் றிருந்தபுல மாமக ளோடு நன்பொற்
பூவீற் றிருந்ததிரு மாமகள் புல்ல நாளும்
பாவீற் றிருந்தகலை பாராச் சென்ற கேள்விக்
கோ"

எனக் கூறியது, நம் பாண்டித் துரைத்தேவர் அவர்கட்கும் பெரிதும் பொருத்த முடைத்து என்பது சொல்லாமலே அமையும்.

இவ்வளவு சிறப்புடைய ஒருவரைத் தமிழ்நாடு இழக்க நேர்ந்தது, தமிழர்தந் துர்ப்பாக்கியமே யன்றி வேறின்று. இவர் தலைமை பூண்டிருந்த தமிழ்ச் சங்கமும் இவரது சுவீகார புத்திரனது அக்ஞனும் இவர்க்குப் பின்னும், இனிதோங்கு மாறு, இறைவன் திருவருள் சுரப்பானாக.

வே. முத்துஸாமி ஐயன், பி. ஏ. எல். டி.

நமது சந்தா நேயர்களுக்கு

சந்தா நேயர்கள் கடிதம் எழுதும்போதும் சந்தாத்தொகை அனுப்பும்போதும் தமது விலாஸத்துக் கெதிரேயிருக்கும் நம்பரைக் குறிப்பிட்டு எழுதக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். நம்பரைக் குறிப்பிடாத பக்ஷத்தில் வீண் காலதாமத மாகும்.

மானேஜர்

தெய்வப்புலமை நக்கீரனார்

NAKKIRA THE DIVINE BARD

பாவிற்சிறந்த பாவலர்களையும் நாவிற்சிறந்த நாவலர்களையும் நம் செந்தமிழ் நாடு பண்டைக் காலத்தில் பெற்றிருந்ததாயினும் கவின்பெறக் கவிகள் கட்டும் கவிவாணர்களையும் இலக்கிய இலக்கண ஆராய்ச்சி அமைந்த அறிவாளர்களையும் அது அக்காலத்தில் அடைந்திருந்ததாயினும், அவர்களுடைய சரித்திரங்களை விவரமாயும் விளக்கமாயும், பின்னோரான நாம் அறிந்துகொள்ளும்படி, முன்னோர்களால் ஏதும் எழுதி வைக்கப்படாமையால் முற்காலத்து மூதறிவாளர்களைப்பற்றிப் பிற்காலத்துப் பேரறிவாளர்களுங் கூட ஏதும் நிச்சயித்துரைக்க முடியாமல் தயங்கும் தற்காலத்தில் கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் முதல்வரான நக்கீரரைப்பற்றி நாம் எழுத முற்படுவதானது, கருங்கல்லிலிருந்து நார் உரிக்க முயல்வோன் ஒருவனுடைய முயற்சியினை ஒக்குமேயன்றி வேறில்லை. ஆனாலும், காலம் என்னும் காரிருளில், மறைந்துபோன அப்பெரியாரின் சரித்திரம் அவருடைய நூல்களாகிய விளக்கத்தைக்கொண்டு சிறிது விளக்கப்படுதல் கூடுமாதலால், ஒன்றுமே அறிய முடியாமலிருப்பதினும் சிறிதாவது அறிந்துகொள்ளுதல் நலமென்பதைக் கருதி சில விஷயங்கள் அவரைப்பற்றி எழுதுவதற்குத் துணிந்தோம்.

மதுரைக் கடைச்சங்கத்திலிருந்து தமிழாராய்ந்த நாற்பத்தொன்பது புலவன்மார்களுள் நக்கீரர் என்பவர் ஒருவராவர். இவர் பிறந்த ஊர் மதுரை யென்பதும், இவருடைய தந்தையார் கணித சாஸ்திரத்தில் மிக வல்லவர் என்பதும் அதனால் அவருக்குக் கணக்காயனார் எனனுங் காரணப்பெயர் வாய்ந்ததென்பதும், அவ்வுடைய புதல்வரான நக்கீரனார் "இறையனார் அகப்பொருள்" என்னும் அகப்பொருள் நூலுக்கு உரைக் கண்டார் என்பதும் இறையனார் அகப்பொருளுக்குப் பாயிர உரை செய்த முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனார் கூறுவது கொண்டு இனிதறியப் படுகின்றன.

இவர் இயற்றிய நூல்களுள் பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றான "திருமுருகாற்றுப்படை" என்பது இக்காலத்தில் பிரபலமாய் எல்லோராலும் பயிலப் பட்டும் போற்றப்பட்டும் வருகின்றது. இவரால்

உரை காணப்பட்ட "இறையனார் அகப்பொருள்" சங்கத்தமிழ் நூலாராய்ச்சி விழைவுடைய பண்டிதர்கள் சிலரால் மாத்திரம் பயிலப்பட்டுப் பெரும்பாலரால் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகின்றது. "இறையனார் அகப்பொருள்" என்னும் பெயர் கூட கேள்விப்படாத தமிழ் வித்துவான்களும் இக்காலத்தில் உளர்! ஆ! நம் தமிழ் மக்கள் பண்டைத் தமிழ் நூல்களை ஆதரிக்கின்ற திறம் என்னே, என்னே! இவ்விரண்டு பெருநூல்களைத் தவிரத் தனிப்பாடல்களாகவும் நக்கீரனார் சில இயற்றி யிருக்கின்றார். அவற்றுள் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனாரின் தெய்வத்திருக்குறள் நூலை மிகப் பாராட்டி,

" தானே முழுதுணர்ந்து தண்டமிழின் வெண் [குறளால்
ஆனஅற முதலா வந்நான்கும் - ஏனோர்க்கு
ஊழி னுரைத்தாற்கும் ஒண்ணீர் முகிலுக்கும்
வாழியுல கென்னாற்று மற்று"

என்று பாடிய செய்யுளும் ஒன்றாகும். இது திருவள்ளுவ மாலையில் ஏழாவது பாடலாகச்சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றது. கடைச்சங்கத்தி லிருந்து தமிழாராய்ந்த புலவர்களுள் "கீரர்" என்னும் பெயருடையார் பலர் இருந்தார்களென்று திருவள்ளுவ மாலையினால் புலப்படுகின்றமையின், ஏனையோருக்கும் இவருக்கும் வித்தியாசம் தெரியும்பொருட்டு இவர் நக்கீரர் என்று அழைக்கப் பட்டனர் என்று தெரிகிறது. வேறு இருவர், "மோசி கீரனார்" "தேனீக்குடிக் கீரனார்" என்னும் பெயருடையர் ஆவர். மேல் குறிப்பிட்ட ஒரு செய்யுளைத் தவிரக் "கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்" என்னும் அகவற்பா ஒன்றும் இவர் அருளிச்செய்திருக்கின்றார். அது சொல்லழகும் பொருளழகும் நிரம்ப வாய்ந்ததாய், கண்ணப்ப நாயனாருடைய பக்தியை விளக்குவதாய் மிளிர்கின்றது. இதனைத்தவிர "விநாயகர் அகவல்" ஒன்றும் இவர் இயற்றி யிருக்கின்றார் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

" சீர்தரு மூலச் செழுஞ்சுடர் விளக்கே
கார்நிற மேனிக் கற்பகக் களிறே
அல்லல் வினையை யறுத்திடு ஞான
வல்லபை தன்னை மருவிய மார்பா"

என்று ஆரம்பித்து,

" விக்கின விநாயகா தேவே ஓம்
அரகர சண்முக பவனே ஓம்
சிவசிவ மகாதேவ சம்போ ஓம்"

என்று முடிகின்ற இந்த அகவற்பா நக்கீரனால் இயற்றப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆனால் சிற்சில காரணங்களால் அந்த அகவல் ஆசிரியர் நக்கீரனால் இயற்றப்பட்ட தன்றென்றும், பிற்காலத்தார் யாரோ அப்பாவினை இயற்றி அவர் பெயராற் கட்டிவிட்டார்களென்றும் முடிவு செய்ய வேண்டியிருக்கின்றது. ஏனெனில், அந்த அகவலின் இடையில்,

" அருண கிரியா ரௌவை போலக்
கருத்து மிகுந்து கவிமழை பொழிய
வாக்குக் கெட்டா வாழ்வை யளித்து
நோக்கரு ஞான நோக்கு மளித்து
இல்லற வாழ்க்கை இடையூ றகற்றி"

என்று சில அடிகள் வருகின்றன.

இந்த அடிகளில் திருப்புகழ் பாடிப் பெரும் புகழ் பெற்ற அருணகிரி நாதரைப்பற்றிய பிரஸ்தாபம் வருகிறதென்பது இவ்வடிகளின் முதல் அடியை நோக்குவார்க்கு இனிது விளங்கும். அருணகிரிநாதர் பிற்காலத்துப் புலவர் என்பதும், அவருடைய காலம் இரண்டொரு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னராய்த்தான் இருத்தல் வேண்டுமென்பதும் தமிழ் நூற்சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர்களின் கொள்கை. தவிர, திருப்புகழ் பாடல்போன்ற பாடல்கள் பண்டைக்காலப் புலவர்களால் பாடப்படவில்லை என்பதற்குப் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, ஐங்குறுநூறு முதலிய சங்க இலக்கியங்களிலும், சிந்தாமணி மணிமேகலை முதலிய பஞ்ச காவியங்களிலும் அம்மாதிரியான பாடல்கள் காணப்படாமையே போதிய சான்றாகும். ஆனால் நக்கீரர் காலமோ மிகப் பழமையானது. மதுரைக் கடைச்சங்கம் கிறிஸ்து பிறந்த முதல் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு இருந்ததில்லை என்பது பிரபல பண்டிதர்களின் ஆராய்ச்சியால் முடிவு கட்டப்பட்ட முடிவாதலாலும், ஆசிரியர் நக்கீரனார் கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவராதலாலும், அவருடைய காலம் இன்றைக்குப் பதினெட்டு அல்லது பத்தொன்பது நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்டதாகும். ஆகவே இரண்டொரு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரிருந்த அருணகிரியாரைப்பற்றி ஆயிரத்தெண்ணூறு

வருடங்களுக்கு முன்னிருந்த நக்கீரனர் பிரஸ்தாபித்தார் என்று கூறுவது, சுத்த அசம்பாவிதமான கூற்ருகும். இதுவேயுமின்றி நக்கீரனர் பாடியதாகச் சொல்லப்படும் விநாயகர் அகவலேயும், அவரால் இயற்றப்பட்ட ஏனைய பாக்களேயும் ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது அதற்கும் மற்றவைகளுக்கும் சொற்போக்கிலும் பாக்களின் அமைப்பிலும் வித்தியாசம் பெரிதும் காணப்படுகிறது. ஆகவே, "விநாயகர் அகவல்" நக்கீரனரால் இயற்றப்பட்ட தன்றென்றும், பிற்காலத்தார் யாரோ அதனை இயற்றி அவர் பெயரால் அதனை அமைத்தார்கள் என்றும் கொள்ளுதலே பொருத்தமுடையதாகும்.

இனி, இவருடைய பெரும் புலமையைப் பற்றியும், யாராயிருப்பினும் குற்றம் கண்டவிடத்துக் கண்டிக்கும் தைரியம் இவருக்குண்டென்பதைப் பற்றியும் சொல்லப்படும் ஒரு வரலாறு உண்டு. அதனைக் கூறுகின்ருேம் :—

பாண்டிய மன்னனுடைய மனைவி ஒருநாள் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு அரண்மனை மேன்மாடியில் தன் கூந்தலை உலர்த்திக்கொண்டு நின்ருள். அச்சமயம் பாண்டிய மன்னன் அங்கே சென்ருன். ஒருபோதும் முகர்ந்தறியாத நறுமணம் அவ்விடத்தில் வீசிற்று. சுற்றுப்புறங்களில் வாசனை வீசக்கூடிய பதார்த்தங்கள் எவையும் இல்லாமையாலும், தன் மனைவியின் கூந்தலிலும் மலர்கள் சூடப்படாமையாலும் அவ்வாசனை எங்கிருந்து வந்ததென்பதை அறிந்துகொள்ள அவனல் முடியவில்லை. தன் மனைவியின் கூந்தல்வாசனைதானேவென்றும், அப்படியானல் அவ்வாசனை இயற்கையோ செயற்கையோ வென்றும், ஒரு ஐயம் அவனுக்கு நிகழ்ந்தது. ஆனலும், அதனை ஒருவருக்கும் தெரிவிக்காமல், தன் மனத்திலுள்ளதை அறிந்து வெளியிடும் புலவர்க்குப் பொன்னளிப்பதாய் உரைத்து ஒரு பொன்முடிப்பை அரண்மனை வாயிலிற் கட்டித் தொங்கவிட்டு, யார் தன் உள்ளக்கருத்தை உள்ளபடியே உரைக்கின்ருர்களோ அவர்கள் அப்பொன் முடிப்பை அவிழ்த்துக்கொண்டு போகலாமென்று உத்தரவு செய்திருந்தான். மதுரை ஆலவாயில் அவிர் சடைக் கடவுளான ஸ்ரீ சொக்கலிங்கப் பெருமானின் அர்ச்சகரான தருமி என்னும் பெயருடைய அந்தணேத்தமர் வறுமையால் வாடி வருந்திய படியால், தாம் மன்னன் கருத்தை வெளியிட்டால் பொன்முடிப்பு தனக்குக் கிடைக்குமென்றும், கிடைக்கவே தமது வறுமை வறுமையாகும் என்றும் கருதி ஸ்ரீ சொக்கலிங்கப் பெருமானிடத்துத் தம் எண்ணத்தைத் தெரிவித்து வேண்டினர். வெண்ணீருஞ் செஞ்சடையும் கருங் கண்டமுமுடைய அண்ணலார், தருமியின் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிப் பின்வரும் திருப்பாசுரத்தை அருளிச்செய்து, அதனை மன்னனிடம் காண்பிவிக்கும்படி பணித்தார். அப்பாசுரம் வருமாறு:—

"கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின்
மயிலியல் செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே"

இத்திருமுகப் பாசுரத்தினை தருமி மன்னனிடம் கொண்டுபோய்க் காட்டினர். மன்னவன் சங்கப்புலவரிடம் அதனைக் காட்டும்படி ஆக்கியாபித்தான். தருமி என்னும் அந்தணர் அவ்விதமே கொண்டுபோய்க் காட்டவும், சங்கத்திலிருந்த மற்றப் புலவர்கள் எல்லோரும் அப்பாவில் குற்றமில்லை என்று கூறினர்கள். ஆனல் நக்கீரரோ செய்யுளில் சொற்குற்றம் இல்லாவிடினும் பொருட்குற்றம் இருக்கின்றது என்று வாதித்தார். கடவுள் அருளிய திருப்பாசுரத்தில் குற்றம் இருக்கிறதென்று அவர் கூறவே அந்தணனுக்கு மிகுந்த வருத்தம் உண்டாயிற்று. உடனே அவர் ஆலவாய் அமர்ந்த அவிர்சடைக் கடவுளிடம் சென்று முறையிட்டார். சிவபெருமான் ஒரு புலவனைப்போல் திருவுருக்கொண்டு சங்கத்திற்குச் சென்று "நீர் இப்பாவினில் யாது குற்றங் கண்டீர் ?" என்று நக்கீரரை வினவினர்.

"உம்முடைய செய்யுளில் சொற்குற்றம் இல்லை ; ஆனல் பொருட்குற்றம் உளது. அதாவது மன்னன் மனைவியின் கூந்தல் இயற்கை மணம் உடையது என்று அப்பாவில் கூறுகின்றீர். ஸ்திரீகளின் கூந்தலுக்குச் செயற்கை மணமே ஒழிய இயற்கை வாசனை இல்லை. இல்லாததொன்றை உண்டுபோல் கூறியதுதான் குற்றம்" என்று நக்கீரர் பதில் கூறினர்.

"அப்படியானல நீர் வழிபடும் ஞானப்பூங் கோதையாகிய உமாமகேச்வரியின் கூந்தலும் செயற்கை மணமுடையது தானே ?" என்று புலவன் வேடம் பூண்ட சிவபிரான் கேட்டார்.

"ஆம்; அதிற் சந்தேகமில்லை!" என்று மீண்டும் தமது கொள்கையையே வற்புறுத்தி உரைத்தார் ஆசிரியர் நக்கீரனார்.

இறைவன் தமது நெற்றிக்கண்ணைச் சிறிது திறந்து காட்டினார்.

அப்போதும் நக்கீரர் "முக்கண் படைத்தவனானும் குற்றம் குற்றமே" என்று தைரியத்தோடு நக்கீரர் வாதித்தார்.

ஆனாலும் இறைவனுடைய நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து எழுந்த அக்கினிச்சுவாலை நக்கீரனைப் பற்றி வருத்தவும் அவர் வெப்பம் தாங்கமுடியாமல் பொய்கையில் வீழ்ந்திட்டார்.

புலவர் வேடம் கொண்டு வந்தவர் சிவபெருமான் என்றும், "கொங்குதேர் வாழ்க்கை" என்னும் திருப்பாசுரம் அவரால் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்றும், அதில் குற்றம் காணப்புகுந்தது தம்முடைய அறியாமையாலும் அகம்பாவத்தினாலும் நேர்ந்ததென்றும் நக்கீரர் பிறகு தெளிந்து, தம்முடைய குற்றத்தை மன்னிக்கும்படி இறைவனைப் பணிந்து "திருவெழுகூற்றிருக்கை" என்பதை இயற்றினார்.

"சிறியேன் சொன்ன அறிவில் வாசகம்
வறிதெனக் கொள்ளா யாகல் வேண்டும்
வெறிகமழ் கொன்றையொடுவெண்ணிலவணிந்து
கீதம் பாடிய அண்ணல்
பாதஞ் சென்னியுட் பரவுவன் பணிந்தே"

என்று "திருவெழுகூற்றிருக்கை"யில் வருவது கொண்டும்,

"பத்தியு நீயே முத்தியு நீயே
சொலற்கருந் தன்மைத் தொல்லோய் நீயேதனற்
கூட லாலவாய்க் குழக னாவது
அறியா தருந்தமிழ் படித்தன னடியே
னீண்டிய சிறப்பி னிணையடிக் கீழ்நின்று
வேண்டு மதுவினி வேண்டுவன் விரைந்தே"

என்று பெருந்தேவபாணியில் வருவது கொண்டும் இவ்வுண்மை அறியப்படும்.

இதிலிருந்து நாம் அறியக்கூடியது என்னவென்றால், பண்டைக்காலத்தில் தமிழ்ச் சங்கத்திலிருந்து தமிழாராய்ந்த புலவர்களுள் நக்கீரர் அஞ்சா நெஞ்சும், உண்மையை வெளியிடப் பின் வாங்காத தைரியமும் படைத்திருந்தார் என்பது தான்.

இனி, இவரால் பாடப்பெற்ற திருமுருகாற்றுப்படையைப் பற்றியும், இவரால் உரைசெய்யப்பட்ட இறையனார் அகப்பொருளைப்பற்றியும் இரண்டொரு விஷயங்களைக் கூறிவிட்டு, இவ்விஷயத்தை முடித்து விடுகின்றோம்.

ஆசிரியர் நக்கீரனார் "இத்திருமுருகாற்றுப்படை பாடியதற்குக் காரணம் ஒன்று சொல்லப்படுகிறது. அது பின்வருமாறு:—

நக்கீரர் ஒருசமயம் இந்தியாவின் வடதிசை நோக்கிப் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தபோது, இமயமலைச்சாரலில் ஒரு பெருங் காட்டினுள் செல்லும்படியான சந்தர்ப்பம் அவருக்கு நேர்ந்தது. அங்கே ஒரு தடாகத்தைக் கண்டு நீராடி சிவபூசை செய்துகொண்டிருக்கையில் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய ஒரு ஆலமரத்திலிருந்து ஒரு பழுப்பு அவருக்கு முன்னிலையில் பாதி நீரிலும் மறுபாதி நீர்க்கரையிலுமாக விழுந்தது. நீரிலே விழுந்த பாதி மீன் வடிவமும், கரையிலே விழுந்த பாதி பறவை வடிவமும் அடைந்து இருபக்கத்திலும் இழுக்க, அதனை நக்கீரர் கவனித்தார். இதனால் அவருடைய சிவபூசைக்குப் பங்கம் விளைந்தது. உடனே ஒரு பெரிய பூதம் தோன்றி அவரைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் ஒரு பெரிய மலைக்குகையில் அடைத்துவிட்டு நீராடச் சென்றது. இதற்கு முன்னும் இப்படியே சிவபூசையில் வழுவினார் 999 பேர்களை அப் பூதம் எடுத்துக்கொண்டு போய் அக்குகையினுள் அடைத்து வைத்திருந்தது. ஆனால் ஆயிரம் பேர் சேர்ந்த பின்பே அவர்களை உண்பது என்பது அப்பூதத்தின் கொள்கை யாதலால் இதுவரையில் 999 பேர்களுக்கும் அது நல்லுணவு முதலியன அளித்துக் காப்பாற்றி வந்தது. ஆனால் நக்கீரரோடு ஆயிரம் பேர் ஆனபடியால் இனி அது எல்லோரையும் தின்றுவிடும் என்னும் அச்சம் அக்குகையில் அடைபட்டிருந்தவர்களுக்கு உண்டாயிற்று. அவர்கள் எல்லோரும் நக்கீரரிடத்தில் இவ்விஷயத்தை முறையிடவே, அவர் முருகக்கடவுளை நினைந்து இத்திருமுருகாற்றுப் படையைப் பாடினார். அதன்மேல் முருகக்கடவுள் அப்பூதத்தின் கையினின்றும் இவ்வாயிரம்பேரையும் விடுவித்தார். இதுதான் திருமுருகாற்றுப் படையை நக்கீரர் பாடியதற்குக் காரணமாகக் கூறப்படும் வரலாறு. இத்திருமுருகாற்றுப் படையின் மாட்சியைப்பற்றி இங்கே கூறப்புகுந்தால் விஷயம் விரியுமாதலால், சமயம் நேரும்போது அதனைப் பற்றித் தனியாக எழுதுவாம்.

இனி, இறையனாரகப் பொருள் என்பது அன்பூ, குணம், முதலிய எல்லாவற்றுள்ளுஞ் சிறந்த ஓர் ஆண்மகனும் மடமகளும் தம்மிற் றுமே தனியாராய்ச் சந்தித்து ஒன்று படும்போது அவர்களுடைய மனத்திலே நிகழும் பலவகையான நிகழ்ச்சியையும் படிப்படியாகக் கூறிக் கொண்டு போகும் ஒரு இலக்கண நூலாகும். அகத்தில் தோன்றும் நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுவதால் 'அகப்பொருள்' என்றும், மதுரை சோமசுந்தரக் கடவுளின் அருளால் இந்நூல் அகப்பட்டமையால் 'இறையனார் அகப்பொருள்' என்றும் இது பெயர் பெறுவதாயிற்று.

> "பன்னீ ரூண்டு பாண்டிநன் னாடு
> மழைவளங் கரப்ப மன்னுயிர் மடிந்தது"

என்று சீத்தலைச் சாத்தனார் ஐம்பெரும் காப்பியத்துள் ஒன்றான மணிமேகலையுள் குறிப்பிட்டபடி பாண்டிநாடு பன்னிரண்டு வருஷம் பஞ்சத்தால் பீடிக்கப் பட்டபோது, சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்த புலவரெல்லாம் தத்தம் நாடு நோக்கிச் சென்று அது கழிந்தபின் மீண்டும் மதுரையை வந்தடைந்தார்கள். அப்படி வந்தவர்களுள் ஒருவரேனும் பொருள் அதிகார ஆராய்ச்சி யுடையவர்களா யில்லாமற்போனது பாண்டிய மன்னனை உக்கிரப்பெருவழுதிக்கு மிகுந்த கவலையை உண்டாக்கிற்று. அவன் இறைவனை நோக்கிக் குறையிரந்து நின்றான். மதுரை சோமசுந்தரக் கடவுளின் பீடத்திற்குக்கீழ் செப்புத் தகட்டிலே பொறிக்கப்பட்ட அறுபது சூத்திரங்கள் காணப் பட்டன. அவைகளைக் கோவில் பூசகர் மன்னனிடம் காட்டலும் அவை பொருளதிகாரமாயிருப்பதை மன்னன் கண்டு மகிழ்ந்து புலவர்களை அதற்கு உரை செய்யும்படி ஆக்கியாபித்தான். அப்படியே அவர்கள் உரையியற்ற, நக்கீரருடைய உரையே மற்றவர்களுடைய உரையைவிடச் சிறந்தது யிருந்தது. இதனைப்பற்றி இன்னுங் கூறப்புகின் விஷயம் வளர்ந்துபோம்.

ஆதலால் ஆசிரியர் நக்கீரரைப்பற்றி இதுகாறுங் கூறிய இரண்டொரு குறிப்புகளுடன் இந்த விஷயத்தை முடிக்கின்றோம்.

நாகை - ஸி. கோபால கிருஷ்ணன்.

ஆத்திசூடி விளக்கம்

MORAL SAYINGS EXPLAINED

18. இடம்பட வீடிடேல்

வேண்டிய அளவுக்கு மிஞ்சி அதிக இடம் இருக்கும்படி நீ வீட்டைக் கட்டாதே, என்பது இதன் பொருள். இக்கருத்தையே 'சிறுகக் கட்டிப் பெருக வாழு' என்ற பழமொழி விவரித்துக் கூறும். அதாவது வீட்டை அவசியமான விடங்களிருக்கும்படி கட்டிப் பின்னர் அது போதாது என்று தோன்றும்படியான சீரும் சிறப்பும் பெற்று வாழ்ந்துவா என்பதாகும். இவ்வாறின்றிப் பெரிதாக வீட்டைக் கட்டிவிட்டு அதை வைத்து ஆளக்கூடாத நிலையை அடைந்து தவிக்கலாகாது என்பது இதன் கருத்து.

ஸாதாரணமாக ஒரு வீட்டைக் கட்டினால் அதைப் பெருக்கி மெழுகி இரவில் நன்றாக விளக்கிட்டு வைத்துக்கொண்டிருப்பதே நலம். இவ்வாறு செய்யமுடியாத நிலையில் ஒருவனிருக்க அவன் இத்தகைய பெரிய வீட்டைக்கட்டலாகாது: அவ்வாறு கட்டும்படி நேர்ந்து விட்டால் தகுந்த விலைக்கு அதை விற்றுவிட்டு சிறுகக் கட்ட முயலவேண்டும். அவ்வாறு செய்யாதிருந்துவிட்டால் பிறருக்குக் குடிக்கூலிக்கு விட்டு வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கிவிட வேண்டும். வருபவன் வீட்டின்மேல் அக்கரையாக விருப்பான் என்பது என்ன? மேலும் அவன் மாதவாடகை சரியாகக்கொடுத்து வருவான் என்பது என்ன நிச்சயம்? வீட்டின் விலை வரவர குறையாது என்பது என்ன நிச்சயம்? ஆகவே இவைகள் எல்லாம் சேர்ந்து நம்மை வீண் கவலைக்கு ஆளாக்கிவிடும். வியவஹாரம் முற்றினால் அதிலேயே மனம் ஊறிக்கொண்டிருக்குமே ஒழிய வாழ்க்கை நோக்கத்தைக் கவனிக்கக் காலமில்லாமலே போய்விடும்.

நல்ல உந்நத பதவியில் இருப்பவர்கள் விஸ்தாரமாக வீடு கட்டினால் என்ன குற்றம் என்ற சங்கைபிறக்கும். அவர்களுக்குக்கூட இந்நீதி வாக்கியம் பொருந்துமோ? இவர்களுக்கும் ஒருவாறு பொருந்தும். இவர்கள் பதவிக்கு ஏற்ப பெரிய வீடு வேண்டியது அவசியமாக விருக்கலாம். அதற்கு எவ்வளவு பெரிய வீடுவேண்டுமோ அவ்வளவுதான் கட்டவேண்டும். மேலும் கூடிய வரையில் குறைந்த பணச்செலவில், எளிதில்

தகுந்தபடி விலைப்போகும்படி வீட்டைக் கட்டி விட வேண்டும். இப்படியின்றி நமக்குத்தான் பதவிவந்துவிட்டது பணம் வந்துவிட்டது என்று பெரும் பொருள் செலவிட்டு மனம் போன படியே பெரிய வீட்டைக் கட்டி ஒரு கனவான் பெருஞ் செலவுக்காரனாக இருந்துவிட்டால், அவன் தலை சாய்ந்ததும் அவன் பிள்ளைகள் பாடு கஷ்டம்தான். கனவான் பிள்ளை நற்குணங்கள் வாய்ந்தவனாக விருந்தாலும் இருக்கலாம், ஆனால் அவனைப்போலக் கனவானாக இருக்கவேண்டியது அவசியமில்லை. பெரிய வீட்டில் இருந்து நிர்வஹிக்க அவனால் முடியாமல் போகும். அவன் வேறு சிறு வீடுபார்க்க வேண்டி வரும். முன்னர் ஸாதாரண ஜனங்களுக்கு வரும் என்று எடுத்துக்காட்டிய மனச்சஞ்சலம் எல்லாம் வந்து சேர்ந்து இவனை வீண்கவலைக்கு உள்ளாக்கும். ஆகவே கனவான்களும் பெரிய வீடுகட்டுவதில் தகுந்த ஆலோசனை செய்து கட்டி வேறு இடத்தில் சிறுவீடு ஒன்றும் கட்டி தயாராக வைத்திருக்கவேண்டும். ஒரு பெரிய தோட்டத்தில் இவர்கள் வீடுகட்டும்படி நேர்ந்தால் கூடிய வரையில் சிறிய வீடாகவே தகுந்தபடி கட்டி மற்றைய பாகங்களில் பயிரிடுதல் முதலிவைகளுக்கு இடங்கொடுத்து விடவேண்டும். அவ்வாறின்றி இடங்கொண்டமட்டும் வீடு கட்டிவிட்டால் அவனுக்கும் அவன் ஸந்ததிகளுக்கும் வீண் கஷ்டம் வியவஹாராதிகள் உண்டாகிப் பெருந் துக்கத்திற்குக் காரணமாகும். ஆகவே கனவான்களும் கண்டபடி வீட்டைக் கட்டிவிடக்கூடாது.

வீடு கட்டுவது மிகக் கஷ்டமான தொழில். அதில் ஒரு உத்தேசத்துடன் தொடங்கினால் முடியும் முன் எண்ணிய தொகைக்குமேல் அதிகத்தொகை இழுத்துவிடும் என்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயமே. அதனால்தான் ‘வீட்டைக்கட்டிப்பார், கல்யாணத்தை செய்துபார்’ என்ற பழமொழி ஒன்று நம்முள் வழங்கி வருகிறது. ஒருவனுக்குப் பொருள் வந்துவிட்டால் அதை வீடுகட்டும் விதத்தில்தான் அவன் காட்டுவது வழக்கம். ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு ஒரு பொன் கலசம் வீட்டில் வைப்பது என்று பட்டணத்துப் பிள்ளை காலம் முதல் வழக்கமாக விருக்கிறது. வீட்டின் ஒழுங்கைக்கண்டு அதன் சொந்தக்காரன் திரவியம் குணம் முதலியவைகளை ஒருவாறு அளவிடலாம். ஆகவே பொருளைச் செலவழித்து பிறர் மெச்ச ஸௌகமனுபவிக்கும் விஷயங்களில் வீடுகட்டி வாழ்வது ஒரு முக்கியமாக விதம். ஆதலால் இந்த விஷயத்தை ஒரு நீதிவாக்கியத்துள் ஔவை சேர்த்தாள்.

இந்நீதிவாக்கியத்துள் இதுவரையில்கூறியதை விட ஆழ்ந்த கருத்து ஒன்று அடங்கியிருக்கிறது. பொருள் செலவிட்டு ஸௌகிப்பதில் வீடு கட்டி வாழ்வது ஒன்றாதலால் வீடு என்ற பதம் இங்கு பொருளால் வரக்கூடிய உலக இன்பங்களுக்கு உபலக்ஷணமாக வுள்ளது. ஆகவே இந்நீதிவாக்கியத்திற்கு, வீண்சஞ்சலத்திற்கு இடனாகும்படி பொருளைச் செலவிட்டு உலக இன்பங்களில் அழுந்தாதே. பெரும் வீடு கட்டல், நாடகம் பார்த்தல், கூத்தடித்தல், பெரும்விருந்திடல் முதலிய உலகஸௌகம், கீர்த்தி முதலிய நிலையாதவைகளுக்கிடனாக இருப்பவைகளில், உனக்குக் கிடைத்த பணத்தை அதிகமாகச் செலவிடாதே என்பது இதில் புதைந்த பொருள். பின்னைப் பொருளை எவ்வாறு செலவிடவேண்டும்? பிறர் துயரம் நீக்கல், பொதுநன்மைக்குழைத்தல், தானம், தர்மம், கடவுள் வழிபாடு முதலிய மாறாப் பலனைக் கொடுக்கக்கூடிய வழிகளில்பணத்தைப்பெரும்பாலும் செலவிட்டு, வாழ்க்கை ஸௌகத்திற்கு அவசியமாக வேண்டிய வீடு முதலியவைகளில் சிறுபான்மை சுருக்கிச் செலவிடவேண்டும். இதுதான் அறிவுடையோர் நெறி. இக்கருத்தையே,

> நித்தியமாம் வீட்டுநெ றியிலிடம் பாடல்லாற்
> பொய்த்த வின்ப வீட்டில் பொருளடையா—தத்தம்
> நடையறியும் புன்னைவன நாதனே பூமி
> யிடையிடம் பட வீடி டேல்.

என்ற ஆத்திசூடி வெண்பா அடக்கியுள்ளது.

அனாவசியமாகப் புதிய ஸபை ஒன்று கட்டி துர்யோதனாதியர் பாண்டவர்களை வந்து பார்த்துப்போகும்படி அழைத்தனர். அங்கு வந்ததும் மாயச்சூதைத் தொடங்கி வீண் விரோதம் உண்டாக்கி முடிவில் மஹாபாரத யுத்தம் விளையும்படி செய்து எல்லோரும் மாண்டனர். உலக இன்பங்களை ஸம்பாதிப்பதிலேயே பொருளைச் செலவிட்டு ஓயா வியவஹாரம் கவலை முதலியவைகளுக்கு ஆளாகித் தத்தளிப்பவர் இக்காலத்தில் கோடானுகோடிப் பெயர்கள் உண்டு. இவைகள் எல்லாம் இந்நீதி வாக்கியப்படி நடக்காததனால் வரும் கேடு இன்னது என்பதை நன்கு விளக்குகின்றன.

9. இணக்கமறிந்திணங்கு

சிநேஹத்திற்குரிய நற்குண நற்செய்கைகள் ஒருவனிடம் இருக்கின்றனவா என்று ஆராய்ந்து பின்னர் அவனொடு சிநேஹம் செய் என்பது இதன் பொருள். இதன் பொருள் ஒருவாறு 'சேரிடமறிந்துசேர்' என்ற ஆத்திசூடி வாக்கியத்தில் அடங்கி இருக்கிறது. முன்னதில் சிநேஹிதனது குணத்தையும், பின்னதில் அவன் நிலை குணம் முதலிய அவனோடு ஸம்பந்தப்பட்டவைகளை எல்லாவற்றையும் ஆராயவேண்டும் என்பதாயிற்று. இவ்வாறிணங்காவிடில் வருங்கேடு 'நல்லிணக்கமல்லது அல்லற்படுத்தும்' என்ற கொன்றைவேந்தன் வாக்கியத்தில் அமைந்து கிடக்கிறது.

இதனால் ஸத்ஸங்கமே செய்யவேண்டும் என்பதாயிற்று. [இந்த விடத்தில் விவேக போதினி 3-ம் தொகுதி பக்கம் 105-இல் இருக்கும் ஸத்ஸங்க விஷயமான குறிப்பை வாசிக்கவும்.]

நல்லோரிணக்கமல்லது வேறுவித இணக்கம் ஏற்பட்டால் பெருங்கேடு உண்டாகும். நல்லோரிணக்கம் இல்லாமல் கெட்டவர்களோடு சேர்ந்திருந்த நல்லவர்கள் பட்ட பாடுகளை ராமாயண மஹாபாரதத்தில் காணலாம். அவர்கள் பெயர்களை கூறிய உடன் எல்லாம் நன்கு விளங்கிவிடும். அவையாவன, விபீஷணர், கர்ணன், பீஷ்மர், விதுரர் என்பவைகளே. இதில் விதுரர் தவிர மற்றவர்கள் மிக வருத்தத்திற்கும் பழிச்சொற்களுக்கும் ஆளாயினர். விபீஷணர் எவ்வளவு நல்லவராயினும் ராவணனோடு சேர்ந்திருந்துவிட்டு ராமர்பக்கம் வந்து ராவணன் ரஹஸ்யங்களை வெளியிட்டு அவனுக்குக் கேடு விளைத்தார். இதைவிட அவர் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டிருந்தால் மேன்மையாக விருக்கும். நம்பிக்கை துரோகிக்கு இக்காலத்தில் விபீஷணன் என்ற பெயர் வந்துவிட்டது. தகுந்த ஸமயத்தில் தீயோரிணக்கம் விட்டு மேல் எதிரிக்கு அனுகூலம் செய்ததனால்தான் விபீஷணருக்கு இப்பழி வந்தது. கர்ணன் விபீஷணரைப்பார்க்கிலும் மேன்மையாக நடந்துகொண்டபோதிலும் தீயோரிணக்கத்தால் கொடியவனாகி விட்டான். துஷ்ட சதுஷ்டயர் (துர்யோதனன், துச்சாஸன், சகுனி, கர்ணன்) என்று மஹாபாரதத்தில் கூறப்படும் கூட்டத்தாருள் சேர்ந்தவனாகிவிட்டான் கர்ணன். அவன் கொடை உண்டவீட்டிற்கு இரண்டகமின்மை ஆகிய நற்குணங்கள் யாவும் அவன் கொடுங்குணங்களுக்கு முன் ஒளி யிழந்துவிடுகின்றன. பீஷ்மர் இவர்களை எல்லாம்விட மேன்மையாக நடந்தவர். விபீஷணரைப்போல துரோகியாகாமலும், கர்ணனைப்போலக் கெட்டுவிடாமலும், பாண்டவர் இணக்கம் மாறாமலும் இருந்தார். ஆனால் துர்யோதனனிடமே வெகுகாலம் இணங்கியிருந்துவிட்டபடியால் தர்ம ஸங்கட ஸமயங்களில் புத்திக்கலக்கமும், மனம் ஓரிடமிருக்க தேஹத்தை எதிரிகளுக்கு உபயோகப்படும்படியான கஷ்ட நிலைக்கு அவர் வரவேண்டியதாயிற்று. விதுரர் நடத்தையே இக்கூட்டத்தார் நடத்தையுள் மிகச் சிறந்தது. முற்கூறிய மூவருக்கும் உள்ள குற்றம் குறை ஒன்றும் இவர் நடத்தையில் இல்லை. கொடியவர் மத்தியில் இருக்கவேண்டி யிருந்தபோதிலும் இவருக்கு நல்லோரிணக்கம் வெளிப்படையாக விருந்தபடியால் கொடியவர்கள் தம்முள் ஒருவராக இவரை மதிக்கவில்லை. வாழ்நாள் முழுவதும் அவர்களை விட்டு ஒதுங்கியே இருந்து முடிவில் பிரிந்துபோய், சோற்றுக்கடனை உத்தேசித்து பாண்டவர்கள் பக்கமும் சேராமலிருந்துவிட்டார். ஆகவே நல்லோர்களுக்குக் கெட்டவர் இணக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டால் என்ன பாடுபட வேண்டியதாகிறது. நேர்மையாக நடக்க முடியாமல் போய்விடும். கூடியவரை இருபுறத்தையும் ஸரித்தட்டிக்கொண்டுதான் போகவேண்டி வரும். இதில் பெரும் தர்ம ஸங்கடங்கள் வந்து மனதைச் சின்னபின்னப் படுத்திவிடும். இதனால் தான் 'அற்ப ஸஹவாஸம் ப்ராண ஸங்கடம்' என்று பெரியோர் கூறுவர்.

நல்லோரிணக்கத்திலோ இம்மாதிரியான கஷ்டங்கள் ஒன்றுமில்லை. அவர்களிடம் ஸத்யமும் நேர்மையும் குடிகொண்டிருப்பதால் தர்மஸங்கட நிலைகள் வரமாட்டா. கெட்ட குணத்தில் ஒருவித வெறுப்பு இருப்பதால் நாம் வழிதப்பும்பொழுது நம்மைக் கூசாது கண்டித்து நேர்வழி திருப்புவர். மஹாபாரதத்தில் பாண்டவர்களுடன் சிநேஹம் செய்தவர்கள் ஸுகமாக விருந்ததை நோக்கினால் இந்நிலை நன்கு விளங்கும். நல்லோர் தொழிலும் அவர் வாக்கும் சேர்ந்து நம்மைச் சீர்திருத்தி மேன்மைப்படுத்தும். நல்லோரிடம் சிநேஹித்து ஆபத்து நீங்கி ஸுகித்ததற்கும் கெட்டவர்களோடு சேர்ந்து கஷ்டப்பட்டதற்கும் வேண்டிய கதைகள் பஞ்சதந்திரத்தில் உள். அவைகளுள்

இராஜாங்க முறை

பிரதமக் கொள்கைகள்

MORALS AND CIVICS : ELEMENTARY PRINCIPLES

போர்த்துக்கேசிய ஸகோதரர்கள்

PORTUGUESE BROTHERS

பதினாறாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் போர்த்துகேசிய கப்பல்கள் இந்தியாவில் உள்ள செழிப்பான ஸ்தானமாகிய **கோவா** என்ற ஊருக்கு வரத்தலைப்பட்டன. அவ்விதம் கோவாவுக்குச் சென்ற கப்பல்களுள் ஒன்றில் ஏறக்குறைய பன்னீராயிரம் ஜனங்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் கப்பல் யாத்திரை செய்ய ஆரம்பித்த காலத்தில் அவர்களுக்கு இடையூறு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தின் தெற்கேயுள்ள முனையாகிய "நன்னம்பிக்கை முனை" என்றுவழங்கும்(Cape of Good Hope) முனையைக் கடந்து வடகிழக்காக இந்தியாவை நோக்கிச் செல்லும்போது அவர்களுடைய கப்பல் ஓர் பாறையில் மோதி உடைந்தது. தண்ணீர் கப்பலுக்குள் வர ஆரம்பித்தது. வெகு சீக்கிரத்தில் கப்பல் அமிழ்ந்து விடுமென்றே அனைவரும் யோசித்தார்கள். அச்சமயத்தில் பெரிய கப்பலின் ஓரத்தில் கட்டி தொங்கவிட்டிருக்கும் சிறு படகு ஒன்றைக் கப்பலோட்டும் தலைவன் ஸமுத்திரத்தில் எறிந்து அதில் கொஞ்சம் உணவு பதார்த்தங்களையும் போட்டு தானும் தன்னோடு இன்னும் பத்தொன்பது பேரும் அதில் இறங்கி நின்று வேறு யாராவது அதில் வந்து அதனையும் அமிழச் செய்வார்களென்று எண்ணி தங்கள் கையில் கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு ஒருவரும் அந்தப்படகுக்குள் வராதபடி தடுத்தார்கள். இவ்விதமாக அவர்கள் இந்திய மஹா ஸமுத்திரத்தில் பிரயாணம் செல்லும்போது அவர்களுக்கு நல்ல தண்ணீர்கூட கிடையாது. சில நாளைக்கெல்லாம் அந்தக் கப்பல் மூழ்கிப் போயிற்று.

ஆனால் சிறு படகிற் சென்றவர்களோ நான்கு நாள் இப்படியும் அப்படியும் சென்றார்கள். கப்பல் தலைவன் நோயால் பீடிக்கப்பட்டு இறந்தான். தலைவன் இறந்ததால் அந்தப் படகில் குழப்பம் உண்டாயிற்று. ஒவ்வொருவனும் மற்றவரை அதிகாரம் செய்ய தலைப்பட்டான். எல்லாரும் அதிகாரம் செலுத்த முயன்றார்களே ஒழிய ஒருவராவது பின் சொல்வதைக் கேட்டு கீழ்ப்படிந்து நடக்கவில்லை. கடைசியில் அவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே ஒருவனைத் தலைவனாக நியமித்து அவன் சொல்லியபடியே கேட்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்கள். இவ்விதமாகத் தலைவனாக நியமிக்கப்பெற்றவன் ஓர் உபாயம் செய்தான். படகில் இருந்த ஆகாரம் சில நாளைக்குத்தான் காணுமென்று அவன் படகிலுள்ளவர்கள் பெயரை எழுதிய சீட்டுகளைக் குலுக்கி நான்காவதாக வரும் ஒவ்வொருவனையும் ஸமுத்திரத்தில் தள்ளிவிட வேண்டுமென்று சொன்னான். இப்போது படகில் இருந்தவர்கள் மொத்தம் பத்தொன்பது பேர்தான். அவர்களுள் ஒருவன் ஸந்யாசி. இன்னொருவன் தச்சன். அந்தியகாலத்தில் நன்மார்க்க வார்த்தைகளைச் சொல்லித் தேற்றுவதற்கு ஸந்யாசி வேண்டியிருந்தது. படகை அப்போதைக்கப்போது பழுது பார்த்து வேலைசெய்ய தச்சன் அவசியமாக வேண்டியவனாதலால், அவ்விருவரையும் நீக்கிவிட்டார்கள். புதிதாக நியமனமான படகுத்தலைவன் வயது முதிர்ந்தவனாகவும் உபயோக முள்ளவனாகவும் இருந்தமையால் அவனையும் நீக்கிவிட்டு மற்ற பதினாறு மனிதர்களுள் நான்கு பேரை ஸமுத்திரத்தில் தள்ளிவிடுவதாக யோசித்தார்கள்.

அவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றவர்களுள் முதல் மூன்றுபேரும் தங்கள் மதாசாரத்துக்குத் தக்கவாறு சில சடங்குகளை முடித்துவிட்டு ஸமுத்திரத்தில் குதித்தார்கள். ஆனால் நான்காவதாகிய போர்த்துகேசியனுடைய தம்பியும் அந்த படகிலேயே இருந்தான். மூத்தவனைப் படகிலுள்ளவர்கள் ஸமுத்திரத்தில் தள்ள எத்தனித்தபோது, இளையவன் கண்ணில் நீர் ஆறாய்ப் பெருக தமையனைத் தழுவி அவனுக்காகத் தான் உயிர் விடுவதாகக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டான். தமையனுக்கு மனைவியும் மக்களு மிருந்தன. அன்றியும் குடும்பத்தில் மூன்று ஸகோதரிகள் அவனால் போஷிக்கப்பெற்று வந்தார்கள். இளையவனுக்கு விவாஹமே ஆகவில்லை, ஆதலால் இளையோன் தான் இறப்பதே தகுதியென்றும் அதனால் வேறொருவருக்கும் கஷ்டமில்லை யென்றும் சொல்லி இறக்கத் துணிந்தான். ஆனால் மூத்தவனோ தன் தம்பியின் அன்புக்கு மனமுருகி தனக்காக அவன் இறக்கக்கூடாதென்று வாதாடினான். இளையவன் பிடிவாதமாகத் தானே இறப்பதாகச் சொல்லி மூத்தவன் பாதத்தில் வீழ்ந்து

அவன் காலைக் கெட்டியாகக் கட்டிக்கொண்டான். ஆதலால் அவர்களிருவரையும் விலக்க முடிய வில்லை. அவர்கள் இவ்வாறு சிறிது நேரம் மன்றுடினார்கள். மூத்தவன், தம்பியை நோக்கி "நீயே என் சொத்து முழுமையும் அடைந்து என் ஸகோதரிகளையும், மனைவி, மக்களையும் காப்பாற்று" என்று வற்புறுத்தினான். ஆனால் அவன் என்ன சொல்லியும் இளையவன் கேட்க வில்லை. கடைசியில் இளையவன் பிடிவாதம் செய்து தானே இறப்பதாகச் சொன்னமை யால் படகிலுள்ளவர்கள் அவனை சமுத்திரத்தில் தள்ளிவிட்டார்கள்.

அவனுக்கு நன்றாக நீந்தத் தெரியும் ஆதலால் அவன் சீக்கிரத்தில் நீந்தி வந்து படகின் ஓரத்தை ஒரு கையாற் பிடித்தான். அப்போது ஒரு மாலுமி அந்தக் கையை ஓர் கத்தியால் வெட்டினான். பிறகு ஒருவாறு ஸமாளித்துக்கொண்டு அவன் மற்றொரு கையாற் படகைப் பிடித்தான். அந்தக் கையையும் மாலுமி கத்தியால் வெட்டி வீழ்த்தினான். இரத்தம் பெருகிக்கொண்டிருந்த இரண்டு முட்டிக்கைகளையும் உயரத் தூக்கிக் கொண்டு அவன் மறுபடியும் காலால் உதைத்து நீந்திக்கொண்டு தண்ணீரில் மூழ்கிவிடாமல் ஸமாளித்துக்கொண்டு வந்தான். அவன் இவ்வாறு பரிதாபமான நிலையி லிருந்ததையும், அவன் ஸகோதரனிடத்தில் வைத்திருந்த வாஞ்சையையும் கண்டு, படகி லிருந்தவர்கள் பச்சாத்தாபப்பட்டு "அவன் ஒருவன்தானே, அவனைக் காப்பாற்றிவிடுவோம்" என்று ஒரே மனதோடு கூவினார்கள். பிறகுஅவனைத் தண்ணீரி லிருந்து படகின் மேலேற்றிக்கொண்டு அவன் கைப்புண்ணுக்கு அந்த ஸமயத்தில் எவ்வளவு சிகிச்சை செய்யக்கூடுமோ அவ்வளவு சிகிச்சை செய்தார்கள். அன்றிரவு முழுமையும் படகைச் செலுத்திக்கொண்டே போய், மறுநாள் உதயத்தில் ஓர் நிலத்தைக் கண்டார்கள். அது ஆபிரிக்கா தேசத்தில் போர்த்துகேசியர் குடியேறிய வேறொரு நாட்டுக்குச் சமீபத்தில் உள்ள மோஜாம்பீக் மலையெனத் தெரிந்துகொண்டார்கள். அங்கேயே அவர்கள் சில தினங்கள் தங்கி யிருந்து லிஸ்பன் நகரத்திலிருந்து வந்ததொரு கப்பலில்ஏறி கோவா என்ற ஊருக்கு க்ஷேமமாய் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அவ்வூரில் லின்ஸ்காடன் என்ற புலவர் ஒருவர், இருகையும் இழந்த அந்தப் போர்த்துகேசியனையும் அவன் தமையனையும் தான் நேராகவே கண்டதாகவும், அன்றிரவே அவர்களோடு சேர்ந்து உண்டதாகவும், அந்த ஸகோதரர் மூலமாகவும், மற்ற மாலுமிகள் மூலமாகவும், மேற் கூறியபடி நடந்த விருத்தாந்தங்களைத் தான் நேரே கேட்டதாகவும் எழுதி யிருக்கிறார்.

கிழவனும், ஒருகட்டு கழிகளும்.

ஒரு கிழவனுக்கு அநேக குழந்தைகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் ஒருவரோ டொருவர் அடிக்கடி சண்டை போட்டுக்கொண் டிருந்தார்கள். கிழவன் அவர்களைச் சமாதானம் செய்ய எவ்வளவோ முயன்றும் பயன்படவில்லை. ஆதலால் அவன் ஒரு யுக்தி செய்தான். தன் பிள்ளைகளைத் தன் முன்னே அழைத்து ஒரு கட்டு கழிகளைக் கொண்டுவரச் சொன்னான். பிறகு ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியே அழைத்து அந்தக் கட்டைப்பிரயாசைப்பட்டாகிலும் உடைக்கமுடியுமா என்று பார்க்கச் சொன்னான். எவ்வளவு முயன்றும் அவர்களால் அது முடியவில்லை.

பிறகு அந்தக்கட்டு கழிகளையும் அவிழ்த்து ஒவ்வொரு பிள்ளையிடத்திலும் ஒவ்வொரு கழியைக் கொடுத்து அதை உடைக்கச் சொன்னான். அவர்கள் வெகு சுலபமாய் உடைத்தார்கள். தகப்பன் அந்த மூடப்பிள்ளைகளைப் பார்த்து "சேர்ந்து வாழ்தல் வலிமை என்பதை நீங்கள் கவனியுங்கள். சேர்ந்திருக்கும்பொழுது கழிகளை உடைக்க முடியவில்லை. ஆனால் அவற்றைத் தனித்தனியே பிரித்தபோது உடைத்துவிட்டீர்கள். இதைக்கொண்டு நீங்கள் சண்டை போடக் கூடாதென்பதும், ஒருவரோடொருவர், சிநேகமாக இருக்கவேண்டுமென்பதும் அப்படி யிருந்தால், உங்களுக்கு ஒருவராலும் தீங்கு ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்பதையும் கவனியுங்கள்" என்றான். பிள்ளைகள் தமது தகப்பன் சொன்ன சிறந்த புத்தியை மறவாமலிருந்தார்கள்.

குடும்பத்தில் ஒருவருக்கொருவர் செய்யவேண்டிய கடமைகள்:—

சகோதரர்களும், சகோதரிகளும் தம்மாலியன்றவரையில் குடும்பத்தின் க்ஷேமத்தை உத்தேசித்தே ஒவ்வொரு காரியத்தையும் செய்ய வேண்டும். தகப்பன் தாய், செய்யவேண்டி இருக்கிற கடினமான தொழில்களில் சகோதரர்கள் அவர்களுக்கு உதவிசெய்ய சகோதரிகள் குடும்ப விஷயங்களைக் கவனித்து பிறகு தாம் இல்லறதருமத்தை நடத்த சக்தியுள்ளவர்களாகிறார்கள்.

சில துக்க சமயங்களில், குடும்பத்தில் மூத்த பிள்ளையும், மூத்த பெண்ணும் தமக்கென்று ஏற்பட்ட சில முக்கிய காரியங்களைச் செய்ய நேரும். நமது வாழ்நாளில் நல்ல விஷயங்களும் கெட்ட விஷயங்களும் நடக்கும். ஆனால் கெட்டவை நடக்கும்போது நாம் எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்பதை நாம் நன்றாக அறிந்திருக்க வேண்டும். ஏனென்றால், அப்போது செய்யும் காரியங்கள்தான் முக்கிய கடமைகளாகும். தகப்பன் இறந்துபோனாலும் அல்லது மிகக் காயலாகவாக இருந்தாலும், மூத்த குமாரன் தன் தாயார் சொற்படிகேட்டுக் குடும்பபாரத்தை வகிக்கவேண்டும். அம்மாதிரியே தாயாருக்கு ஓர் ஆபத்து நேர்ந்தால், மூத்த குமாரி குடும்ப விஷயங்களைக் கவனிக்கவேண்டும். எந்தக் குடும்பத்திலும் அதிலுள்ளஜனங்கள் தமக்குள் விசுவாசமாக இருந்தாலன்றிக் குடும்பம் சந்தோஷமாக இராது. இதை நாம் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறோம். இனி எத்தனை முறை சொன்னாலும் சொல்லலாம். ஏனெனில், இவ்விஷயம் மிகவும் முக்கியமானது. சில வீடுகளில் தமயனும் தம்பியும் சொத்துக்காக ஆசைப்பட்டு அக்கிரமமாகச் சண்டை செய்கிறார்கள். அதாவது அவர்களுக்குள், அற்ப குணமும் சுயநலமும், பொறாமையும், அச்சமயம் குடிகொள்ளுகிறது. குழந்தைகளே! உங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் இதுவரையில் தெரியாமலிருந்தாலும், இப்போது அவற்றைப்பற்றி யோசித்துப் பாருங்கள். கொஞ்சம் ரூபாய் அதிகமாய் இருப்பதால் உண்டாகும் ஆனந்தம் மேலா, அல்லது, சிறு பிராயம் முதல் நீ நேசித்து வந்த சகோதரன் சகோதரி மனதைச் சந்தோஷமாக வைப்பதில் உண்டாகும் ஆனந்தம் மேலா ?

இப்பொழுதே இதைப்பற்றி யோசித்து இன்னும் நீங்கள் வாசிக்கப் போகும் புஸ்தகங்களில் சொல்லப்படும் அரிய விஷயங்களையும் மனதிற்கொண்டு, தக்க குணசிரேஷ்டர்கள் எவ்வெக்காலங்களில் எவ்விதம் நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் அறிந்து, அவர்கள் போன வழியே உறுதியெனநினைத்து ஒவ்வொருகாரியத்தையும் செய்யுங்கள். முடிவாக இப்போது நீங்கள் எப்படி நன்றியுள்ள குழந்தைகளாக இருக்கிறீர்களோ, அப்படியே ஆயுள் உள்ள அளவும், பிரிய சகோதரர்களாக உமது வாழ்நாட்களைச் செலுத்துங்கள்.

C. S. சுந்தரம் அய்யர் பி.ஏ., எல்.டி.

சக்திதத்வ போதினி

PHYSICS PRIMER

ஒளியின் போக்குமாற்றம்

Refraction of Light

ஒளி ஊடுருவிச் செல்லா ? இருண்ட வஸ்துகளில் விழுங்கால் இவ்வாறு பிரதிபலித்து அற்புதத் தோற்றங்களை உண்டாக்குகிறது என்பதை முன்னரே விஸ்தரித்தாகிவிட்டது. இனி ஒளி ஊடுருவிச் செல்லக்கூடிய வஸ்துக்களுள் எவ்வாறு செல்லும் என்பதைப்பற்றிச் சற்று விசாரிப்போம்.

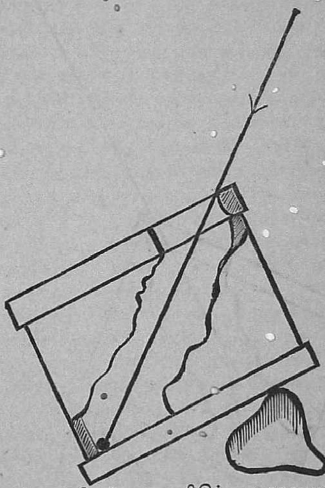

பரிசோதனைக்கு எளிதில் ஸஹாயமாயும், ஸாதாரணமாக அகப்படக்கூடியதாயும் உள்ள ஒளியை ஊடுருவவிடும் வஸ்துக்கள், கண்ணாடியும் தண்ணீருமே. ஒரு பாத்திரத்தை எடுத்து அடியில் கல் முதலியன வைத்துச் சரித்து நிறுத்தி ஸூர்யன் ஒளி ஸரியாக எதிர்அடிப் பாகத்தில் விழ, அடித்தட்டு முழுமையும் நிழலுள் மறையும்படி வைத்துவிடுவோம். பின்னர்உள்ளே தண்ணீரை விடுவோம். உடனே நிழலுள் மறைந்திருந்த அடிபாகத்தில் கொஞ்சதூரம் ஒளி

சென்று தாக்கும். இதனாலே பாத்திர நுனியில் தட்டி நேராகப் பாத்திரத்தின் எதிர் அடிபக்கத்திற்குப் போகும் ஒளி தண்ணீர் விட்டதும் **போக்குமாறி** அடிபாகத்தில் கொஞ்சதூரம்வரையில் பிரகாசத்துள்ளாக்கியது என்பது விளங்கும். ஒளிபடும் பாத்திர நுனியிலிருந்து தண்ணீர் மட்டத்திற்கு ஒரு நேர்கோணக்கோடு இழுத்து. அதைத் தண்ணீருள் நீட்டிவிட்டால்; ஒளி, தண்ணீருள் போகுங்கால் இந்த நேர்கோட்டிற்கு அருகாமையில் நகர்ந்துவிட்டது என்று தெரியவரும்.

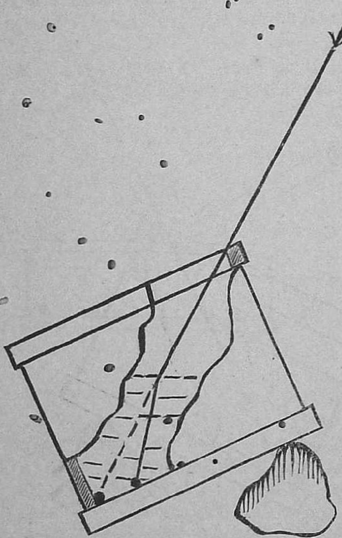

இதுபோலவே தண்ணீருள்ளிருந்து வெளியே வரும் ஒளியின் போக்கைப்பற்றி விசாரிப்போம். ஒரு பாத்திரத்துள் ஒரு ரூபாயை வைத்து, அதை அப்பாத்திரத்தின் நுனி சரியாக மறைக்கும்படியாகவும் சற்று உயர்ந்து நோக்கில் ரூபாய் தெரியும்படியாகவும் உள்ள இடத்தில் நின்று தரையில் அங்கு கோடிழுத்து விடுவோம். பின்னர் ரூபாய் அசையாதவண்ணம் ஜாக்கிரதையுடன் மெதுவாகத் தண்ணீரைப் பாத்திரத்துள் விடுவோம். பாத்திரம் நிறைந்ததும் முன்னின்ற விடத்தில் நின்று நோக்குவோம். ரூபாய் நன்றாகத் தெரியும். கொஞ்ச தூரம் பாத்திரத்தை விட்டு விலகிப்போகும் வரையிலும் ரூபாய் தெரிந்துகொண்டே யிருக்கும். மேலும் ரூபாய் உயர்ந்தும் காணப்படும். இதிலிருந்து முன்னர்

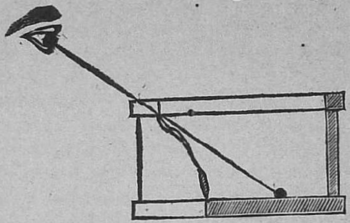

பாத்திர நுனியில் தட்டிக்கொண்டு ரூபாயிலிருந்து வந்த ஒளியும் அதன் அருகிலுள்ள ஒளியும் சற்று தாழ்த்தப்பட்டு நமது கண்ணுள் விழவேண்டும் என்று அறிந்துகொள்ளலாம். இவ்வொளி படும் தண்ணீர்மட்டத்தில் ஒரு நேர்கோணக்கோடு கிழித்துத் தண்ணீருள் நீட்டினால் தண்ணீருள்ளிருந்த ஒளியின் வழியைவிட வெளியே உள்ள வழி நேர்கோணக்கோட்டை விட்டு விலகியிருக்கிறது என்பது தெரியவரும்.

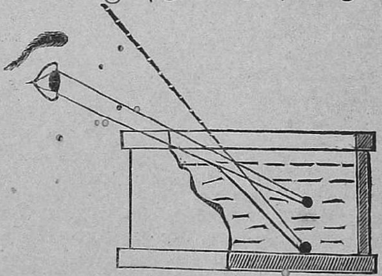

ஆகவே (1) ஊடுருவிப்போகவிடும் வஸ்துக்கள் வழியாக ஒளி போகுங்கால் போக்குமாற்றம் ஏற்படுகிறது. (2) ஒளிவஸ்துவிலிருந்து அடர்த்தி அதிகமான வஸ்துவுள் போகுங்கால் அதனுடன் ஸம்பந்தப்பட இடைமட்டத்தின் நேர்கோணகோட்டைநோக்கி நெருங்கியும் அடர்த்தி குறைந்த வஸ்துவுள்ளே போகுங்கால் இடைமட்ட நேர்கோணகோட்டைவிட்டு விலகியும் ஒளிவழி ஏற்படுகின்றது (3) வரும் ஒளியும் போகும் ஒளியும்

இடைமட்ட நேர்கோடும் ஒரே மட்டத்திலிருக்கின்றன என்றும் வெளியாகும்.

ஆனால் வஸ்துக்கள் உயர்ந்து காணப்படுவதற்குக்காரணம் யாது என்ற சங்கை நிற்கும். போக்கு மாறிய ஒளி நமது கண்ணில் பட்டதும், அது எங்கிருந்து வந்தபோதிலும், மாறிய வழிக்கு நேரே வஸ்து விருப்பதாகக் காட்டும் (கண்ணாடியுள் தெரியும் ப்ரதிபிம்பத்திற்கும் காரணம் இம்மாதிரிதான்.) வஸ்துவை நேரே மேலே இருந்து நோக்கில் அதேஇடத்தில்தான் உயர்ந்துதெரியும். ஆகவே ஒதுங்கி நோக்கில் நேர் மேலே கிளம்பும் கோடும், மாறிய ஒளிவழியின் ஒழுங்கும் சேரும் பாகத்தில் வஸ்து தெரிவதால் வஸ்து உயர்ந்து காணப்படும். இக்காரணம் பற்றித்தான், தெளிவான நீர்மந்த ஓடை முதலியவைகளில் அடிபாகம் உயர்ந்து காண, ஆழமே இல்லாதது போன்ற மயக்கத்தை உண்டாக்கும். அங்கு இறங்கிவிட்டால் நமக்கு நிலைக்காமலும் போய் விடலாம்.

ஒரு தடியை தண்ணீருள் தோய்த்தால், தோய்ந்த பாகம் தண்ணீருள் ஒடிந்துவிட்டதாகத் தோற்றும். இதற்கும் இந்தப் போக்குமாற்றம் தான் காரணம். தோய்ந்த பாகத்திலிருக்கும் ஒவ்வொருவிடமும் அங்கங்கிருந்து எழும் ஒளியின் போக்கு மாற்றத்தால் உயர்ந்து காணப்படும். மேலேவரவர, ஏற்றம் தகுந்தபடி குறையத் தோய்ந்த பாகம் முழுவதும் மேலே உயர்ந்துவிட்டதுபோலக் காணப்பட அது ஒடிந்துவிட்டது போலக் காணப்படும். தடியை நேராகத் தண்ணீரில் தோய்த்துவிட்டால், தடி ஒடிந்தது போலக் காணப்படாது குறுகிவிட்டதுபோலக் காணப்படும். தோய்ந்த ஒவ்வொரு பாகமும் நேரே மேலே உயர்த்தப்பட, வளையாது குறுகி மாத்திரம் தோற்றுகிறது. ஒளியின் போக்கு மாற்றத்தால் ஏற்படும் விரிவின் பேதத்தினால் தான் வானம் உச்சியில் தணிந்தும் பக்கங்களில் போகப்போக அகன்றும் காணப்படுகின்றது. உச்சியிலிருந்து வாயுவாலும், தூசிகளாலும் பிரதிபலித்து வரும் ஒளி, நேர வருவதால் தூரக் குறுக்கமும், பக்கங்களிலிருந்து வருவன அதிகச் சாய்ந்துவர விரிவும் காணப்படும்.

அடர்த்தி அதிகமான வஸ்துவுள்ளிருக்கும்ஒளி விடும் பொருள்களிலிருந்து வெளிப்படும் ஒளி எல்லாம் ஊடுருவி அடர்த்தி குறைந்த வஸ்துவுள் போவதில்லை. ஒரு மிக அகன்ற கண்ணாடிப் பாத்திரத்தில் ஒரு காசையிட்டு மேலே தண்ணீரை அதிகமாயில்லாது விட்டு நமது கண்ணிடமிருந்து மெதுவாகப் பாத்திரத்தை ஒதுக்கிக்கொண்டே போவோம். நமது பக்கம் இருக்கும் பாத்திர பாகத்தைத் தண்ணீர்மட்டம் வரையில் ஏதாவது இருண்ட வஸ்துவால் மூடிவிடுவோம். கொஞ்ச தூரம் போகிறவரை காசு தெரியும். பின்னர் மறைந்துவிடும். பாத்திரம் கண்ணாடியாதலால் நுனி மறைப்பது என்று கூறவிடமில்லை, மேல்மட்டம் கண்ணுக்குத் தெரிவதால் அதில் காசினிடமிருந்து வந்து தாக்கும் ஒளிபோக்கு மாறித் திரும்பிநமது கண்ணுருபுகவில்லை என்று தான் கொள்ளவேண்டும். அடர்த்தியான வஸ்துவிலிருந்து வரும் ஒளி ஒரு சரிவுக்கு மேல்பட்டால் அது ஊடுருவிப் போக்கு மாறி மேலே போவதில்லை என்பது தெரிய வருகிறது.

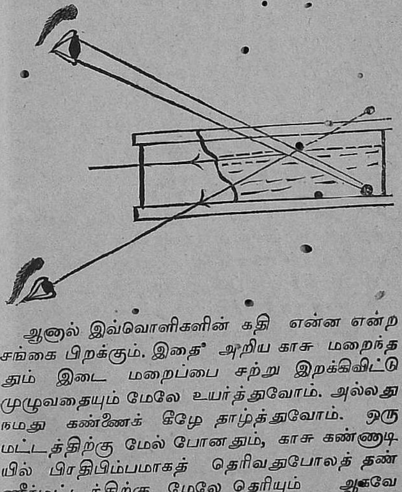

ஆனால் இவ்வொளிகளின் கதி என்ன என்ற சங்கை பிறக்கும். இதை அறிய காசு மறைந்ததும் இடை மறைப்பை சற்று இறக்கிவிட்டு முழுவதையும் மேலே உயர்த்துவோம். அல்லது நமது கண்ணைக் கீழே தாழ்த்துவோம். ஒரு மட்டத்திற்கு மேல் போனதும், காசு கண்ணாடியில் பிரதிபிம்பமாகத் தெரிவதுபோலத் தண்ணீர்மட்டத்திற்கு மேலே தெரியும் ஆகவே முற்கூறிய வரம்பு கிடந்து சாய்ந்த ஒளிகள் தண்ணீர் மட்டத்தில் ப்ரதிபலிக்கின்றனவே ஒழிய ஊடுருவிப் போவதில்லை. இதற்கே **பூரண அந்தர்ப்ரதிபலனம்** என்று பெயர். ஒவ்வொரு அடர்ந்த வஸ்துவுக்கும் இம்மாதிரி வெவ்வேறான ஒருசரிவு வரம்பு ஒன்று உண்டு.

இதற்கு வரம்புச்சரிவு என்று பெயர். இம்மாதிரியான வரம்புச்சரிவுகள் ஸாதாரண வாயுமண்டலத்தில் ஸூர்யவெப்பம், சுற்றுமுள்ள குளிர்ச்சி முதலியவைகளால் ஏற்படுவதால்தான், கானல் நீரும், அதன் ரூபாந்திரங்களும் ஏற்படுகின்றன. கானல் நீரும், அதன் ரூபாந்தரங்களும் என்ற வியாஸத்தைப் பார்க்க விவேக போதினி தொகுதி I, பகுதி 9 பக்கம். 271)

இம்மாதிரியே கண்ணாடியுள்ளும் ஒளிபோக்கு மாறிப்போவதை எளிதில் சோதனை செய்து உணரலாம். சிறுபெட்டி போன்ற உருவுடைய கண்ணாடிக்கட்டியை எடுத்து அச்சுவரிகளிருக்கும் புஸ்தகத்தின் மேல் வைத்தால் கண்ணாடியுள்ளிருக்கும் ஒருவரியின்பாகம்உயர்ந்தும் இடம் மாறியும் காணப்படும். அந்தவரி நடுவில் பெயர்ந்து ஒருபுறம் நீங்கிவிட்டதாகத் தோன்றும். முதலில் ஒருபுறமிருந்து கண்ணாடிக் கட்டியில் புகும் ஒளிபாகம் அந்தவிடத்தின் நேர்கோணக் கோட்டை நோக்கி வளைகிறது, எதிர்புறமும் அந்தச் சரிவு மாறாது வந்து தாக்க, அங்கு மறுபடி எதிர்ப்புறமாக நேர்கோணக்கோட்டைவிட்டு விலகிச் சரிந்து, முன்வந்த ஒழுங்குபோலவே வேறிடத்திலிருந்துகிளம்பும்.முன்போன வழியே போகாவிடினும், அதே சரிவுடன் இது வெளி வரும்.

மூன்றுபட்டைக் கண்ணாடிகளின் வழியாகப் போகும் ஒளியைப்பற்றி விசாரிப்போம். போக்கு மாற்றம் ஒழுங்குப்படி ஒளி ஒரு பட்டையில் விழுந்து மறுப்பட்டைகளில் ஒன்றின் வழியாக வெளி ஏறுங்கால் எப்பொழுதும் பருமன் அதிகமான பாகத்தை நோக்கியும், பட்டை சேர்க்கைப் புறம் விட்டுவிலகியும் போகும். இதனால் ஒளி

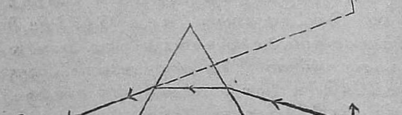

விடும் வஸ்துவின் போலி ப்ரதிபிம்பம் பட்டை சேரும் பாகத்தை நோக்கி நகர்ந்து காணப்படும். இதனுள்போகும் ஒளியில் வர்ணமாறுபாடுகளும் காணப்படும். இதைப் பின்னர் எடுத்து விவரிப்போம்.

முப்பட்டைக் கண்ணாடிகளுள் இரண்டுபட்டை நேர்கோணமாகியும் ஸமமாகியும் அமைந்திருந்தால் பூர்ண அந்தர்ப்ரதிபலனம் ஏற்படும். இதனால் இம்மாதிரியான மூன்றுபட்டைக் கண்ணாடியைச் சில யந்திரங்களில் முகம் பார்க்கும் கண்ணாடிக்குப் பதிலாக உபயோகப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. ஸமப்பட்டைகளுள் ஒன்றில் ஒளி நேராக விழும்படிப் பிடித்தால் போக்குமாற்றம் ஒழுங்குப்படி மாறாமல் நேராக இவ்வொளி போய்

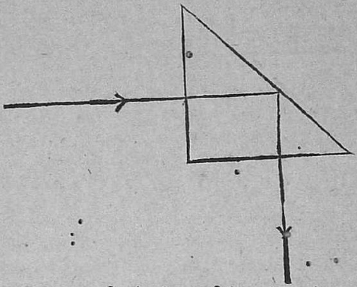

மூன்றாவது சரிவுப்பட்டையின் உட்புறம் தாக்கிவிடும். அங்குப் போகுங்கால் அந்தப்பட்டை நேர்கோணக்கோட்டுக்கும் ஒளிக்கும் உள்ளசரிவு கண்ணாடிக்கு உள்ள **வரம்புச் சரிவுக்கு** மேற்பட்டிருக்கும். ஆதலால் இவ்வொளி அப்பட்டை வழி ஊடுருவிப்போகாது. அங்குபூர்ண அந்தர்ப்ரதிபலனமாகி இரண்டாம் ஸமப்பட்டையில் நேராகத்தாக்கி நேராக வெளி ஏறிவிடும். ஆகவே முதல் பட்டையைநேர் கீழ்மேலாகப் பிடித்து முற்கூறிய சோதனையைச் செய்தால், வெளிவரும் ஒளி தரையில் வந்துவிழும். இனிப் போக்கு மாற்றம் ஸம்பந்தமான விசித்திரக் கண்ணாடிகளைப் பற்றிப் பின்னர் விரிப்போம்.

---

9. இணக்கமறிந்திணங்கு

(16-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஸந்கிர்லாபமும் மித்ரபேதமுமே இவைகளுக்கு முறையே உதாரணங்கள்.

விக்ரமாதித்யன் தட்டானுடன் சேர்ந்து பட்டடாட்டை ஆத்திசூடி வெண்பாவில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

செய்யபுகம் விக்ரமா தித்தன் ஒருதட்டாரப்
பைய னுறவுபற்றிப் பட்டதனால்—வையம்
மணக்குஞ் சீர்புன்னை வனநாதா நீயும்
இணக்க மறிந்திணங்கு.

நியாயமஞ்சரி

POPULAR MAXIMS EXPLAINED

45. कूपमण्डूकन्यायः

కూపమండూక న్యాయః

கூபமண்டூக நியாயம்

கிணற்றுத் தவளை நியாயம் இதுதான் 'கிணற்றுத்தவளைக்கு நாட்டு வளப்பம் ஏன்?' என்ற பழமொழி ஒன்று உண்டு. கிணற்றுத் தவளை என்னும், தொடருக்கு தான் ஸம்பந்தப்பட்ட சிறு விஷயங்களைத் தவிர மற்றைய வெளி விஷய ஞானம் கொஞ்சமேனும் இல்லா நாட்டுப் புறத்தான் என்று பொருள். இவனுக்கு நாட்டு வளப்பம் ஏன் என்றால் இவனுக்கு வெளிநாட்டின் செழிப்பு முதலியவைகளை விசாரிக்க காரணம் என்ன, அதாவது இவன் அவைகளைக் கவனிக்க வேமாட்டான்: தன்னதே தனக்குப் பெரிதாக விருக்கும் என்பதாயிற்று. இதிலிருந்து இந்த நியாயம் உபயோகப்படும்விதம் விளங்கும்.

இந்நியாய சம்பந்தமான கதைகூட ஒன்று உண்டு. ஒரு நாள் சமுத்திரத்தில் வசித்து வந்த தவளை ஒன்று, ஒரு கிணற்றிற்கு வந்து அங்கிருந்த தன் தோழனான தவளையைக் கண்டது. 'நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்?' என்று அது கேட்க 'நான் கடலிலிருந்து வருகிறேன்' என்றது கடற்றவளை. 'கடல் எப்படி இருக்கும்?' என்ற கேள்வி பிறக்க, கடற்றவளை 'கடல் மிகப் பெரிய நீர்நிலை. அதற்கு எதிர்க்கரையே தெரியாது. அது பரப்பில் ஒப்புயர்வற்றது' என்று வர்ணித்தது. 'என் கிணற்றைவிடப் பெரிய நீர்நிலை ஏது? நீ கூறுவது வெறும்புரட்டு' என்று கண்டித்தது கிணற்றுத் தவளை. கடற்றவளை எவ்வளவுதான் நயமாகப் பேசி 'பாராத விஷயங்களைப்பற்றி அவஸரமாகத் தமது அபிப்பிராயங்களை வெளியிடவேகூடாது. வெளியிட்டாலும் பார்க்கிறவரையில் அதைக் கடைப்பிடிக்காது தள்ளி வைத்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறின்றிக் குரங்குப் பிடியாகத் தன் முதல் அபிப்பிராயமே ஸரி என்று பிடிவாதம் பிடிப்பது மூர்க்கத்தனம்'' என்று கூறியபோதிலும், தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால் என்று சாதித்தது கிணற்றுத்தவளை. அதன் அறியாமையையும் முரட்டுத் தனத்தையும் கண்டு நகைத்துப் பரிஹாஸம் செய்துவிட்டு ஒதுங்கிவிட்டது கடற்றவளை.

இக்கதையிலிருந்து இந்நியாயத்தின் மதவிஷயப் பொருத்தம் நன்கு வெளியாகும். மதவாதிகள் பொதுவாகத் தமது மதமே உண்மை மதம் என்று மூர்க்க எண்ணங்கொண்டு, பிறமதம் எல்லாம் பொய்ம்மதங்கள் என்று அவதூறு பேசி மற்றைய மதஸ்தர்களை வெறுத்து மதத்துவேஷம் என்ற பேய் பிடித்து ஆட்டிவைக்க, பிறமதஸ்தர்களுக்கு அவர்கள் மதக்குற்றங்களையும் தன் மத சிறப்புக்களையும் மாத்திரம் சூதாக எடுத்துக் காட்டி, 'மூக்கறுத்துக்கொண்டால் ஸ்வாமி தெரியும்' என்று எல்லோரையும் மூக்கறையனுக்கிய மூக்கரையன் கதையாக, தன் மதத்தில் சேர்ந்தால்தான் பிறருக்குக் கதியுண்டு என்று இடித்துக்கூறி ஏமாந்தவர்களைத் தன் மதம் சேர்த்துத் தலையைத் தடவும் மதாபிமானிகள் நிறைந்த இக்காலத்தில், இந்நியாயத்தின் மதவிஷயப் பொருத்தத்திற்கு அதிகக் கஷ்டப்பட்டுத் தேடிப் பார்க்கவும் வேண்டுமா? மதத்துவேஷமும், ஸ்வமதத்திற்கு ஆள்சேர்த்தல் என்றதுர்ஆக்ரஹமும் பிடித்தலைபவர்களே மத விஷயத்தில் காணப்படும் முதல்தரமான கிணற்றுத்தவளைகள்.

46. कूपयन्त्रघटिका न्यायः

కూపయన్త్రఘటికా న్యాయః

கூபயந்த்ரகடிகா நியாயம்

கிணற்றுராட்டணப் பானைகள் நியாயம் என்பது இதன் பொருள். கிணற்றில் ஸாதாரணமாக ஒரு ராட்டிணம் போட்டு அதில் நீளக் கயிறு மாட்டி இருநுனிகளிலும் பானைகள் கட்டி, இருபுறத்தில் ஆள்கள் நின்றுகொண்டு தோட்டத்திற்குத் தண்ணீர் இறைப்பது வழக்கம். இதோடு ஸம்பந்தப்பட்டது இந்த நியாயம். கிணறு எவ்வளவு ஆழமாக இருந்தாலும், தண்ணீர் எவ்வளவு ஆழத்திலிருந்தாலும், அதன் ஸ்வரூபம் இன்னது என்பதைப் பானையில் வரும் தண்ணீரிலிருந்து ஸாதாரண ஜனங்களும் கிரஹித்துக் கொள்ளலாம். இதுபோலச் சாஸ்திரங்கள் எவ்வளவு ஆழ்ந்த பொருள்களை மறைத்து வைத்திருந்தபோதிலும் குரு உபதேச மூலமாக அவைகளின் ஸ்வரூபத்தை ஸாதாரண சிஷ்யனுங்கூட எளிதில் உணருவான். ஒரு பானைச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் பார்க்க உதவும் அகப்பைவிஷயமும், இதுபோல விரிந்த விஷய ஸ்வரூபத்தை ஒன்றன் ஸஹாயத்தால் உணரும் திறன் நமக்கு உண்டாகும் இடங்களும் ஆகிய

இவைகள் எல்லாம் இந்நியாயம் உபயோகப்படும் இடங்கள்.

இந்நியாயத்திற்கு வேறு ஒரு உபயோகமும் உண்டு. தண்ணீர் இறைக்குங்கால் முற்கூறிய ராட்டணத்தில் ஒருபானை நீர் மொண்டு நிறைந்து ஏறுவதும் மறு பானை நீர் ஊற்றப்பட்டு காலியாகி இறங்குவதுமாக மாறிமாறி நடந்து கொண்டுவரும். இதுபோல உலகில் ஒருவன் பணக்காரனும் மற்றொருவன் ஏழையாயும், ஒருவனே ஒரு ஸமயம் ஏழையாயும் வேறொரு ஸமயம் பணக்காரனும் நிற்கச் செய்யும் விதிவிஷயத்தில் இந்நியாயம் நன்கு பொருந்தும். ஆகவே இது உலக விஷய ஸுகதுக்க மாறுபாடுகளைக் குறிக்கும்.

47. कूर्माङ्गन्यायः

కూర్మాఙ్గన్యాయః

கூர்மாங்க நியாயம்

ஆமை அங்கநிய்ாயம்என்பது இதன்பொருள். அபாயம் வருங்காலங்களில் ஆமை தனது ஐந்து அங்கங்களாகிய தலையையும் நான்கு கால்களையும் உள்ளே இழுத்துக்கொள்ளும். இதுபோல அறிவுடையோரும் விஷய ஸம்பந்தப்படுங்கால் தமது ஐந்துஇந்திரியங்களை உள்முகப்படுத்தித் தாக்கற்றுநிற்பார்கள். இந்திரிய நிக்ரஹவிஷயமாகஇந்நியாயம் உபயோகப்படும். இக்கருத்தை பகவத்கீதையில் 'ஆமை தன் அங்கங்களை உள்ளே இழுத்துக் கொள்ளுவது போல, ஒருவன் இந்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து உள்ளிழுத்துக் கொள்ளும் போதுதான் அவன் அறிவு திடப்பட்டது என்று கூறலாம்,' என்று பகவான் கூறுகிறார்.

இந்நியாயத்திற்கு வேறுவித உபயோகமும் உண்டு. ஆமை அங்கங்களைஉள்ளிழுத்துக் கொள்ளுங்கால் அவை மறைந்தும், வெளியில் நீட்டுங்கால் அவை வெளிப்பட்டும் நிற்கும். அதுபோலக் காரியங்களாகிய பானை, துணி முதலியவைகள் காரணங்களாகிய மண் பஞ்சுகளிலிருந்து வெளியேறுங்கால் வெளிப்படையாகத் தோன்றி, காரணங்களே யாகுங்கால் மறைந்தும் போகும். ஆகவே இல்லாதது உண்டாவதும் இல்லை. உள்ளது அழிவதும் இல்லை. ஒரு வஸ்துவின் வெறுந் தோற்ற மறைவே, ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரம் என்பது. ஆகவே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார விஷயமாக இந்நியாயம் உபயோகப்படும்.

உல்லாஸன் சரித்திரம்

ADVENTURES OF ULYSSES

(தொடர்ச்சி)

எட்டாமத்தியாயம்

என்னை யொன்று மறியாத விளம்பருவந்தனிலே
என்னுளத் தேயமர்ந்தருளியான் மயங்குந்தோறும்
அன்னை யெனப்பரிந்தருளியப் போதைக்கப்போ
தப்பனெனத் தெளிவித்தே யறிவுறுத்தி நின்றாய்,
நின்னையெனக் கென்னென்பே னென்னுயிரென்பே
[னோ
நீடிய வென்னுயிர்த்துணையா நேயமதென்பேனோ,
இன்னலறுத் தருளுகின்றவென் குருவென்பேனோ
என்னென்பேனென்னுடைய வின்பமதென்பேனே
அருளாரமுதே யென்னுடையவன்
பேயென்ற னறிவேயென்
பொருளா யகத்தும் புறத்துமென்னைப்
புணர்ந்த கருணைப்பொருப்பே மெய்த்
தெருள்மொளியே வெளியாகச்
சிற்றறிவின்கணே நடிக்கின்றோய்
இருளாயின வெலாந்தவிர்த்
தென்னெண்ண முடிப்பாயிப்போதே

என, உல்லாஸன் மினெர்வாவைத் தோத்தரித்துக் களித்திருக்கையில், அந்தத் தேவதை "உல்லாஸா, மனை மாட்சியும் அரசாட்சியும் உனக்கு எளிதில் லபிக்கின்றனவா யில்லை; இன்னும் அனேக இடையூறுகளைக் கடந்துதான் நீ அவற்றைப்பெறலாகும். நீ நாடு துறந்துபோய் நாளானமையால் நமனுக்கிரையானா யென்றெண்ணி உன்னாட்டுப் பிரபுக்களும் அயல்நாட்டாரும் உன்மனைவியை மணம்புரியக்கருதி, உன்னரண்மனையிற் புகுந்து உன்பொருளை யெல்லாமுண்டு களித்தழித்து வருகின்றார்கள். உன் பத்தினிமட்டில் உன்னிடத்தில் பக்தி குன்றாதவளா யிருக்கின்றனள். உன்புத்திரன் தலைமகன் இங்கே வசிப்பானாயின், காமாதுரரான பாவிகளால் கொலையுண்டான் என்றெண்ணி நான் மெண்டார் என்னும் தேவன் வடிவம்பூண்டு அவ்விளங் குமரனோடு பற்பல தேசங்களிலும் உன்னைத் தேடலானேன். இவ்வாறு தேசாடனஞ் செய்ததால், தலைமகன் புத்தி விசாலத்தையும் பொறுமையையும் லோகானுபவத்தையும் அடைந்திருக்கிறான். நீ இங்கு வருங்காலமும் தலைமகன் வருங்காலமும் ஸமகாலமாயிருக்கவும் விதித்தேன். உன்குமாரன் கண்ட காக்ஷிகளையும் செய்த அற்புத காரியங்களையும் அவன் வாக்கினாற்கேட்டே நீ களிக்க

லாகும். நான் அவற்றை இங்கு விரித்துரைத்தல் அனுவசியம்,'' என்று சொன்னாள்.

மினெர்வாவும் உல்லாஸனும் ஒரு மாத்தடியி லுட்கார்ந்து கொண்டிருக்கையில், உல்லாஸ னுக்கு மனக்கவலை மிகுந்து, "கருணைக் கடலே, நானோ ஒருவனா யிருக்கிறேன்; என் பகைவரோ பலரா யிருக்கின்றார்கள். அகமெம்னான் தன் மனைவியி னுடைய சோர புருஷர்களால் தன் வீட்டிலேயே கொல்லப்பட்டது போல, என் கதியு மாகும்போலத் தோற்றுகின்றது. த்ரோஜா நகரத்தில் எனக்கு நற்றுணையா யிருந்தவாறே நீ மனம் வைப்பா யாயின், என் பகைவர் முன்னூற்றுவரையும் தவிடுபொடி செய்யும் திறத்தின னாவேன். உன்பாதமே எனக்குத் துணை,'' என்று வருந்தினான்.

தேவியும் உல்லாஸ னிடத்தில் கிருபை கூர்ந்து, "பிள்ளாய், கவலை யொன்றையும் வைத்தல் வேண்டாம். உனக்கிட்ட வேலையை நீ ஒழுங்காகச் செய்தால், நான் உனக்கு உதவிசெய்வதில் தடையொன்று மில்லை. ஆயினும், உன் பகைவர் உன்னை உல்லாஸனென் றறியாதிருத்தற் பொருட்டு உன் ரூபத்தை நான் முற்றிலும் மாற்றுவேன். அதி லுனக்கு சம்மதந்தானே,'' என்றனள்.

தன்னை ஆக்கலையும் அழித்தலையும் தேவியி னிடத்தி லொப்புவித்த உல்லாஸன், அவளாணைக் கிணங்க, அவன் உடல் தளர்ந்த கிழவனுட லாயிற்று. அலஸின னளித்த விலைபெற்ற ஆடைகளுக்குப் பதிலாகக் கிழிந்த ஆடைகளுண் டாயின. இரப்போர் வைத்திருக்கும் பிக்ஷாபாத்திரம் ஒன்றும் அவன்கையில் வந்து சேர்ந்தது. திருசிரஸ் சொன்னவாறு அரசிழந்து பிக்ஷுவாகியும் கம்பீர்யத் தோற்ற மாத்திரம் உல்லாஸ னிடத்தில் குறையவில்லை. இதுவும் அத்தேவதையின் அருளேயாம்.

பிக்ஷாடனம் பூண்ட உல்லாஸனுக்கு இதினுங் கீழ்மை ஒன்று விதிக்கப்பட்டது. பிக்ஷுவினுடைய வஸ்திரத்தோடு அரண்மனை இடையன் யூமையன் என்பவன் வீட்டிற்குப் போய் யாசிக்கும்படி மினெர்வா உல்லாஸனுக்குக் கட்டளையிட்டனள். யூமையன் எக்காலத்தும் உல்லாஸனிடத்தில் ராஜபக்தி பூரணமாய் வைத்தவன். தேவதை யூமையன் வீட்டிற்கு சமயம் பார்த்து உல்லாஸன்குமாரன் தலைமகனை அனுப்பு கிறதாகவுஞ் சொல்லிவிட்டு மறைந்தனள். உல்லாஸன் தன் மகனுக்கு மாத்திரம் தன் வாஸ்தவ ரூபத்தை யறிவித்தலாகுமென்றும் மினெர்வாவின் ஆக்ஞை பிறந்திருந்தது.

தேவதையின் ஆணைப்படி உல்லாஸன் யூமையன் வீட்டுக்குக் கையிற் கோலைப் பிடித்துக் கொண்டு போகையில் இடையன் வீட்டு வேட்டை நாய்கள் உல்லாஸன் மேற்பாய்ந்து கிழித்துவிடும் போலக் குரைக்க, உல்லாஸன் ஊன்று கோலைக் கீழேவைத்து விட்டுச் சும்மா தரையி லுட்கார்ந்தான். நாய்களுக்கும் பிக்ஷுகளுக்கும் இயற்கைப் பகைமையாம். நாய்கள் குரைத்ததைக் கேட்டவுடன் யூமையன் அவற்றை வந்து அடக்காவிடின் அவை உல்லாஸனுக்குப் பெருங் கேடு செய்திருக்கும்.

யூமையன் உல்லாஸனை நோக்கி, "பெரியவரே! என் நாய்கள் உம்மைச்சின்னாபின்னமாக்க இருந்தனவே. என்னுடைய அஜாக்கிரதையால் தமக்கு ஏதாவது தீங்குண்டாயிருப்பின் நான் பெரும் பாவி யாவேன். ஆயினும் என் கவலைகள் கணக்கிலகப்படா. என்னரசன் நாட்டைவிட்டுப் போய் வெகு நாளாயிற்று. அவர் உயிரோடிருக்கிறாரோ இறந்தாரோ அறியேன். அவர் திரும்பி வரக் கூடாதென்று விரும்பி யிருக்கும் பாதகர்களுக்கு ஆடுகளையும் மாடுகளையும் கொழுக்கச் செய்துவருகிறேன். எங்களுக்குப் பிதாவாயிருந்த அரசனை யிழந்து அவருடைய சத்துருக்களுக்கு ஊழியஞ் செய்வதினும் ராஜபக்தியுள்ளபிரஜைகளுக்குப் பெரியதுக்கம் வேறேது?'' என்றான்.

யூமையனுக்குத் தன் முன்னிருந்தவனே உல்லாஸனென்பது எள்ளளவேனுந் தோற்றவில்லை. இதுவும் தேவியினுடைய மாயையாம்.

யூமையன் பிக்ஷுவை வீட்டிற்கழைத்துப் போய் அன்னபானாதிகளைக் கொடுக்க உல்லாஸன் "என்னைப்போன்ற அகதிகளுக்கு உபகாரஞ் செய்யும் உன்னைக் கடவுள் க்ஷேமமாய் வைப்பாராக'' என்று ஆசீர்வதித்துப் பிறகு பசிதீர்த்துக் கொண்டான்.

"அய்யா பெரியவரே, உம்மிலுங்கேடானவர்
என் வீட்டிற்கு விருந்தாக வருவராயினும் அவரை
யுபசரிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.
"ஆற்றுவாராற்றல் பசியாற்ற லப்பசியை
மாற்றுவா ராற்றலிற்பின்'' என்றும்
"விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டற் பாற்றன்று'' என்றும்

பெரியோர் கூறியுள்ளதை நான் என்றும் மறந்திலன். சேவகனாயிருக்கிற என் போலியர்கள் செய்யுமளவு உதவிபுரிய என்றும் ஸித்தமாயிருக்கின்றேன். என் மனத்தை வருத்துவது ஒன்றுளது. இந்த நாட்டிற்கதிபதியான மஹான் போன விடந்தெரியவில்லை. அவர் இங்கிருப்பின் எனக்கு ஒரு குறையுமிராது. பாவி ஹெலென் செய்த குற்றத்திற்காக அவள் குலம் நிர்மூலமாய்ப் போகத்தக்கது. அவள் பொருட்டு உண்டான யுத்தத்தினாலல்லவோ எங்களரசன் நாட்டைத் துறந்துபோம்படி நேரிட்டது. என்னைப் போன்ற ஏழைகள் செய்யும் விருந்தை முழுமனத்தோடு அங்கீகரித்தல் வேண்டும். எங்களரசனரண்மனையில் கூடியிருக்கும் பாதகர்கள் நல்ல பொருள்களையெல்லாம் உண்டழித்துக் கொழுக்கின்றன ரென்பதே, என்று யூமையன் பின்னுஞ் சொன்னான்.

இடையன் பேசினவற்றைக் கேட்டு மனம் புண்ணான உல்லாஸன் "நீர் மிகவும் மேன்மையாகப் பேசுகிற அரசன் யார்? த்ரோஜா நகரத்தில் இறந்துபோனானென்றுஞ் சொல்லுகிறீர். நான் இந்த நாட்டிற் பழக்கமில்லாதவன். பலதேசங்கள் போய்ப் பார்த்தவனானபடியால் நீர் பேசிய அரசனைப்பற்றி நானும் ஏதாவது தெரிந்தவனாயிருத்தல்கூடும்" என்று கபடமாய்ச் சொன்னான்.

இதைக்கேட்ட யூமையன், "விருத்தரே, உல்லாஸ ராஜனைப்பற்றி சமாசாரந் தெரிந்தவராக நடித்தவர் அனேகர். ஒருவயிற்றுச் சோற்றிற்கும் முழத்துணிக்கும் பொய்யையே அனேகர் சொல்லி வந்திருக்கின்றனர். மஹாராணியை இவ்வாறு பொய்யர் பலமுறை ஏமாற்றியிருக்கின்றனர். ஒருவேளைச் சோறும் முழத்துணியும் வேண்டுமாயின் நீரும் ராணியிடத்திற் போய் உமக்குத் தெரிந்தவற்றைச் சொல்லும். என்னைப் பற்றின மட்டில் கேட்டாலோ, எங்களரசன் எங்கு செத்துக்கிடக்கிறாரோ அறியேன்; கடலிலுள்ள மீன்கள் அவரை விழுங்கி யிருக்கலாம்; அவருடைய அஸ்திகள் கடற்கரை மணலில் புதைப்பட்டிருக்கலாம். பிழைத்திருக்கிறாரென்று எண்ணுவதற்கு கிஞ்சித்தேனும் ஹேது வில்லை. என்னைப்போன்ற ஏழையிடத்தில் அவர் அதிக அன்பு பாராட்டினமைபற்றி நன்றிமறக்காமலிருப்பது என்கடமை. மறுமையில் அவர் தெய்வமாய்த் தானிருப்பார். அவரை வழிபட்டால் அவர் கிருபை எனக்குண்டாகும்," என்றான்.

யூமையன் வசனங்களைச் செவியுற்ற உல்லாஸன் கண்ணீர்விட்டு, "நண்பரே, உல்லாஸராஜன் ஜீவந்தராகவில்லை என்பதுஞ்சரியன்று. அவர் திரும்பிவருவாரென்று பிரமாணமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். அவர் வந்தபின் நீர் எனக்கு வஸ்திரப் பரிசளிக்கலாகும். அதுவரையில் ஒரு நூல் கூட உம்மிடத்தில் நான் வாங்கமாட்டேன். நிர்வாணமாக நின்றாலும் நிற்பேனேயல்லாமல் அற்பப் பிரயோஜனத்தை யடையும் பொருட்டுப் பொய்யை நான் சொல்வதில்லை. இன்று முதல் ஒரு மாதத்திற்குள் உல்லாஸ ராஜன் திரும்பிவந்து அவருடைய சத்துருக்களைத் தக்கபடி தண்டிப்பார். இது உறுதி," என்றான்.

யூமையனுக்குத் தன் பேச்சில் விசுவாஸம் பிறத்தலுக்கு உல்லாஸன் அனேக சிறுகதைகளைச் சொன்னான். உல்லாஸனுடைய குணாதிசயங்களையறிந்தவர் பிக்ஷு வேஷம் பூண்ட உல்லாஸன் சொன்னவற்றை அவசியம் நம்ப வேண்டியதாயிருந்தது. உல்லாஸனுக்கும் தனக்கும் விசேஷ பரிச்சய முண்டென்றுஞ் சொன்னான். பேஷியா தேசத்திற்குத் தான் வந்திருந்த போது கோயிலிற்போய்க் குறிகேட்ட காலத்தில் அந்தக் கோயில் தேவனும் உல்லாஸன் இதாகாவுக்கு ஒருமாதகாலத்திற்குள் திரும்பிவருவானென்றும் வாக்குக் கொடுத்திருந்ததாம், நான் சொன்னது வாஸ்தவமாயில்லாவிட்டால் என்னுடலை நாய் நரிகளுக்கு இரை யாக்கவும் அன்றேல், மலையுச்சியிலிருந்து கடலிலெறியவும் சம்மதமென்றும் உல்லாஸன் சொன்னான்.

இராத்திரி போஜனமானபிறகு குளிர் மிகுதியாயிருந்தமையால் கம்பள வஸ்திரம் ஒன்று யூமையனிடத்திற் பெறுவதற்கு உல்லாஸன் த்ரோஜாயுத்தத்தில் செய்த தந்திரமொன்றை யூமையனுக்குச் சொல்லவே, யூமையன் களிகூர்ந்து உல்லாஸனுக்கு ஓர் கம்பளங் கொடுத்தான். அதைப் போர்த்துக்கொண்டு குளிரடக்கமாக இரவுமுழுதிலும் உல்லாஸன் நித்திரை போனான்.

மறுநாளுதயமானவுடன் உல்லாஸன் படுக்கைவிட்டெழுந்து யூமையனை நோக்கி "அன்னதாதா, தாம் எனக்கு வேண்டிய சகாயஞ் செய்

தீர்; தங்களுக்கே பாரமாக எப்போதுமிருக்க எனக்கிஷ்டமில்லை; இவ்வூரில் அனேகங் கனவான்களிருக்கின்றமையால், அவர்களுடைய ஜீவகாருண்யத்தையும் பார்க்கின்றேன். அரண்மனையில் இருக்கும் பிரபுக்களுக்கு ஊழியஞ் செய்து அவர்களாலளிக்கப்படும் பிக்ஷையைப் பெற்று காலம் போக்குவேன். சமையலிலும் பரிசாரகத்திலும் வெகு சுருசுருப்பாய் வேலை செய்வேன். இன்னும் பிரபுக்களாயிருப்பவர்கள் திருப்திப்படும்படியான பல வேலைகளையும் நான் அறிவேன் எனக்குவிடை கொடுத்தல்வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான்.

யூமையன் "இந்த வூர்ப்பிரபுக்கள் சமாசாரந் தெரியாமற் பேசுகின்றீர். இராணியை மணம்புரிவதற்கு அரண்மனையிற் கூடியிருக்கிற கனவான்களுக்கு உம்மைப்போன்ற வயோதிகர் செய்யக்கூடிய சிச்ரூஷை எவ்வகைத்தெனவறியேன், உம்மைப்போல் நரைதிரை படர்ந்தவரை அவர் விரும்பார். பட்டாடை யுடுத்துப் பளீர் பளீர் என்று மின்னும் முகமுடைய யௌவன சேவகர்களா யிருந்தால் அவர் நிமிர்ந்து பார்த்துப் பேசுவார். பிறர்பொருளை யுண்டு திமிர்பிடித்த கனவான்கள் உம்மை வெறுத்து நகைப்பார்கள். நீர் இங்கேயே இருத்தல் வேண்டும். ஒருகால் தலைமகனாவது இராணியாவது உமது வருகையை யறிந்து உம்மைத் தருவித்துக் கொள்வார்கள். நீர்போதல் சரியன்று" என்று மறுத்துவிட்டான்.

இவ்வாறு இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் காலடிச் சத்தம்கேட்டது. அங்கிருந்த நாய்கள் குரைக்காமல் உறவுபாராட்டி ஓடின. இதையறிந்த யூமையன் உல்லாஸனைப்பார்த்து "ராஜகுமாரனான தலைமகன் வருகிறார்" என்றான். தலைமகனும் அந்தக்ஷணமே அவ்விடம் வர உல்லாஸன் எழுந்து தலைமகனுக்கு உபசாரஞ் சொல்ல, தலைமகன் வயோதிகர் தனக்கு மரியாதை செய்தல் தகுதியன்றென்று கிழவனுக்குத் தானே தலைவணங்கி கைலாகுகொடுத்து உட்காரச்சொல்லிவிட்டு யூமையனைப் பார்த்து "என் பிதாவைப் பற்றி சமாசாரந் தெரிந்தவர் இந்தப் பெரியவர் தானோ?" என்று வினாவினன். உல்லாஸன் கண்களில் நீர்பெருக, அதைத் தன் கைகளால் மறைத்துக்கொண்டான்.

யூமையன் ராஜகுமாரனை வணங்கி, "கிரீடதேசத்திவிருந்து வந்தவராகச் சொல்லுகின்றார்; தேசாடனஞ் செய்த போர்வீரனும், அவர் பேசுவது வாஸ்தவமோ இல்லையோ யானறியேன். இவருடைய பூர்வ நிலைமை எதாயிருப்பினுமிருக்கலாம். தற்காலத்தில் யாசகராய் வந்திருக்கின்றனர். தாமே அவரிடம் பேசி மருமங்களை யறியலாம்," என்றான்.

தலைமகன், "இந்தப் பெரியவருடைய பூர்வ சரித்திரம் நம்மாற் பரிசீலனை செய்யப்படவேண்டுவதில்லை. இவரை எங்கு வைத்துப் பரிபாலிக்கிறதென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. என் தாயை மணம்புரிவதற்கு அரண்மனையிற் கூடியிருக்கும் சண்டாளர் இம்முதியவரைக் கண்டு பரிகசிப்பார்களே; அவரிடத்தில் அடிபடாமல் இவர் தப்புவதே துர்லபம் என்று அஞ்சுகின்றேன்" என்று மனவருத்தத்தோடு சொன்னான்.

தலைமகனும் யூமையனும் தர்க்கித்துக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்ட உல்லாஸன் சுளித்த முகத்துடன் "ராஜனே, தாம் சொல்லிய சொற்களைக் கேட்கையிலேயே எனக்கு ஆத்திரம் பொங்கி வருகின்றது. உமது அரண்மனையிற் பிரவேசித்து அக்கிரமஞ் செய்து வருபவர்களை இப்பொழுதே சின்னாபின்னமாய்க் கிழித்தெறிவேன். இவ்வாறு நீதி தவறினதற்குக் காரணம் யாது? தாமே இஷ்டப்பட்டு அநீதிக்கு இடங்கொடுத்தீரோ? தமது செங்கோல் தவறினமையால் தமக்குப் பிரஜைகள் உதவி செய்ய விரும்பவில்லையோ? தமது உற்றார் நண்பரிடத்தில் விசுவாசங் குறைந்துவிட்டபடியால் அவருமக்கு உதவி புரியோமென்று விட்டாரோ? உற்றவிடத்திலுயிர் வழங்குந் தன்மையோரையன்றோ உற்றாரெனல் வேண்டும்?" என்று கேட்டான்.

தலைமகன், "உல்லாஸனுறவினர் சிலரே, எனக்குதவி புரிய உடன்பிறந்தாரில்லை. என் தாயைப் பாணிக்கிரஹணஞ் செய்வதற்கு அரண்மனையிற் கூடியிருப்பவர்களுக்கு நண்பர்களும் உறவினர்களும் அனேகர். ஆர்ஷகுலத்தரசருக்கெல்லாம் ஏகபுத்திரர்தாம் விதிக்கப்பெற்றது போலும். ஆர்ஷருக்கு வேரதீயரும், லேரதீயருக்குல்லாஸனும், உல்லாஸனுக்கு நானும், முறையே ஏகபுத்திரர்களாய் வந்தோம். என் பிதாவான உல்லாஸன் நான் சிசுவாயிருக்கையிலேயே ஊரைவிட்டுப் போனவர். என்னால் அவருக்கு ஒரு சந்

தோஷமுங் கிடையாது, எல்லாங் கடவுள் செயல் என்று மறுமொழி பகர்ந்தான்.

யூமையன் ஆடு மாடுகளைக்காவல் செய்யும்பொருட்டு வேலையாய் வெளியிற்சென்றான். மினெர்வா பெண்ணுருவெடுத்து வாசற்படியில் நின்று உல்லாஸன் கண்களுக்கு மட்டிற் புலப்பட்டாள். தேவதைகள் தாம் விரும்பியவர்களுக்கு மாத்திரங் கண்ணிற் படுவார்கள். அங்குள்ள சுவானங்கள்தெய்வஸான்னித்தியத்தை யறிந்து குரைக்காமல் சும்மா கிடந்தன. உல்லாஸனுடைய நிஜரூபத்தை அவன் மகன் அறிதல் வேண்டிய காலம் வந்ததையுணர்ந்து மினெர்வா முதிய பிக்ஷு வேஷந்தரித்திருந்த உல்லாஸனை முன்போல வாஸ்தவ ரூபத்தோடு விளங்கும்படிச் செய்தாள். தளர்ந்த வயதும், நரை திரைகளும் நிறைந்த கிழப் பிச்சைக்காரனாயிருந்தவன் திடமுள்ள அரசவடிவம் பெற்றுத் தம் முன் நிற்பதைப் பார்த்த தலைமகன் திகிலடைந்து "இது தெய்விகமேயொழிய வேறில்லை" என்று சொல்லிக்கொண்டு உல்லாஸனை வணங்கப்போனான். வணங்கவந்த தன் மகனைத் தடுத்து உல்லாஸன், "என்னை நன்றாயுற்றுப்பார். தெய்வமல்லாத எனக்குத் தெய்வத் தன்மையை ஏன் தருகின்றாய்? என்னை உன் அப்பனென்றறி; எந்த உல்லாஸன் ஊரில்லாமை இனைமைதுன் புற்றதோ அவனே யானென்றறி" என்று சொல்லித் தன்மகனைக் கட்டித் தழுவி உச்சிமோந்து முத்தமிட்டான். தடங்கரை பேர்த்து விட்ட வென்னம்போல் உல்லாஸன் கண்களினின்றும் நீர்பெருகிற்று. தலைமகன் மட்டில் தன்பிதாத்தான் தன்னுடன் பேசினவன் என்று நம்பினானில்லை. தன் மனத்தை வருத்துவதற்குத் தெய்வஞ் செய்த மாயை என்றெண்ணுவானாயினான். "சற்று முன்னரைத்த கிழவராயிருந்த நீர் இப்போது ரூபமாறி யௌவனபுருஷனாய் விட்டீர். மனிதருணவையுண்டு வளர்பவர்கள் காமரூபிகளாயிருத்தல் சாத்தியமாகத் தோற்றவில்லை," என்று உல்லாஸனை நோக்கித் தலைமகன் கூறலாயினான்.

உல்லாஸன் மகனை நோக்கி "அகத்தில் நான் உன் பிதாவாயிருத்தல் போலவே, புறத்திலுமுள்ளேனென்றறி. உல்லாஸன் பெயரைவைத்துக்கொண்டு என்னையன்றி வேறொருவரும்இங்கு இனி வ்ரமாட்டார். இருபதுவருஷ காலம் அயல் நாடுகளிலலைந்து படாத பாடுகளெல்லாம் பட்டு ஜன்மபூமிதரிசனங் கண்டேன். என்னுரு மாற்றம் மினெர்வாவின் காரியம். தன்பக்தர்களை உயர்த்துவதும் தாழ்த்துவதும் அவள் செயல். எல்லாஞ் செய்யவல்லவள் மினெர்வா என்று அறிதல் வேண்டும்," என்றான்.

முதலில் கொஞ்சம் ஐய முற்றிருந்த தலைமகன் சந்தேகந் தெளிந்தவுடன் முன்னின்றவன் தன் பிதாவென்று முழுநம்பிக்கை பிறந்து அவனைக் களிப்புடன் கட்டித்தழுவி ஆனந்தித்தான்.

உல்லாஸன் "அருங்குமாரா, உன் தாயை மணம் புரிய கூடியிருப்பவர்கள் எவர்? அவர் சங்கியை என்ன? உன் தாயின் மனம் எவ்வாறிருக்கின்றது?" என்று கேட்டனன்.

"மனம் புரிதலில்லை யென்று முதலிலேயே மறுத்துவிட்டால் அவர் கோபத்துக்குள்ளாதலாகுமென்றஞ்சி "ஆகட்டும், ஆகட்டும்" என்று சொல்லிக் காலஹரணஞ் செய்து வருகின்றாள். அவர்களும், இனமாகச் சோறு அரண்மனையிற் கிடைக்கின்றபடியால், உண்டு களித்து அவள் பேச்சை நம்பியிருக்கிறார்கள்" என்று தலைமகன் சொன்னான்.

"அவர்கள் தொகையை எண்ணிச் சொல். நம்மினினும் எண்ணிக்கையில் மிகுதியானவர்களாயிருக்கின்றமையால் நாமிருவரே அவர்களை வெல்ல முயல வேண்டும்," என்று உல்லாஸன் கூறினான்.

தலைமகன் உல்லாஸன் பேச்சைக்கேட்டுப் பிரமித்தவனாய், "பிதாவே, உமது புஜபல பராக்கிரமங்களைப்பற்றியும், நுண்ணறிவைப்பற்றியும் விசேஷமாகக் கேள்வியுற்றிருக்கின்றேன். இப்பொழுது உமது துணிவான சொற்கள் என் புத்தியைக் கலக்கிவிடுகின்றன. தங்கள் மனைவியைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ள விரும்பி நமது அரண்மனையிற் குடிகொண்டிருக்கின்றவர்கள் ஐந்துபேர், பத்துப்பேரென்றா எண்ணுகின்றீர்? அவர்களே ஒரு பெருஞ்சேனையெனலாம். அப்பெருங்கூட்டத்தை நாமிருவருமே வெல்ல வல்லமையுடையோமென்று நினைத்தல் மதிக்குறைவு என்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது. ஆத்திரத்தில் அவஸரப்பட்டு ஒரு காரியத்தைச் செய்ய ஆரம்பிப்போமாயின் அக்காரியம் அவமானமாய் முடியும். துணைவரைத் தேடாமல் இக்கருமத்தை நாம் தொடங்கலாகாது" என்று மறுத்துச் சொன்னான்.

"விண்ணுலகுக் கதிபதியும் மினெர்வாவும் நம்முடைய பக்கத்தில் இருப்பின் அவர்களைவிட மேலான உதவியும் உளதோ?" என்று உல்லாஸன் கேட்கத்

தலைமகன் "தாம் சொல்லுவது சத்தியம். தேவருக்குயர்ந்தவர் எவருமிலர். அவர்முன் மனிதர் திரணந்தான்" என்றான்.

உல்லாஸன் தன் மகனைப் பார்த்துப் "பிள்ளாய், நீ அரண்மனைக்குப் போய் மாப்பிள்ளை மாரோடிரு. நம்மிருவருக்கு முள்ள ரகஸ்யத்தை உன் தாயிடத்துஞ் சொல்லக்கூடாது. ஆயுதங்களையெல்லாம் ஆயத்தஞ் செய்துவை. நான் பிக்ஷுவேஷம் பூண்டு மாப்பிள்ளைமாரிடத்தில் யாசிக்க வருவேன். அவர்கள் என்னை அவமரியாதைகள் செய்து அடித்தாலும் நீ எள்ளளவேனுங் கோபங்கொள்ளலாகாது. அவரிடத்தில் சாந்தமான சொற்களைப் பேசவேண்டுமேயன்றிச் சினந்து பேசலாகாது. மினெர்வா நம்மிருவருக்கும் ஓரு' ஸம்ஞை காட்டுவாள். அதைப் பார்த்துக்கொண்டு சத்ருஹதத்திற்கு நாம் ஆரம்பிக்க வேண்டும்" என்று சொல்லத் தலைமகனும் "அப்படியே ஆகுக" வென்று வாக்களித்து அரண்மனை சென்றான். உல்லாஸனும் பிக்ஷுவுருவத்தைத் திரும்பவும் பெற்றான்.

கே. வெங்கிடராமய்யர், பி. ஏ.

மருந்துப்பக்குவமான மிளகாய்.—2 இந்துப்பு, மூங்கிலுப்பு, பெருங்காயம், வளையிலுப்பு, தினிசுக்கு பலம் 1, புளித்ததயிர் படி $\frac{1}{2}$, பச்சமிளகாய் பலம் $1\frac{1}{2}$, இந்த உப்புக்களையும் பெருங்காயத்தையும் தயிரில் கலக்கி, மிளகாயையும் சேர்த்து, ஊறின மிளகாயை வெயிலில் உலற்றி, மறுபடியும் தயிரில் ஊறவைத்து இவ்வாறாக தயிர் முழுவதும் சுருங்கும் வரை செய்ய வேண்டியது. கடைசியில் உலர்ந்து உப்பேறின மிளகாயை ஒரு மண் கலத்தில் எடுத்து வைத்துக் கொள்ளவும். அஜீரணம், ஆரோசிகம், உஷ்ணவாயு, பசியின்மை, அக்கினி மந்தம், அன்னத்துவேஷம், புளிச்சேப்பம், அஜீரணபேதி, வயிற்றுப்போக்கு வயிற்றுக்கடுப்பு, இவைகளால் கஷ்டப்படுகிறவர்கள் 4 மிளகாய்களைப் பொன்னிறமாய் வறுத்துப் பொடி செய்து அன்னத்துடன்சேர்த்துக் கொண்டு நெய் விட்டுச் சாப்பிட்டால் மேற்கூறிய வியாதிகள் சொஸ்தப்படுமாம்.

பெரும்புயல்

TEMPEST

(தொடர்ச்சி)

இதைப் பிராஸ்பெரோ தனது மாந்திரீக சக்தியினால் உணர்ந்துகொண்டு, இதுவே நல்ல சமயம் இது தவறினால் இனி இதுவரை செய்த முயற்சியும் வீண்போய்விடும். நம்முடைய நக்ஷத்திரம் உச்சத்திலிருக்கும்போதே, நாம் நினைத்தது அவ்வளவும் சித்தியடையக் கூடியகாலத்திலேயே நாம் செய்து முடித்துக்கொள்ளவேண்டியது. அதன்பின் போனகாரியத்தைப்பற்றி வருந்துதல் பயன்படாத காரியமென்றெண்ணி, உடனே ஏரியலைக் கூவி 'அதோ கப்பல்கள் தூரத்தில் வெகு கம்பீரமாய் பாய்விரித்து ஓடுவது தெரிகிறதா அதில் மிகவும்ஆடம்பரமானதுநேப்பிள்ஸ்அரசன்கப்பல். ஒரு பெரிய புயல் உண்டாகித் தத்தளிக்கும் அந்தக் கப்பலை யிவ்விடம் இழுத்துவந்து அதிலுள்ள மனிதரை யெல்லாம் கரைகொண்டுவந்து சேர்' என்று சொன்னார். சொன்ன மாத்திரத்தில் பூதத்திற்கு எதுதான் கடிது.' உடனே, அண்டபகிரண்டங்களத்தனையும் வெடித்து இடி இடித்து, காற்றடித்து உலகமே ஒரு க்ஷணப்போழ்தில் முடிவுக்குவந்து விடுவதுபோல் ஒரு பெரும்புயல் பிரசண்ட மாருதம்போல் முழங்கி கர்ச்சித்தது. காற்று அகோரமாய் கப்பலின் முன்னும் பின்னும் பாய்மரத்திலும் அடிக்கட்டைகளிலும், மோதி கப்பல் மேலுங்கீழுமாய்ப் புரண்டு, தடுமாறித் தத்தளித்துக் கடலலைகள் மேகத்தோடு ஆடும் அம்மானை போல் எறியப்பட்டு மின்னல் மின்ன இடி இடிக்க கப்பலிலேயே நாலாபுறமும் வெளிச்சம் ஜொலித்தெரிய மனிதரெல்லாம் ஆ! வருணபகவான் வெகுண்டெழுந்து தன் செங்கோல் கொண்டு நம்மைக் கண்டிக்கிறானென்றும், சரி இனிப் பிழைப்பதில்லை என்றும் நினைக்கும்படி இருந்தது. ஆகவே மந்திர சக்தியால் கடுந் தூக்கங் கண்ட மாலுமிகள் கப்பலுள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாரே தவிர மற்றப்படி நேப்பிள்ஸ் அரசன் அவன் மகன் முதலிய எல்லோரும் உடனே உயிர் பிழைப்பது எவ்விதமாயினென்? உயிர் துறப்பதும் எவ்விதமாயினென்? என்று துணிந்து உடனே கடலில் குதித்துவிட்டார்கள். அலைகள் ஆரவாரித்தன. அவைகளை நீந்திப் போவது மகா கஷ்டம். என்றாலும் ஏரியல் அவர்

களைத் தனித்தனிக் கூட்டாய் இருவர் மூவர் சேர்ந்த ஒரு தனிக்கூட்டமாய் அத்தீவின் வெவ்வேறு இடங்களில் பிராஸ்பெரோவின் கட்டளைப்படி கொண்டுவந்து இறக்கியது. கப்பலை மற்றொரு இடத்தில் பத்திரமாய்ச் சேர்த்தது. கப்பலில் மாலுமிகள் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். கரையேறினவர்கள், தாங்களும் தாம் நேரில் தமக்கு முன் கண்டவர்களுமட்டுமே பிழைத்தார்களன்றி மற்றவர்கள் இறந்து விட்டார்களென்று எண்ணிக்கொண்டு இருந்தார்கள். அரசன் கப்பலுடன் வந்த கப்பல்கள், கடல் கொந்தளிப்பு நின்றவுடன் அரசன் கப்பல்மட்டும் காணாதபடியினால் அது இந்தப்புயலையுந் தப்பிப் பிழைக்கவா, அமிழ்ந்து போயிற்று என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, தாம் பிழைத்து வந்தது பெரிய புண்ணியமென்றெண்ணி உடனே நேப்பிளஸ் நகர மார்க்கமாய்த் திரும்பிப் போய்விட்டார்கள்.

இப்படிக் கடலிலிருந்து பிழைத்துவந்து தனியாகக் கரையேறினவன் நேப்பிள்ஸ் அரசனது மகனாகிய பர்டினாண்டு. இவன் ஒரு பாறையிலுட்கார்ந்துகொண்டு, தன் தகப்பன் தண்ணீரில் வீழ்ந்து அமிழ்ந்திறந்து போனானே என துக்க சாகரத்தில் மூழ்கி அழுது கொண்டிருந்தான். ஏரியல், பிராஸ்பெரோவின் கட்டளைப்படி அவனிடம் போய் அவன் கண்ணுக்குக் காணா உருவெடுத்துக் காதுக்கினிமையாய்ப் பாடிக்கொண்டிருந்தது. அந்தப் பாட்டுகளில், ஏன் வருந்துகிறாய் மஞ்சள் மணல் நிறைந்தவொரு கடற்கரை யிங்குண்டு. அங்கு வந்து உல்லாசமாய் ஆடிப்பாடி பொழுதுபோக்கலாம் வாவென்றும் தகப்பன் மூழ்கி இறந்ததாய் நினைத்துக்கொண்டிருந்த விஷயத்திற்கு அந்த எண்ணம் மனதிலிருக்க வேண்டியதல்லவா என்று அதைச் சேர்த்துப் பாடி

30 அடி ஆழத்தில் கிடந்தாலும்,

எலும்போ பவளமாய்
கண்ணிரண்டும் நல்முத்தாய்
அழகழகாய் மாற்றம்பெற்று
அழியாம லிருக்கின்றான்.

என்றும் பாடியது. இது கேட்டு பர்டினாண்டு சரி இனி என்ன செய்வது. நடந்தது நடந்தாய் விட்டது. இனி மனிதாற் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. நடக்கவேண்டிய விஷயத்தைப் பார்ப்போமென்று நாலாபுறமும் பார்த்து, இந்த இடம் எப்படிப்பட்டது என்றெல்லாம் யோசிக்கவாரம்பித்தான். அப்பொழுது ஏரியல் பாடிக்கொண்டே நகர இதையாவது பின் தொடர்ந்து போவோமென்று நடந்தான். மஞ்சள் மணற்கரைக்குப் போவோம் என்று அதன்பின் ஓசை கேட்கும் வழியாகவே போய்க்கொண்டிருந்தான். இதற்குள் பிராஸ்பெரோ தன்மகள் மிரான்டாவைக் கூப்பிட்டு முதலில் கப்பல் அல்லாடுவதையும், பிறகு கப்பலிலுள்ள ஆட்கள் இன்னாரென்றும், தங்களிருவருடைய வரலாற்றையும், சிறிது சிறிதாக ஞாபகப்படுத்துவது போல, அவள் மனம் கிரகிக்க கிரகிக்க சொல்லிக்கொண்டேவந்து, அவள் முற்றிலும் இந்தச் சங்கதிகளை உணர்ந்துகொண்ட பின்னர், இனி நீ ஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும். இங்குவரக்கூடிய ஜனங்கள் பல் வேறுவகை இயற்கையமைந்தவர்கள். நீ உன் ராஜகுல மகிமைக்கும் என் புத்திரியாகிய கௌரவத்திற்கும் யாதொரு குறைவும் தீங்குமில்லாமல் ஒழுங்காய் நடந்துகொள்ள வேண்டியது. நல்லது இதோ தூரத்தில் என்ன வருகிறது பார் என்று தூரத்தில் வரும் பர்டினாண்டைக் காண்பித்தான்.

மிராண்டா.—அது என்னமோ பூதம்போலிருக்கிறது. ஆனால் மிகுதியும் அழகு வாய்ந்ததாயிருக்கிறது. அங்குமிங்கும் பார்க்கிறது பாருங்கள்! நான் இதுவரை இதுபோலப் பார்த்ததில்லை. இது ஒரு புது ஜெந்துவாயிருக்கிறது.

பிராஸ்பெரோ.—இல்லை குழந்தாய், அது பூதமல்ல. நம்போல் உண்ணவும், உறங்கவும், உணரவுமுள்ளதுதான், இந்த மனிதன் அந்த உடைபட்ட கப்பலிலிருந்தான். ஆகையால் முகம் வாடி வருந்தியிருக்கிறது. மற்றபடி இன்னுமதிகமாய் அழகு வாய்ந்தவன். தன்னுடன் வந்தவர்களெங்கே என்று தேடி வருகிறான்.

பர்டினாண்டு.—(இதற்குள் அவர்களைப் பார்க்குந் தூரத்துக்குள் நெருங்கி கிட்ட வந்து) ஆ இந்த இனிமையான பாட்டு ஓசை கேட்டது முதல் இந்த ரம்மியமான பாட்டும், இத்தீவிலுள்ளமற்றவெல்லாம்அழகியதோர் அரசிஆண்டு வரும் பூமி யென்று எண்ணியபடியே நீ யிருக்கிறாய் நீ இத்தீவின் அரசிதானா? இல்லாவிட்டால், நீ தெய்வப்பெண்தானோ, நான்தான் கனாக் கண்டு கொண்டிருக்கிறேனோ ஒன்றுந் தெரியவில்லையே ?

இப்படி அவன் பேசுவதைக் கேட்டு உடனே மிரான்டா நான் பெண்தான், தெய்வமில்லையென்று சொல்லிவிட்டுத் தன் பிதாவை நோக்கிப் பார்த்தாள். பர்டினண்டுக்கு இந்த நிர்மானுஷ்யமான தீவில் தன்னூரில் வழங்கும் பாஷை பேசக்கூடிய ஆள்களுமுண்டாவென ஆச்சரிய மதிகரித்து, எப்படி நாம் திக்குத்திசை தெரியாமல் ஒரு புது ஊரில் நம்மூர் ஆளாவது நம் பாஷை தெரிந்த ஆளாவது வருவாரானால் எவ்வளவு ஆவலோடும், அன்போடும் அவர்களுடன் பேசவும் நடந்துகொள்ளவுமிருக்கிறோமோ அதேமாதிரி, இவள் பெரும் புயலில் அதிர்ஷ்ட வசமாய்த் தப்பிப்பிழைத்து, நிர்மானுஷியமான காட்டில் ஆட்களைக் கண்டு பிடித்ததே பெரும்பயன் அதில் அந்த ஆட்கள் தனக்குத்தெரிந்த பாஷையே பேசுவதானால் இன்னும் சிரேஷ்டம். அப்படிப் பேசக்கூடிய பெண் மிகவும் கட்டழகி. தெய்வப் பெண்போலிருந்தால், இவன் மனதிலிருந்தது அவா அன்புக்கு அளவில்லை யென்று சொல்லலாம். இதைப் பிராஸ்பெரோ மனித இயற்கை தெரிந்தவரால் நன்றாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு தன் மனதுக்குள்ளேயே இவரிருவரும் ஒருவர்மீது ஒருவரிவ்வளவு அன்பு கொள்வது இவரிருவரும் தன் மனம்போலே மணம்புரிந்து இரு அரசாட்சியையு மொன்று சேர்த்து வெகுகால அன்புடனும் அதிகாரத்துடனு மிருப்பார்களென்று மிகுதியும் சந்தோஷப்பட்டு, என்றாலும் அதை அதிகமாய் வெளியிலும் காட்டக்கூடாது. உலகப்பழக்கமில்லாத தன் பிள்ளை அவன்பேரில் வெகு சீக்கிரமாய்ப் பிரியமுண்டாதல்கூடும். ஆகையால் அவன் இது எளிதில் கிடைத்த பலன் என்று சுலுவாயு மெண்ணிக்கொள்ளக்கூடாது என்று 'நல்லது நீ யார் எங்கு வந்தாய்' என்றெல்லாம் வினவவாரம்பித்தார். அவன், தான் தன் பிதா கடலில் மூழ்கி யிறந்துபோய்விட்டபடியால் நேப்பிள்ஸ் நகரத்திற்கு முதன்மையானவன், அந்த ராஜ்ஜியத்திற்கு அரசன் என்று சொன்னான். 'இல்லை அவன் இறந்துபோனதாய்த் தெரியவில்லை. நீ வேவுகாரன் போலிருக்கிறது. என்னவாயினும் என்னோடே வா என்கவும், இராஜகுமாரனாகையால், இவ்விதமாய் ஒருவரும் பேச அதுவரையிலனுபவமுமில்லாதவனாகையாலும், நீயாரென்னை வேவுகாரனென்னவும், என்னை உன் வேலைக்காரன் போல் உன்பின்னை யழைக்கிறாய் என்று கத்தியை உருவினான். ஆனால் கத்தி ஓங்கமுடியாமல் பிராஸ்பெரோவின் மந்திர சக்தியால் அப்படியே நின்றுவிட்டது. அடா இதென்ன வீரசூரப்புலி கத்தியையெடுத்தான் ஓங்கமுடியவில்லை யென்று நகைத்துப் பரிகாசம் பண்ணிவிட்டு, நல்லது உனக்கா சொந்தபலம்இருக்காது. நான்சொல்லுகிறபடி செய் என்று கூட வழைத்துக்கொண்டு போனார். மிரான்டாவோ இது முழுவதும் நடந்த நேரமெல்லாம் பதைபதைத்து ஐயோ ! என் என் பிதா இதுவரை எவ்வளவோ பிரியமாயிருக்கக் கூடியவர், இப்பொழுது இவ்வளவு குரூரமாய் நெஞ்சில் சிறிதும் பச்சாதாபமில்லாதவர்போல் பேசி, இவ்வரச குமாரனை ஒரு வேலைக்காரன் போல மிரட்டுகிறார். இவ்வளவு அழகுவாய்ந்தவன் வேவுகாரனாயிருப்பானா? என்று சொல்லிக்கொண்டே, தன் பிதாவோடு மன்றாடிக்கொண்டு சினந்து பேசப் போகிறாரென்று பயந்துகொண்டும், மெல்ல மெல்ல அவர்களோடு தம் குடியிருப்புப் பக்கமாய் மூவருஞ் சென்றார்கள்.

ஆளிவிதை.—நமக்கு ஜுரம் அதிகரித்து விட்டால் நமது மண்டையில் பனிக்கட்டியைக் கட்டிவைத்து உஷ்ணத்தை தணிக்கவேண்டி வருகிறது. அப்படிப் பனிக்கட்டி அகப்படாவிட்டால், அதற்குப் பதிலாக ஆளிவிதைச் செடியை உபயோகிக்கலாம். இதற்கு ஓர் உதாரணம் கூறுவதென்னவெனில் "என்னுடைய மகளுக்கு ஜுரம் அதிகமாயிருந்தபோது பனிக்கட்டிக்காக அநேக இடங்களில் தேடியும் அகப்படவில்லை. இந்த ஆளிவிதைச்செடியை வைத்துப் பார்த்ததில் கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் உஷ்ணம் 104 டிகிரி யிலிருந்து 102 டிகிரிக்கு ஒரே தரியாய் இறங்கிவிட்டது. குழந்தையும் சௌக்கியமாக விருக்கிறது." இத்தகையான செடியை உபயோகிக்கும் விதம் யாதெனில், "முதலில் ஆளிவிரையின் தோலை உரித்துவிட்டால் உள்ளிருக்கும் தசை பனிக்கட்டி போலவே யிருக்கும். பிறகு அதை யெடுத்து காலையில் தலையில் கட்டிவிட்டு விசிறிக்கொண்டே யிருந்தால் சாயந்திரம் குளுமையாகவே யிருக்கும். பிறகு அதைவிட்டு புதிதாக இராவில் கட்டினால் அடுத்த நாள் காலைவரையில் சீதளமாகவே யிருக்கும். இவ்விதச்செடி எங்குமகப்படும்.

வஸந்த மாளிகை

VASANTHA MALIKAI

அத்தியாயம் 8

உபாயம்

STRATAGEMS

ஜானகி! ஆஹா! இந்தச் சித்திரங்களெல்லாம் எவ்வளவு இயற்கையாயிருக்கின்றன! இந்தத் திரைகளெல்லாம் எவ்வளவு அழகாய் இருக்கின்றன! ஆஹா! இந்த ஹம்ஸதூலிகா மன்ஸம் எவ்வளவு மிருதுவாகவும் நேர்த்தியாகவும் இருக்கின்றது! அடி இந்த நிலைக்கண்ணாடி—! அடி இந்த பொன்பாத்திரங்கள்—! ஆஹா ஹா—! ஜானகி-இன்று மாலை இவ்வந்தப்புரம் முழுமையும் சிங்காரமாய் ஜோடித்திருப்பதைப் பார்த்தால்—என்ன வாஸனையடி இது!-ஏதோ தேவேந்திர பவனம்போல் விளங்குகின்றதேடி! ஆஹா! ஆஹா! ஆஹா! என் பிராணநாதா!—என் ஆசைக்காதலா—ஆஹா அவர் அன்பே அன்பு! அவர் ஆசையே ஆசை! நான் என்ன பாக்கியம் செய்தேனோ முன் ஜன்மத்தில்—இப்படிப்பட்ட மஹானுபாவனைத்தேடி மாலையிட-ஜானகி! என் பதவியே பதவி! ஈசா! எல்லாம் உன் அருளே! என்று பலவாறு வியந்துகொண்டு தன் அந்தப்புரத்தில் ஓர் நிலைக்கண்ணாடி முன் நின்று, தன் பேரழகைப் பார்த்துத் தானே ஆநந்தபரவசையாய் பாநுமதி நிற்கின்றாள். தன் காதலனை ஆவலுடன் அவள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டும், தனக்குப் புதிதாய் ஏற்பட்டிருக்கும் கௌரவத்தால் பவிஷை பாராட்டிக்கொண்டும், அவள் அங்கும் இங்கும் முன்னும் பின்னும் குதூகலத்தால் தன்னினைவற்று தேவடியாப் பூச்சிபோல, ஜிலுஜிலுவென்று உலாவிக்கொண் டிருக்கின்றாள்.

ஜானகி! ஆஹா என்ன சந்தோஷமாயிருக்கின்றது. என் காதலர் எப்பொழுது வரப்போகிறார். இன்னும் ஒரு நாழிகைக்குமேல் செல்லும் போலிருக்கிறதே! சரி! இருக்கட்டும்! என் பிராணநாதர் வருமுன்னமே உன் தகப்பனாரைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். தவிரவும், என் காதலருக்கு அத்யந்த பிரியனான, மஹாவீரனையும் பார்க்க—விரும்புகின்றேன். அவனுக்குக் கொஞ்சம் சுருக்குக் காட்டியிருக்கவேண்டும்—"

ஜானகி.—"அம்மணி! மஹாவீரன் வழிக்குப் போகாதேயுங்கள். அவனோ முரடன், பழிபாவத்துக்கஞ்சான். அவன் சொல்லுகிறபடியெல்லாம் மந்திரி ஆடுகின்றார்— "பாம்போடு பழகுவதுபோல இருக்கிறது" என்று என் தகப்பனார் அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறார்.

பாநுமதி. — வாஸ்தவந்தான்! துஷ்டரைக் கண்டால் தூர நில்லு! ஏன் ஜானகி! அது இருக்கட்டும், உன் தகப்பனார் ஏன் இந்தச் சந்நியாசி வேஷம் தரித்திருக்கவேண்டும். அவர் வேஷத்துக்கும், ஸகவாஸத்துக்கும் எவ்வளவோ பரஸ்பரம் விரோதமாயிருக்கின்றதே! - நான் சொல்லுவதைப்பற்றி மனதில் வருத்தப்படாதே! ஏன் இந்தமாதிரி யெல்லாம்-

ஜானகி.—(கண்ணீர் ததும்ப) அம்மணி! அவரவர் வினையை அவரவரே அனுபவிக்க வேண்டும். என் தாயார் இருக்கும்வரை எவ்வளவோ நல்லவராகத்தான் என் தகப்பனார் இருந்தார். அவள் இறந்ததும், அவள்மேலிருந்த அன்பால், எல்லாவற்றையும் வெறுத்துக் கொஞ்ச காலம் உத்தர தேசங்களில் சுற்றித் திரிந்தார். இப்பொழுது தான் கொஞ்ச காலமாய், இங்கேயிருக்கின்றார், மஹாவீரன் தாக்ஷிண்யத்துக்காகவும், மந்திரியின் தாக்ஷிண்யத்துக்காகவும்.

பாநுமதி.—கண்ணே ஜானகி? நீ மனம் வருந்தாதே. நான் பகிரங்கமாய் என் பதவியையடைந்ததும்-உனக்கும் உன் தகப்பனாருக்கும்-ஐயோ-என் தகப்பனார் எவ்வாறு தவிக்கின்றாரோ-ஐயோ! என் பிராணநாதர் வந்ததும் அவர் அனுமதி பெற்று-

இவர்கள் இவ்வாறு சம்பாஷித்துக்கொண்டு அவ்வந்தப்புரத்தின் முன்னணியின் பிராகாரத்திற் சென்று உல்லாஸமாய் உலாவிக்கொண்டிருக்கையில், தாதி வந்து, 'அம்மணீ! மஹாவீரர் தங்களைப் பார்க்கலாமா வென்று அனுமதி பெற்று வரச்சொன்னார்' என்றாள்.

'சரி! வரலாம்; என்று பாநுமதி ஆக்ஞாபிக்க, தாதி திரும்பிச்சென்ற சிறிது நேரத்துக்குள், மஹாவீரனும், அவன்பின், சாமியாரும் பிரவேசமானார்கள்.

கபடத்தால் இருண்ட தன் ஹிருதயத்தை, உபாயம், நாகரீகம், ஸமயோபசாரம் முதலானவைகளாலும், செழித்த முகத்தால் மறைத்துக்கொண்டு, மஹாவீரன் வந்தனோபசாரங்கள் செய்ய, ராணுவக்கட்டையான "நமது சாமியார், சற்றுமுன் தன் ஆதீனத்திலிருந்த பாநுமதி, சிறிது

நேரத்துக்குள், இந்திரஜாலத்தாற்போல ராஜாங்க கோலத்துடன் விளங்குவதைப் பார்த்துக் கிடுகிடுத்துத் தன் வலக்கையை நெற்றிக்கு நேர் உயர்த்தி 'ஸலாம்! அம்மணீ! என்று பிரக்ருத ஆச்சிரமத்தை மறந்து ராணுவ ஸலாமிட்டான்.

இளங்காற்றால் வணங்கும் பூங்கொத்துப்போல தன் முகத்தை முறையே சற்று வளைத்து, தன் புன்னகையால் அவர்களின் வந்தனோபசாரங்களை யங்கீகரித்துக்கொண்டு, அவர்கள் செய்யும் உபசாரங்களெல்லாம், மந்திரியின் மஹிஷியாய் விளங்கும் தன் உயர்பதவிக் கனுகுணமாயிருக்கின்றனவே யொழிய, கபடமானவைகளென்று அறிய முடியா அப்பேதை, 'மஹாவீர! இன்று மாலை நமக்கு நல்ல சமாசாரங் கொண்டு வரும் பாக்கியம் உனக்குக் கிடைத்ததல்லவா? நிரம்ப சந்தோஷம்" என புன்னகையுடன் சொல்ல,

மஹாவீரன்.—அம்மணீ! எல்லாம் தங்கள் தயவுதான்!—

சாமியார்.—அம்மணீ! அடியேனை மன்னித்தருளவேண்டும். ஏதோ தங்கள் விஷயத்தில் அடியேன் கண்டிப்பாய் நடந்ததாய்க் காட்டிக்கொண்டது, எனது எஜமானனை தங்கள் கணவன் ஆணையை முன்னிட்டே! கணவன் வழிப்பட்டு நடப்பதே கற்புடைய மங்கையரின் பேரணிகலன் என்ற பெரியோர் வாக்கியங்களைத் தாங்கள் அறியாதவர்களா?

பாநுமதி.—சாமியாரே! இந்தச் சந்தோஷ சமயத்தில் உங்களைப்போன்ற உரித்தானவர்களின் பிழைகளைப் பொறுப்பதைப் பார்க்கிலும் நம்முடைய பேரும் பதவிக்குத் தக்க பலன் என்ன?

சாமியார்.—"எல்லாம் தங்கள் தயவே!" என்று மறுபடி வணங்கிவிட்டு வெளியே சென்றான். இதற்குள் ஜானகியும் இன்னும் சில அலங்காரங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று அந்தப்புரஞ்சென்றுவிட்டாள்.

இப்பொழுது பாநுமதியும் மஹாவீரனும் தனித்திருக்கின்றார்கள். மஹாவீரன் யாதொன்றும் பேசாதிருப்பதைக் கவனித்த பானுமதி ஏதோ பயத்தாலும், சங்கோசத்தாலும், அவ்வாறு பேசத்துணியவில்லை யென்று நினைத்து, "மஹாவீர! உன் முகத்தைப் பார்க்கையில், நீ ஏதோ நம்மிடம் தெரிவிக்க விரும்புவதுபோல--"

மஹாவீரன்.—தங்களுக்குத் தெரியாத தொன்றுமில்லை. நான் என்ன தெரிவிக்கப்போகிறேன்?

பாநுமதி.—மஹாவீர! கூசாமல் சொல்லு—

மஹாவீரன்.—அம்மணி—! தங்கள் அனுமதியின்பேரில் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்—தாங்கள் இன்று தர்மராஜனைப் பார்க்க நேர்ந்ததல்லவா—?

பாநுமதி—ஆமாம்! அதற்கென்ன! அவன் வந்ததுமுதல்—அவன் சொன்ன சமாசாரங்களைக் கேட்டதுமுதல்—கொஞ்சம்—என் மனது—கவலை—

மஹாவீரன்.—அம்மணி! தங்கள் மனம் வருந்த யாது காரணமோ?

பாநுமதி.—என் தகப்பனார் அதிக அபாய நிலைமையில்—

மஹாவீரன்.—ஹா! எங்கள் தகப்பனார்! அப்பொழுது திடீரென்று சம்பவித்திருக்கவேண்டும்! எனது எஜமானர் கட்டளைப்படி யடிக்கடி அனுப்பப்படும் தூதுவன் சிறிது நேரத்துக்கு முன்தான் வந்தான்! தங்கள் தகப்பனார் இன்று காலை சம்பக வனத்தில் வேட்டையாடிக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டதாகச் சொன்னானே! அம்மணி! இதெல்லாம் தர்மராஜன் செய்த சூது! அவன் எதையும் செய்யத் துணிந்தவன்!—

பாநுமதி.—மஹாவீர! தர்மராஜனைப்பற்றி நீ அவ்வாறு அபவாதம் கூறுவது தகுதியல்ல. அவன் பரம யோக்கியன். கபடமே யற்றவன். கருணை வாய்ந்தவன். தர்மமே உருவெடுத்தாற்போல விளங்குபவன். பொய் சொல்லும் விதமே யறியாதவன். என் பிராணநாதரைக் கண்டவுடன்—என் சிபார்சால் உபகாரமடையத் தகுதியானவர்களில் அவனே முதல்வன். அவனைப்பற்றி என் பிராணநாதரிடம்—'அம்மணி! நான் தர்மராஜனைப்பற்றி அபவாதம் கூறத் துணிந்தவனில்லை—ஆயினும்—எல்லோரும் நல்லவர்கள்தான்,—ஆயினும் நல்ல விஷயமென்று—தான் கைக்கொண்டதை ஒருவன் எண்ணுவானாகில்—அதைச் சாதிக்கும்பொருட்டு—ஒருசிறு பொய்! அம்மணி—அவ்வளவு கண்டிப்பாய்—தர்மசாஸ்திரம் பார்த்தால்—இவ்வுலகில் ஜீவிப்பதே அசாத்தியமாகும்."

"ராஜாங்க காரியங்களில் நீ அதிகமாய்ப் பழகியிருப்பதால், உனக்கு மனச்சாக்ஷி யென்பது கொஞ்சம் மலினமடைந்திருக்கின்றது. தர்ம

ராஜன் அப்படிப்பட்டவனல்ல. அவன் மாதிரியே வேறே! கேவலம் இவ்வுலக சுகத்தின் பொருட்டு நல்வழி தவறி நடக்கப்பட்டவன் அவனல்ல. இந்த உத்தம குணத்தின்பொருட்டே என் தந்தை யவனிடம் மிக்க அன்புபாராட்டி வருகிருர். இவ்வுத்தம குணத்திற்கே யவனை நான் காதலித் திருக்கவேண்டும். என்ன செய்யலாம். ஆயினும், இந்நிலைமையில் என் காந்தர்வ விவாஹத்தையும், என்னை யடைந்திருக்கும் மஹானையும் அவனறியாமையால், நான் ஏதோ உன் போன்றவர்கள் வசத்தால் அகப்பட்டுத் தவிப்பதாய் எண்ணி, என்னை மீட்டி என் தந்தையிடம் சேர்க்க, அவர் வியாதியால் வருந்துவதாய் ஒரு வேலை—சொல்லி யிருக்கலாம்,

அம்மணீ! அதில் சந்தேகமேயில்லை! அம்மணி! கலப்பில்லாச் சத்தியமே சிறந்த தர்மமென்று கூறித் திரியும் பேதையரில்நானும் ஒருவனென்று பாசாங்கு செய்யவில்லை. சமயோசிதமாய், அஃதைக் கொஞ்சம் மறைத்துப் பேசாவிடில் அதற்கு அழகுமில்லை. ஆயினும் எவ்வளவு கேவலமாய் என்னைத்தான் மதிப்பினும், அம்மஹானுக்கு மித்திரனுயிருக்கும் நான், தங்களிடமும் பொய் கூறுவேனுகில், அது எவ்வளவு காலம் வெளிப்படாது தப்பிக்க முடியும்."

"மஹாவீர! என் பிராணநாதர் உன்மேல் வைத்திருக்கும் விசுவாஸமும், அவர் கொண்டிருக்கும் ஆசையெனும் பெருங்கடலில் யாத்திரை செய்யும் ஓர் மரக்கலத்தின் மாலுமியாக உன் ஸகாயத்தை யவரடைந்திருப்பதும் நான் அறிவேன். ஏதோ தர்மனுக்குப் பரிந்து பேசியதால் உன்னைக் கேவலமாய் நினைத்ததாய் எண்ணுதே. என்ன ஆனாலும், நான் கிராமத்தில் வளர்ந்த பெண்தானே. ஆகையால் உபசார வார்த்தைகள் சொல்லத் தெரியாமல் முண்டமாய் உண்மையே பேசிவிட்டேன். வாஸ்தவந்தான்! காலத்துக்குத் தக்க கோலம்போடவேண்டியது நியாயந்தானே."

அம்மணீ! வாஸ்தவந்தான்! ஆயினும் நமது மஹாராணியாரைச் சுற்றிப் பழகி நாகரீகம் எனும் கடலில் நீந்திவரும் எந்தப் பெண்ணும், தமது காதலன்முன், இன்னொரு வனைப்பற்றிப் புகழமாட்டாள்—"அது—அவ்வளவாக—"

"மஹாவீர! அதென்ன அப்படிக் கூறுகின்ருய்?என் பிராணநாதரிடம்,தர்மராஜனைப்பற்றிக் கூறுவதில் என்ன கூடாத காரியம்?"

"அம்மணி! அப்படியானுல் நமது எஜமானிடத்தில், எவ்வளவோ இரஹஸ்யமாய் காக்கப்படும் இவ்விடத்தைத் தர்மராஜன் கண்டு பிடித்து தம்மிடமும் சம்பாஷித்துச் சென்ருர் என்று சொல்லப் போகிறீர்களாக்கும்?"

"தடையில்லாமல்! ஒன்றுகூட ஒளிக்காமல்?"

"ஏதோ தங்களிஷ்டம்! பின்னுல் அதனுல் ஏற்படும் துன்பத்தை யோசித்தால்"—

"என்ன துன்பம்?"

அம்மணீ சற்று யோசியுங்கள். இவ்வளவு தூரம், இவ்வரண்மனையும், நமது எஜமானருடைய போக்குவரவும் ஏன் இரகஸ்யமாய் காக்கப்படவேண்டும்? காரண மில்லாமலா? "ஏதோ என் பிராணநாதர் சித்தம்! அதில் என்ன ரகஸ்யமிருக்கிறது?"

"அம்மணீ! தங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றும் புதிதாய்ச் சொல்லக்கூடியவனல்ல! நமது எஜமானருடைய மனேபாவங்களும், அவர்பொறுமை முதலான குணங்களும் என்னிலும் பன்மடங்கு தாங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். ஆயினும், இவ்வரண்மனைக்கு வெளியே நடக்கும் சில விஷயங்களில் அடியேனுக்கு"

"சும்மா! தைரியமாய்ச்சொல்லு!"

ஏதோ இவ்விடத்தைவிடக் கொஞ்சம் அதிகப் பரிசயமுண்டென்று எண்ணத் துணிகின்றேன்—"

"வாஸ்தவம்தான்—என்னசொல்லுகின்ருய்—"

"என்ன சொல்வது. இயற்கனவே தர்மராஜனுக்கும் நமது எஜமானருக்கும் அவ்வளவாக நல்ல எண்ணமில்லை—இவ்விஷயமும் தெரியும் விஷயத்தில்—என்ன நேரிடுமோ என்ற சங்கை தான். மேலும் இதுவரை இவ்வரண்மனை ரகஸ்யமும், ஏன்—! தங்கள் பதவியும், இவ்வரண்மனையைக் காத்துவரும் இந்த நாய்ப்பயல் சாமியாருக்குக்கூடத் தொலையாது. இனிமேல் ஒருவேளை இவையெல்லாம் வெளிப்பட காலம்வந்து நேர்ந்துவிட்டதோ என்னவோ!

பாநுமதி.—சற்று நேரம் ஆலோசித்துவிட்டு, மஹாவீர! நீ சொல்லுவதும் வாஸ்தவந்தான். ஒவ்வொருவரும் தம்தம் பரிசீலனைகளில் புத்திமான்தான். ஆகையால் நீ சொல்லுவதும் சற்று அங்கீகரிக்க வேண்டியதுதான். ஆயினும்—

ஆ! குதிரைக் காலடிச்சத்தம் கேட்கின்றது. என் பிராணநாதர் வந்துவிட்டார்." (தொடரும்.)

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

வியாஸ விதானம்

Essay writing

IV. ஆராய்ச்சி வியாஸங்கள்

REFLECTIVE ESSAYS

மனதைப்பற்றிய விஷயங்கள்: மனோராஜ்யம்

Psychological Subjects : Day dream

குறிப்பு:—ஸ்வரூபம் : உதாரணங்கள் எல்லை-உண்டாகும் விதங்கள்-பயன் கண்டிதை-முடிவு.

மனோராஜ்யம் எனப்படுவது விழித்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே மனது வேறு ஒருவிஷயத்தைத் தாரையாக விடாது நினைத்துக்கொண்டிருத்தலாகும். இந்தஎண்ணம்மனதைமுற்றிலும் கவர்ந்துவிடும். சுற்றுமுள்ளவைகள் ஒன்றும் தோற்றா. மனதிலிருக்கும் எண்ணமே ஓயாது முன் நிற்கும். அன்புள்ள காதலனைவிட்டுப் பிரிந்தபெண்ணுக்கு மனம் எவ்வளவு திருப்பினாலும் திரும்பாது ; காதலன் விஷயமாகவே பாய்ந்தோடிக் கொண்டிருக்கும். இதுபோலவே புருஷனை இழந்த பூவைக்கும், பிள்ளையை இழந்த தாய்க்கும்மனோராஜ்யத்தின் கொடுமைஅதிகம் .என்ன முயன்றும் துக்ககாரணத்தை விட்டு கொஞ்சம் கூட மனம் விலகாது: அதன் விஷயமான காரியங்களிலேயே சிலநாள் பாய்ந்துகொண்டிருக்கும். ஆகவே ஸுகத்தில் அதிக ஸுகத்தையும், துக்கத்தில் அதிக துக்கத்தைக் காட்டுவதும் இந்த மனோராஜ்யமே. ஒரு சிறைச்சாலையிலிருக்கும் ஒருவனுக்கு மனதில் அரண்மனை ஸுகாதிகள்ஊறிக்கொண்டிருப்பின் அவனுக்கு சிறைச்சாலையின் கஷ்டமே தோன்றாது. இக்கருத்தையே 'மனங்கொண்டது மாளிகை' என்ற பழமொழி அடக்கியுள்ளது. ஆகவே மனோராஜ்யம் வெளி விஷயத்திற்கு மாறாக விருப்பின் அதிலிருந்து வரும் ஸுகதுக்கங்களின் வலிமையைக் குறைத்துவிடும்.

மனோராஜ்யம் என்பது ஒரு எல்லை கிடந்துவிட்ட மனோபாவத்திற்கே பெயர். மனதால் எண்ணும் தொடர்ந்த எண்ணங்களை அநேக விதப் பெயரிட்டழைப்பது வழக்கம். மதம் கடவுள் இவைகள் விஷயமாக இது இருக்குமாயின் இதற்குத்தியானம் என்று பெயர். வெளியில் செய்து முடிக்க வேண்டிய கார்ய விஷயமாக இது ஏற்பட்டால் இதற்கு யோசனை என்று பெயர். வெளி விஷயத்திற்கு ஒருவித ஸம்பந்தமும் இன்றி மனதை செலவிட்டு மனம்போனபோக்கே போய்க் காலத்தை வீணாகக் கழிப்பதற்குத்தான் மனோராஜ்யம் என்று பெயர். இது ஸாதாரணமாகக் கொடியவர்கள், மூடர்கள், விஷய ஆசை உள்ளவர்கள் ஆகிய இவர்களிடமே முக்கியமாகக் காணப்படும்: முற்கூறியவைகள் முறையே அப்யாஸிகளிடத்தும், வியாபாரிகளிடத்தும் காணப்படும். ஆதலால் வெளிவிஷய ஸம்பந்தம் நீங்கி ஒரு பயனும் இன்றி எண்ணப்படும் எண்ணம் மனோராஜ்யமாகி விடும்.

இம்மாதிரியான மனோராஜ்யங்கள் உண்டாகக் காரணமென்ன? என்ற விஷயத்தைப்பற்றியாராய்வோம். ஒருவன் வாசிக்கும் புஸ்தகங்களே இதற்குக் காரணம். உலகில் இல்லா அற்புத விஷயங்கள் அடங்கிய அரபிக்கதைகளை விடாது வாசித்தால் நம்மனம் உலக ஸம்பந்தமற்ற அற்புதங்களிலேயே ஊறிக் கொண்டிருக்கும். உலகம் ஆச்சர்யமாகத் தோன்றாது, நிஸ்ஸாரமாகப்படும். சாப்பிடச் சோறு கூப்பிட வேலையாள்கள் இருக்குமட்டும் இந்த அற்புத மனோராஜ்யம் நிலைக்கும் : அவ்வளவுதான். உலகக் கடமைகளைச்செய்து மேன்மைபெற மனமெழாத தாழ்ந்தநிலை வந்துவிடும். இம்மாதிரியே தான் நாடகம் கற்பனைக் கதைகள் (நாவல்கள்) வாசிப்பவர்கள் கதியும். சாகுந்தளம் வாசித்து சகுந்தலைபோன்ற மனைவிவேண்டும் என்ற மனோராஜ்யத்தில் ஒருவன் விழுந்துவிட்டால், அவனுக்குக் கல்யாணம் எப்படி யாகும்? இல்லறத்தில் மனம் எவ்வாறு நிலைக்கும் ? அழகிய பெண்டிரை எல்லாம் வெறித்து நோக்கும் மானம் கெட்ட நிலைவந்து விடாதா? ஆகவேநாம் வாசிக்கும் புத்தகங்களே மனோராஜ்யத்தைத் தூண்டி நம்மைச் சீரழியச் செய்வது. மேலும், நமது தோழர்கள் உறவினர்கள் முதலியோரும் வீண் வர்ணனைகள் பொய்கள் கலந்து பேசுவதாலும் இந்த மனோநிலை உண்டாகி ஓங்கும். ஆகவே வாய்ப்பந்தல் போடுபவர்களோடு அதிகப் பழக்கம் கூடாது.

மனோராஜ்யத்தின் பயனை முற்கூறியவைகளிலிருந்து சேர்த்து எழுதுவோம். மனோராஜ்யம் ஒருவன் முயற்சியைக்குறையும்படிசெய்துவிடும். உலகவிஷயத்தில் ஒருவித பைத்தியமான வெறுப்பையுண்டாக்கி பெருங் கஷ்டங்களுக்கு ஒரு

வனை ஆளாக்கிவிடும். ஸூகங்களில் கால் தலை தெரியாது மூழ்கிவிடவும் துக்கத்திலிருந்து மீளாது தத்தளிக்கவும் செய்துவிடும். பார்ப்போர் நகைப்புக்கு இடன் உண்டாக்கிவிடும். மனோராஜ்யம் குடிகொண்ட மூடனை எவராலும் திருத்தமுடியாது. அதன் கொடிய பலன்களை அநுபவித்துத்தான் அவன் திருந்தவேண்டும். வியாதி வந்துவிட்டால் அதைப் பெரிதாக எண்ணிவளரவிட்டு வருந்துவதும் இந்த மனோராஜ்யத்தால்தான். ஆதலால் இதை எப்பொழுதும் புத்திமான் அடக்கி யாண்டுகொண்டே வர வேண்டும்.

மனோராஜ்யத்தின் கொடுமையைக் காட்டும் கதைகள் அநேகம் உண்டு. பிராஹ்மணார்த்தக் காரன் குளக்கரையில் வந்து உட்கார்ந்து, தலையிலிருந்த ஒரு எள்ளை எடுத்துப்பார்த்து மனோராஜ்யம் செய்து குளத்துள் விழுந்த கதையும், தயிர்க்காரன் மனோராஜ்யம் செய்து குதிரை ஓட்டி தயிர்க்குடத்தைத் உடைத்த கதையும் எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கும். அரபிக்கதையில் **அல்நாஸ்கர்** என்ற கண்ணாடி வியாபாரி விஷயம் மிக வேடிக்கையாக விருக்கும். அல்நாஸ்கர் தகப்பன் இறக்குங்கால் ரூ. 100-அவனுக்கு ஆஸ்தியாக வைத்துவிட்டுப் போனான். அதை அவன் கண்ணாடிஸாமான்கள் வாங்குவதில் செலவிட்டு கண்ணாடிக்கடை பரப்பிக்கொண்டு வியாபாரம் தொடங்கினான். அப்பொழுது அவன் சுவரில் சாய்ந்துகொண்டு, காலை கண்ணாடிக்கூடையின் அருகில் நீட்டிக்கொண்டு வாங்குபவர் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்மனோராஜ்யம் செய்து விஷயங்களை வாய்விட்டுக் கூறவும் தொடங்கிவிட்டான். அடுத்த கடைக்காரர் இந்த அற்புதத்தை வந்து கேட்டுக்கொண்டே நின்று விட்டார்கள்.

அல்நாஸ்கர் கூறலுற்றான்:—'நான் இவைகளை இரட்டிப்பு விலைக்கு விற்று 200 ரூ ஸம்பாதிப்பேன். இப்படி மறுபடியும் மறுபடியும் வியாபாரம் செய்து 1000, 10,000 ரூபாய்கள் வாரிவிடுவேன். உடனே இந்தத் தொழிலை விட்டு ரத்ன வியாபாரியாகி லக்ஷாதிலக்ஷமாகக் குவித்துவிடுவேன். பின்னர் இவ்வூர் மந்திரி பெண்ணை கோலாகலமாக மணம் முடிப்பேன். அவள் தனது குலக்கர்வத்தை என்னிடம் காட்டவர நான் கோபங்கொள்ளுவேன். 'திரைமகளானும் பாரி, உரியவனுக்கவள் ஊழியக்காரி' தானே. அப்பொழுது என் மாமி எங்கள் பிணக்கைத் தீர்க்க பெண்ணை என் உள்ளே கால் மாட்டில்கொண்டு விட்டு கெஞ்சி மன்றாடுவாள். பெண்சாதி மிகப் பணிவுடையவளாக இருப்பினும் அவளை அப்பொழுது அங்கீகரியாது இப்படி உதைப்பேன்,' என்று தன் காலால் ஒரு உதை உதைத்தான். இது கண்ணாடிக் கூடையில் பட்டு கண்ணாடி ஸாமான்கள் சுக்குத் தூளாகிவிட்டன. உண்டான சப்தத்தில் உலக பிரக்ஞை வந்தது அல்நாஸ்கருக்கும். எல்லோரும் 'என்னடா மனக்கோட்டை கட்டி அஸ்திவாரத்தைத் தகர்த்து விட்டாயே' என்று கூறி வயிறுவெடிக்க சிரித்தனர். மனோராஜ்யம் படுத்தும் பாடு இத்தன்மையாகவே இருக்கும்.

இம்மாதிரியே விவரிக்கக்கூடிய விஷயங்கள்

1. ஞாபக சக்தி	6. கனவு
2. உருப்போடுவது	7. உறக்க நடை
3. கற்பனைசக்தி	8. மூர்ச்சை: மரணம்
4. அறிவு	9. தண்டனையும்மனோநிலையும்
5. தூக்கம்	10. கவிதை

போதக் குறிப்புகள்

1, ஸ்வரூபம், உதாரணங்கள்
2. எல்லை
3. உண்டாகும் விதம்
4. பயன்
5. கதை
6. முடிவு

மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்

Translation Models

Imitation and Reality

A certain man had the peculiar power of grunting exactly like a pig, so much so that whenever he grunted where pigs were grazing, they would all turn round to see if any new member had come into their fold. This man's fame spread abroad and he began to tour to obtain money by means of his art. Wherever he went he erected a pandal and issued tickets, for admission, all of which got exhausted very soon—such was the eagerness of people to hear him grunt. While he was thus making money in a village, a sage happened to pass by with his disciples, and it struck him that he could teach a good lesson to them through this incident. Accordingly he ordered a small

pandal to be erected and advertised that even better grunting could be heard there than in the other pandal and that free of cost. The people were naturally very eager to hear it and they rushed in. What did the sage do? He brought a pig before them and squeezing it a little, made it grunt. Really the grunt was much better than the man's, but the people exclaimed, "Pooh, is this all? We hear this every day, but what is there in it? It is nothing wonderful" and went away. In spite of the loud tom-tom which he engaged, not one would enter his pandal, while that of the man-pig was crowded to suffocation every few minutes. After all the people had left his pandal, the sage addressed his disciples and said, here is " splendid lesson for us. Men seldom care for reality but always go in for imitation. That is why this world exists which is a mere imitation, a reflection in the distorting mirror of Maya of the great Atman. No external help is required to see the *Self* but very few want it and even if you eagerly advertise it, none will go to you except those who love Truth of Truth's sake. Reflect on this."

உண்மையும் தோற்றமும்

ஒரு மனிதனுக்கு பன்றிகள்போல் உறுமும் திறம் நன்றாக இருந்தது. பன்றிகள் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் இடம் போய் அவன் உறுமினால் தமது கூட்டத்தில் ஏதாவது ஒரு புதிய பன்றி தான் வந்து விட்டதோ என்று அவைகள் நாற்புறமும் சுற்றி வெருண்டு நோக்குமாம். அவன் கீர்த்தி உலகெங்கும் பரவியதும், தன் திறமையால் அவன் பணம் ஸம்பாதிக்க தேசசஞ்சாரம் செய்யத் தொடங்கினான். ஓர் ஊரில் இவன் உறுமிப் பணம் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கையில், அவ்வூர் வழியாக ஒருமஹான் தமது சிஷ்யர்களுடன் போய்க்கொண்டிருந்தார். அவன் பணம் சம்பாதிக்கும் வழியைக் கண்டதும் அதன் மூலமாகத் தமது சிஷ்யர்களுக்கு நல்லவிஷயம் ஒன்றை போதிக்கலாமென்று அவருக்குப்பட, உடனே, அங்கே பந்தல் ஒன்றைத் தயார்செய்து 'இங்கு வேறிடங்களில் கேட்கக்கூடிய உறுமலைவிடச் சிறந்த உறுமலை கேட்கலாம். இதற்கோ காசு ஒன்றும் கொடுக்கவேண்டியதில்லை. இஷ்டமானவர்கள் வரலாம்' என்று தமது சிஷ்யர்களால் தண்டோராப் போடுவித்தார். ருசிகண்ட அவ்வூர் ஜனங்கள், மிகுந்த ஆவலோடு மஹானது பந்தலில் வந்து கூடினார்கள். அவரோ நிஜமான பன்றி ஒன்றை வாங்கிவந்து அதன் காதைத் திருகிக் கத்தும்படி செய்தார். உண்மையில் இது மற்றையவன் உறுமலைவிட மிக் நேர்த்தியாகத்தான் இருந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் ஜனங்கள் எல்லோரும் 'சீ! இதுதானா! இதை நாம் தினம் கேட்கவில்லையா? இதில் என்ன ஆச்சரியம் இருக்கிறது!' என்று இகழ்ந்து பேசிவிட்டுப் போய்விட்டனர். மஹான் எவ்வளவோ தண்டோராப்போட்டு பாடுபட்டுப் பார்த்தார். அவர் பந்தலுள் ஒரு மனிதன்கூட வரவில்லை. ஆனால் போலிப்பன்றியின் பந்தலில் கூட்டம் எப்பொழுதும் விடாது கூடிக்கொண்டே இருந்தது. பந்தல் காலியானதும், மஹான் தமது சிஷ்யர்களைச்சூழ இருக்கும்படி சொல்லி 'பார்த்தீர்களா! இப்பொழுது செய்த சோதனையில் ஓர் அற்புதம் வெளியாகின்றது. மனிதர்களுக்கு உண்மை வஸ்துக்களில் இஷ்டமில்லை. போலித்தோற்றங்களில் அதிகப் பிரீதி. இதனால் தான் போலி இன்பங்களாகிய உலகஇன்பங்களைக் கட்டிக்கொண்டு அவைகளை விட்டு நீங்க மனம் வராது அவர்கள் அவைகளில் கிடந்து உழன்று வருந்துகின்றார்கள். மேன்மை அடைவது கஷ்டமல்ல. அதற்கு எந்த வெளிவஸ்துவின் ஸகாயமும் கொஞ்சமேனும் வேண்டியதில்லை. அதை அடைய வேண்டுமென்ற மனப்பூர்வ ஆவல் தான் வேண்டும். நாம் எவ்வளவுதான் பேரின்பத்தின் சிறப்பை எடுத்துரைத்த போதிலும் அதில் ருசி உள்ளவர்கள் தவிர வேறொருவரும் நம்மை அணுகார். இதைப்பற்றிச் சிந்தியுங்கள்" என்றார்.

ஓரற்புத தபால்யந்திரம்.—லண்டனிலுள்ள ஒரு போஸ்டாபீஸில் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஒரு யந்திரம் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அது தபாற்றலைகளைக் கடிதங்களில் தானாகவே யொட்டிவிடுமாம்; ஒரு மணி நேரத்தில் 2000 முதல் 3000 வரையிற் றபாற்றலைகளை யொட்டுமாம்; 50000 ஸ்டாம்புகளைக் கொள்ளுமிடமுடையதாம்; இவ்வாறான யந்திரங்கள் பம்பாய்ப் போஸ்டாபீசுகளில் வைத்துப் பரீட்சிக்கப்பட்டு வருகின்றன வென்று தெரிகின்றது. அந்த யந்திரம் அன்னிய தேசத்து நாணயங்களையும் தேய்ந்து போன நாணயங்களையும் தன்மீது வைத்தால் கீழே தள்ளிவிடுமாம்; செலாமணியாகக்கூடிய நாணயங்களை வைத்தால் ஸ்டாம்பை வெளிக்கு கொண்டுவந்து கடிதங்கள்மீது ஒட்டுமாம்.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்
CHILDREN'S PAGES

உண்மை உயர்வு அல்லது வாஸுதேவ சாஸ்திரி
TRUE GREATNESS OR VASUDEVA SASTRI

அத்தியாயம் 13
ஸித்தர் பூர்வ சரித்திரம்

அற்பு தச்செய லாற்றலின் யாரையு மயக்கி
வற்பு றும்பொரு ளாசையின் மனமதான் றழியு
மற்ப வீழ்நெறி யடைகுறூஉஞ் சித்தரின் இதயம்
பொற்புண் ஞானியர் போற்றுமென் சடப்பொருள்
[இவற்றை?

ஐயோ பாவம்! நாராயணய்யர் பிரமித்து தூண்போல் நின்றுவிட்டார். அங்கிருந்த அலங்கோலத்தைக் கண்டும் உறக்கக் கூவ அவருக்கு நாவெழவில்லை. 'ஐயோ! ஐயோ!! திருடன்! திருடன்!!' என்று கூவ இரண்டொருதரம் கூடியவரையில் முயற்சித்துப் பார்த்தும் முடியவில்லை. இச்சொற்கள் பயத்தால் அவர் தொண்டையில் சிக்கிக்கொண்டுவிட்டன. முடிவில் குழறிய வாக்காக இவை வெளி வந்தன. ஸாதாரணமாக இடம் கூக்குரலைவிட இதுமிக ஒலி உடையதாகவே இருந்தது. வெகுதரம் கத்த முயற்சித்து பயத்தால் தடுக்கப்பட்டு பின்னர் பயத்தாலேயே கரை புரண்டு அணைகளை இடித்து வரும் வெள்ளம்போல உண்டாக்கும்சப்தம் இவ்வாறுதானிருக்கும். இதனால் வீட்டில் மிகுந்த குழப்பம் உண்டாகி வெளியிலும் பரவியது. முதலில் வீட்டுச் சேவகர்கள் வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டெழுந்து பசபசவென்றுவிழித்தனர்; வீட்டிலுள்ளோர் எல்லோரும் கிளம்பிவிட்டனர்; பின்னர் அயலாரும், அருகிலிருந்த நகர ரக்ஷணை கூட்டத்தாரும் கிளம்பி ஓடிவந்துவிட்டனர். இந்த அல்லோலகல்லோலத்திற் கிடையில்,பயத்தால் வெளுத்த முகமும், விரிந்து புரண்ட கூந்தலும் உடையாளாய் வெலுவெலுக்க ருக்மிணி அலறிக்கொண் டோடிவந்து, தகப்பனார்மேல் சாய்ந்துகொண்டு, 'அவர்! அவர்! உங்கள் அருமை மாப்பிள்ளை! மாப்பிள்ளை!!' என்று ஓலமிட்டாள். தூக்கி வாரிப்போட்டது நாராயணய்யருக்கு! உடல் பதற'மாப்பிள்ளையா? அவனுக்கு என்ன? என்ன சமாசாரம்? திருடன் கழுத்தறுத்துவிட்டானா? என்ன? சொல்லித் தொலையேன்!' என்று உளறிக் கொட்டினார். 'அவர் என்னை அநாதை யாக்கிவிட்டோடிவிட்டார்! ஐயோ பாவமே போய்விட்டார்!' என்று கொந்தி அழுதுகொண்டு வெளியிட்டாள். 'அப்படியா! ஐயோ! நான் தொலைந்துபோனேன்! போனேன்! என் பிராணன் போகட்டுமே!!' என்று கதறி பாவம் அந்தப் பிதா மூர்ச்சைபோட்டு அடியற்ற மரம்போல் சாய்ந்துவிட்டார். அங்கிருந்தோர் அவரைத் தூக்கி நிறுத்திவிட அவர் நாற்புறமும் 'திருடன்! திருடன்!! மாப்பிள்ளை! மாப்பிள்ளை!! பணப்பெட்டி! பணப்பெட்டி!!' என்று கதறிக்கொண்டோடி மறுபடியும் முன்போல விழுந்துவிட்டார். இந்த ஸமயம் அவருக்கு வெகு நாழிகை தேஹ உணர்ச்சியே வரவில்லை. ஜனங்கள் மேலும் கீழுமாக ஓடித்தேடிப் பார்த்தனர்; சித்தரையாவது, ஸ்ரீநிவாஸனையாவது, பணப்பெட்டியாவது எங்குதேடியும் அகப்படவில்லை.

இவ்வாறு கொஞ்சநாழிகை கழிந்ததும், குழப்பம் அடங்கி எல்லோருக்கும் சற்று மனம் நிதானப்பட்டது. நாராயணய்யரும் மூர்ச்சை நீங்கி சற்று தேர்ந்து எழுந்திருந்தார். காவற் சேவகர்கள் மேல் நடக்க வேண்டியவைகளைப்பற்றி ஆலோசித்த வண்ணம் இருந்தனர். அங்குக் கூடியிருந்த மற்றவர்கள் எல்லோரும், வாயில் வரத்தகாத வார்த்தைகளை வாரி வீசி ஸித்தபுருஷரை வாய்கொண்ட மட்டும் வைது தீர்த்தனர். ஸித்தபுருஷன் ஒரு ஜாலக்காரன், மோசக்காரன், பெருந்திருடன், கொடியவன் என்றஇவைபோன்ற துர்க்குண ஸம்பூர்ணன் என்றே எல்லோரும் மதிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். 'எனக்கு முதலிலேயே தெரியுமே இந்தப் பயல் வெறும் வேஷக்காரன் என்று' என்றான் ஒருவன். 'இவன் சோற்றுக்கில்லா சோம்பேறியடா' என்றான் மற்றொருவன். 'சாஸ்திரியைக் கண்டதும் கதிகலங்கிவிட்டது அவனுக்கு, நீ பார்க்கல்லே' என்றான் வேறு ஒருவன். 'அதாண்டா! சாஸ்திரிக்கு தெரியும்போலிருக்கு இவன் வண்டவாளம் எல்லாம்!' என்றான் ஒருவன். 'பெரியோரைப் பழிக்கலாகாது: பாபம்! அந்தப் பயல் ஸ்ரீநிவாஸன்தான் திருடியிருக்கவேண்டும்' என்றான் ஐந்தாவன். 'இரண்டுபேரும் கூட்டடா!' என்றான் வேறொருவன். இவ்வாறு ஜனங்கள் எல்லோரும்தமக்குத் தோன்றியவாறுஇவ்விஷயமாக வார்த்தையாடி வருகையில்,அந்தத் துரோகியான ஸித்தன் வாஸுதேவ சாஸ்திரியைக் கண்டு கலங்

கியதால் ஓடிவிட்டான் போலும் என்று நாராயணய்யர் மனதில் பட்டது. உடனே சாஸ்திரிக்கு ஸித்தன் சரக்குத்தெரிந்திருக்கலாம், என்ற எண்ணம் பிறக்க, ‘அந்த மடப்பயல் ஏன் என்னிடம் சொல்லவில்லை ? சற்று எச்சரித்தாவது இருக்கக் கூடாதா ?’ என்று தோன்ற அதிககோபம் வந்துவிட்டது. உடனே ஒரு வேலையாளைக் கூப்பிட்டு ‘சாஸ்திரியை உடனே தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்துவா’ என்று கடுங்கட்டளை யிட்டார்.

இந்த ஸேவகன் சாஸ்திரி வீட்டிற்கு வரும்பொழுது, அன்னம்மாள் அழுக்கடைந்த தலையணையில் சாய்ந்துகொண்டு பெருங் குறட்டை விட்டுக்கொண்டிருந்தாள்: சாஸ்திரியோ தம் வீட்டு முற்றத்தில் ஒரு பலகையின் மேல் காலைமடித்து உட்கார்ந்துகொண்டு நிஷ்டாவஸாத்திலிருந்தார். ரிஷிபோன்ற சிறப்புவாய்ந்த முகத்தில் அக்காலத்தில் அப்பொழுது அலர்ந்த தாமரைப்பூவின் காந்தியைவிட சிறந்ததான ஒரு விநோத தேஜஸ் தவழ்ந்துகொண்டிருந்தது. உலகம் இருந்தவிடம் தெரியாமல் பறந்தோடி விட்டது. அவர் அமிழ்ந்து கிடக்கும் திவ்ய தேஜஸில், திருடர்களாவது, மாப்பிள்ளைகளாவது, பணப்பெட்டியாவது, ஸித்தர்களாவது இல்லை. அங்கு சாந்தி சாந்தி சாந்தி என்று கூறப்படும் அமைதியே இருந்தது. அலையற்ற நிரதிசய ஆனந்த ஸாகரம், விரிகடல், அகல்விசும்பு, ஸூர்யசந்திர நக்ஷத்திராதி அளவிலகப்படா அண்டப்பரப்பு, இவைகளைவிட ஓடி விரிந்ததாயும், பெருமை சிறுமை என்று கூறொணாததாயும், தேசகால நிமித்தாதீதமாயும் இருக்கும் நிலையாகவே இருந்தனர் நமது சாஸ்திரிகள். நாராயணய்யர் ஸேவகன்வந்து கதவிடித்த தருணத்தில், அவரிடம் எண்ணம் அனுபவத்திலும், அனுபவம் ஆரூடத்திலும், ஆரூடம் ஸஹஜத்திலும் முறையே இறந்து நின்றது. அறிபவன், அனுபவிப்பவன், அல்லது அறிவு அனுபவம் ஆகிய இவைகள் அங்கு தலையெடுக்கவே இல்லை. மறுபடி இடித்தான் சேவகன்; உள்ளிருந்தோர் இருவரும் அவஸர வேலையிலிருந்தமையால் பதில் ஒன்றும் வரவில்லை.

மூன்றாம்தரம் வெகு பலமாக இடித்தான் சேவகன்; அலறிப் புடைத்துக் கொண்டெழுந்தாள் அன்னம்மாள் ! பதறி விழுந்தான் வாயிலிருந்த வேலையாள்! ஒரு மலைக் கணவாயில் வழிதப்பிவிட்டதாகவும், அங்கு ஓநாய் புலிமுதலிய காட்டு மிருகங்களிருந்தமையால், தப்பிப்பிழைக்க ஒரு செங்குத்தான பாறையின்மேலேறிப் போனதாகவும் அங்கு கால் சருக்கிவிட கீழேவிழுந்துவிட்டதாகவும், அப்பொழுது ஒருகொடியபுலி வாய்க்கு நேரேவந்ததாகவும்,ஸ்வப்னம்கண்டிருந்தாள் அன்னம்மாள். வேலையாள் இடித்ததும், அவள் மேல் புலி பாய்ந்ததும் சரியாகவிருக்கக் கதிறிக்கொண்டெழுந்தாள். கதவு தட்டும் ஓசையைவிட அலங்காரி அன்னத்தினது திவ்ய த்வனி சாஸ்திரிகள் ஸமாதியைக் கலைத்துவிட முக்கிய முகாந்திரமாயிற்று. விழித்தாள் அன்னம்மாள். புலிவாயில் அகப்பட்டிராததைக் கண்டு தேறினாள். மறுபுறம் திரும்பி முற்றத்தில் தன் கணவன் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்ணுற்றாள். ‘வேதாந்தம் ராவெல்லாம் ஒக்காந்து கிண்டே இருக்கு. கதவைத் தொரந்து யாரிடிக்கிறது என்றுகூட பாக்கிறதில்லை’ என்று கண்டித்து வைதாள். பின்னர் கதவைத் திறக்க, வேலையாள் வாஸுதேவ சாஸ்திரி எங்கே என்றான். அப்பொழுது ஸத்ய ப்ரஹ்ம நிலையிலிருந்து மித்யாஜகத் நிலைக்கு வந்தும் ஜகத் வ்யவஹாரத்திற்குத் தயாராகவில்லா சாஸ்திரியிடம் ஓடோடியும் வந்தாள் அன்னம்மாள். கத்திரிக்காய்க்கூடை ஊறுகாய்ப் பானை இவைகளைக் குலுக்குவது போலச் சாஸ்திரிகள் தோளைப் பிடித்து உலுக்கினாள். ‘வேதாந்தம் ! ஏ வேதாந்தம் !! ஏந்திரு ! பொணம்போல வெரச்சு கிடக்கரேயே!! ஏந்திருன்ன!!’என்றுகாது செவிடுபடும்படி அவர் காதிற்குள் உபதேசம் செய்தாள். ஒன்றும் சொல்லாது சாஸ்திரி எழுந்து கொஞ்ச நாழிகையில் நாராயணய்யர் வீடு வந்துசேர்ந்தார்.

இவரை வெகு பரபரப்புடன் எதிர்பார்த்திருந்த நாரயணய்யருக்கு இவரைக் கண்டதும் அடங்காக் கோபம் வந்துவிட்டது,

நாராயணய்யர்.—(மிகுந்த கோபத்துடன் வாய் கொண்டமட்டும் வைதுகொண்டு) இவை எல்லாவற்றை முன்னரே ஏன் என்னிடம் கூறவில்லை. நடந்ததெல்லாம் தெரியுமா உனக்கு? பணப்பெட்டி! மாப்பிள்ளை!! படுவாப்பயல் ஸித்தன்!!! எனக்கு ரொம்ப வெட்கமா யிருக்கிறது ! அவன் காலிலேயும் நான் போய் விழுந்தேனே ! ! மானக் கேடு ! ! ! ஏன் என்னிடம் இவைகளை முன்னரே தெரிவிக்கவில்லை?

சாஸ்திரி.—எனக்கு ரொம்ப துக்கமாகத்தான் இருக்கிறது !

நா.—துக்கமோ சுகமோ! ஏன் என்னிடம் கூறவில்லை? சொல்.

சா.—எனக்குத் தெரியாதே.

நா.—உனக்குத் தெரிந்திருக்கவேண்டுமே! ஏன் உனக்குத் தெரியவில்லை?

சா.—(மனதிற்குள்) இதென்ன கேள்வி! (மௌனம்)

நா.—இந்தப் பாவிப்பெண்ணை விட்டுவிட்டு அந்தப் பேய்ப்பயல் ஸ்ரீனிவாஸன் ஓடிவிட்டான்! இவைகளை எல்லாம் ஏன் என்னிடம் தெரியப்படுத்தவில்லை? இப்பொழுதாவது போக்கிரிஸித்தன் சாயம் வெளுக்கட்டும். சொல் பார்ப்போம். ஆஹா வாஸு! நீகூட என்னை இவ்வாறு காட்டிக்கொடுத்து வேடிக்கைப் பார்ப்பாய் என்று நான் எண்ணவில்லையே! ஐயோ! மாப்பிள்ளை! பணப்பெட்டி!! நேற்றிரவு நீ சொல்லியிருந்தால் போதுமே! இந்தப் பயலை போலீஸார்வசம் ஒப்புவித்து நல்ல வேலை செய்திருப்பேனே.

வா:—உன் பணத்தைக்கொண்டு போவான் என்று எனக்குப் படவில்லை! ஸ்ரீநிவாஸனும் ருக்மணியை விட்டுப் பிரிவான் என்பதும் எனக்குத் தோற்றவில்லை. வீட்டில் பெண்டுகள் ஸௌக்யம் தானே! என் தோழன் இந்த ஸித்தனுக்குப் புருஷர்களைவிட ஸ்திரீகள்மேல் அதிக ஆசை. இப்பொழுது வேறுவிதமாக வல்லவோ இருக்கிறது.

இத்தருணத்தில் போலீஸ் ஸேவகர்களை நாற்புறமும் அனுப்பியிருப்பதாக, வந்து ஸங்கதி சொன்னான் ஓர் தலைமை ஸேவகன்.

நா.—ஸரிதான்! நாளைக்குள் என் முன்னே அந்தப்பயலை கொண்டுவரவேணும்! போங்கள். (வாஸுதேவ சாஸ்திரியை நோக்கி), உனக்கு இந்த ஸித்தரைத் தெரியுமா? என்ன தெரியும்? நேற்றிரவு ஸித்தன் உன்னைக்கண்டு ஏன் பதறினான்?

வாஸுதேவ சாஸ்திரி.—நான் காசிக்குப் போனகாலத்தில் கேஸிபூரில் தங்க, அங்கிருந்த ஒரு பணம்பெருத்த வியாபாரியுடன் எனக்குப் பழக்கம் உண்டாயிற்று. அவன் என்னிடம் மிக அன்பாகவிருந்தான். அவன் எனக்கு வேண்டியவைகளை கொடுத்து, என்னை அன்பு பாராட்டி வந்ததால் அவ்விடத்திலேயே கொஞ்சநாளிருந்தேன். நான் வந்து இரண்டு மூன்று நாளைக்கெல்லாம் அங்கு காஷாயம், ஜடை, பாம்பு முதலியவைகளுடன் ஒரு யோகி வந்தான். அநேக யோகிகள் அவனைப் பின்தொடர்ந்து வந்தனர். அவர்கள் அவனை மனம் போனபடி துதிப்பது. ஆகாய கமனம் ஜலஸ்தம்பனம், முதலிய அற்புத ஸித்திகளிருப்பதாக வெளியிடுவது ஆகிய இத்தொழிலையே மேற்கொண்டிருந்தனர். என் நேசன் தோழனை ஒரு வியாபாரி இந்த யோகியை எதிர்கொண்டழைத்துக் கூட்டத்துடன் ஆதரித்தான். நான் எவ்வளவோ அவனுக்குச் சொல்லிப் பார்த்தேன், அவன் கேட்காது தன் வீட்டிற்குள்ளேயே யோகிக்கு ஜாகைவிட்டான். நானும் என் தோழனுமாக ஒருநாள் அவனைப் பார்க்கச் சென்று, உன் பூர்வ விருத்தாந்தம் என்ன என்றுகேட்டோம். தன் பூர்வாச்சிரமத்தில் தான் மதுரை கலாசாலை ஸம்ஸ்கிருத வாத்யார் என்பதாகவும், ஒருகால் தான் திருநெல்வேலி ஜில்லா சதுரகிரி மலைக்குப் போனதாகவும், ஒரு ஸித்தரைக் கண்டு வணங்க, மகிழ்ந்து அவர் தன்னை உள்ளிருந்த ஸித்தாச்சிரமம் அழைத்துச் சென்றதாகவும், அங்கு தனக்குப் பார்வதீ பரமேச்வரர்கள் தர்சனம் கிடைக்கும்படி செய்து தின்னை ஒரு பெரிய ஸித்தனுக்கி விட்டதாகவும், அதற்கு அடையாளமாகத்தனக்கு இந்தப் பாம்பு கொடுக்கப்பட்டது என்பதாகவும், ஆதலால்தான் அகஸ்தியருக்கு நிகர் என்பதாகவும், தன் துணிபட்டவர்களுக்குக்கூட அற்புத சித்து வித்தைகள் தெரிந்துவிடும் என்பதாகவும் கூறி முடித்தான். நாள்தோறும், தன் யஜமானன், சுற்றுமுள்ள மற்றவர்கள் எல்லோரையும், விதம்விதமான செப்படி வித்தை, கண்கட்டி வித்தை, மனஸ்தம்பனம் முதலியவைகளால் ஆச்சர்ய பரவசர்களாக்கி வந்தான். இவைகளை ஸாதாரண தெருவித்தைக்காரர்கள் செய்தால் தந்திரங்கள் என்று மதிக்கும் ஜனங்கள் இவன்செய்ததால் பெரிய சித்து வித்தைகள் என்று கொண்டாடினர். என் தோழர், ஸித்தர் பூர்வ கதையைப்பற்றி என்னிடம் தனியாக விசாரித்தார். 'இவன் ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதன் என்றுனே அது முழுப்பொய். ஆதிமுதல் மதுரை கலாசாலை பண்டிதர்களை எல்லாம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்,' என்றேன். அவ்வூரில் அவன் பெயர் பரவியது, அநேகர் இவன் பரிவாரங்களுடன்இவனுக்கு விருந்தளித்தனர். ஒவ்வொரு நாளும் தான்பறந்து ஓடிவிடுவதாக அவன் பயமுறுத்தினான்: அவ்வூர் வியாபாரிகள் மடத்தனமாக அவனைப் போக

வொட்டாது தடுத்தனர். முடிவில் அவன் ஓடியே தான் போனான்; ஆகாயத்திலாவது, அல்லது தன் பரிவாரங்களோடாவது அவ்வாறு செய்ய வில்லை. அவ்வூர் பெருங்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பதினாறு வயது ரூபவதியுடன் பறந்தோடிப் போய்விட்டான். அவன் ஓடினதுதான் தாமதம், அவன் சென்னபட்டணத்தில் பொய்க்கையெழுத்துப் போட்டதாகவும் அதற்காகஅடைக்கப்பட்டிருந்த சிறையிலிருந்து தப்பிஓடிவிட்டதாகவும், ஆகையால் அவனை உடனே பிடித்துவிடவேண்டும் என்பதாகவும் கண்டிருந்த உத்தரவுடன் ஸேவகர்கள் அங்கு வந்து விட்டனர். அவ்வூரார் ஸேவகர்கள் எல்லோரும் இவனைக் கண்டுபிடிக்கச் செய்த முயற்சிகள் பலவாயினும் இவன் பிடிபடவில்லை: எங்கும் அகப்படவில்லை. சிலர் அவன் இறந்தான் என்றும் வேறுசிலர் அவன் ஹிமாலயம் சென்றான் என்றும் கூறினர். அவனுக்கு என்னை நன்றாகத் தெரியும். நான் மதுரை ஆள் என்று மாத்திரம் தெரியாது: தெரிந்திருந்தால் அவன் இங்கு வந்திருக்கவேமாட்டான்.

கேஸிபூரிலிருக்கையிலேயே என்னிடமிருந்து ஒரு வாக்குறுதி அவன் வாங்கிவிட்டான். அவன் விஷயங்களை நான் ஸந்தேஹிப்பதாக அவன் உணர்ந்து, கேஸிபூர் மஹாஜனங்களுக்குத் தன்னைப்பற்றி ஒன்றும் கூறிவிடலாகாது என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னிடம் வாக்கும் வாங்கி விட்டான். அவன் என்னிடம் கூறிய சில கெட்ட வழிகளை விட்டுவிடும்படி நான் வெகுவாக அவனுக்குப் புத்திமதி கூறினேன்: அது பயன்படவில்லை. இந்த ஸம்பாஷணை முடிவில் 'நான் எந்த ஊரிலிருந்தபோதிலும் நானிருக்கும் வரையில் அங்கு என்னைத் தெரிந்ததாகக் காட்டிக் கொள்ளக்கூடாது. என்னைப்பற்றி அவதூறு பேசக்கூடாது' என்று கெஞ்சிக்கேட்டு வாக்குக் கொடுக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டான். இது ஒரு விசித்ர ஸத்தியமாயினும், நான் தயங்காது செய்துவிட்டேன். எவ்வளவு கொடியவனாயினும், அவனைப் பழிப்பது காட்டிக்கொடுப்பது முதலியவைகள் என் குணத்திற்கு விரோதமானவை, ஆதலால் அவன் சீர்திருந்துவான் என்னைக் காணப் பெற்றால், என்ற நம்பிக்கையுடன் வாக்கும் கொடுத்துவிட்டேன். கடவுளேயாகி நிற்கும் இப்பிரபஞ்சத்துள் கொலைக்காரனைக்கூட வெறுப்பதற் கிடமில்லையே!

"உன் வீட்டில் அவனைக் கண்ட உடன் எனக்கு உண்டான ஆச்சர்யத்திற்கு அளவேயில்லை. நான் ஸத்தியத்தால் கட்டுண்டிருந்ததால் வாயைத்திறக்கமுடியாமல் போய்விட்டது. அதிகம்இருந்தால் எங்கே ஸத்தியத்தை மீறும்படிநேரிடுமோ என்று எண்ணியே நான்நேற்றிரவு திடீரென்றுமறைந்து விட்டேன். உன் வீடு தகுந்த காவலுடனிருப்பதால் ஸித்தன் ஆட்டம் இங்குப் பலிக்காது என்ற தைர்யத்துடனே நான் வீடு சென்றேன்: என் மனமும் ஸமாதானமாக விருந்தது. உன் பணப்பெட்டி போனதையும், ஸ்ரீநிவாஸன் ஓடிவிட்டதையும் கேட்டதும் எனக்கு ஒருவிதத்தில் ஸந்தோஷம்தான்."

நா:—(கோபமும் துக்கமும் கலந்த சிரிப்புடன்) உன் வேதாந்தம் உன்னைப் பெரும் மடையனாக்கி விட்டதப்பா! ஆய்ந்து ஓய்ந்து நோக்கில் முடிவில் அன்னம்மாள் சொல்வது ஸரி! நிரம்ப ஸரி!! வேதாந்தம் மனிதரை மூழுமூடாக்கி விடும். என்னடாது! திருடனுக்கு ஸத்தியம் பண்ணிக் கொடுத்துவிட்டு, சும்மாவிருப்பதா? அடே ஸத்யம் பண்ணமாட்டேன் என்றல்லவா நீ சொல்லியிருக்கவேண்டும்!

வா.—அவன் என்னைரொம்ப கெஞ்சிக்கேட்டுக் கொண்டான். மேலும் ஸத்யம் கொடுப்பதால் கேடொன்றும் வாராதென்று எனக்குத் தோற்றியது. பெண்ணை அடித்துக்கொண்டு போனபின்பு என்னைக் கேட்டிருந்தால் நான் இந்த வாக்கு கொடுத்திருக்கமாட்டேன். ஸத்தியத்தால் கட்டுப்படாவிடினும் நாம் ஒருவரையும் பொல்லாங்கு சொல்லலாகாது. அவனைப்பற்றி எனக்குத் தெரிந்ததில் நூறிலொருபாகம்கூட நான் உனக்கு இன்னம் சொல்லவில்லை. உனக்கு வந்திருக்கும் கஷ்டம் அவ்வளவு பெரிதல்ல என்பதைக் காட்ட எவ்வளவு சொல்ல வேண்டுமோ அவ்வளவுதான் சொன்னேன். ஒருவேளை ஸித்தன் இப்பொழுது சற்று திருந்தி விட்டாற் போலிருக்கிறது.

நா.—ஆமாமடா மடையா! அவன் மாத்திரமா திருந்தி விட்டான்: நீகூட மடயனைத் திருந்திவிடவில்லையா? மடப்பயலே. பார் இந்தக் கன்னாவியை; (ருக்மணியைக் காட்டிக்கொண்டு) இப்பெண் கண்ணிலிருந்து ரத்ததைச் சொட்ட விட்டுக்கொண்டு நிற்கிறாள், முழுமூடா! நான் கஷ்டப்படவில்லை என்றா சொல்லுகிறாய்?

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

ருக்மணி அல்லது பக்திநிலை

பக்தி மலர்ந்த காதை

(தொடர்ச்சி)

ஹிமயமலைச் சாரல். பல மரக்கூட்டத்திடைப் பொதிந்து விளங்கும் தவவனம். வேதகோஷத்தின் ஸாமகோஷ மயங்கி மனதை மயக்கி ஆநந்த மூட்டுமிடம். இதனிடை எம்பெருமான் சக்கிரவர்த்தித் திருமகனார்ப் புகழைப்பாடி பரவசமடையு மஹா புருஷாது காதில் "ராமா ராமா ராமா" வென்னும் நாமம் காற்றில் மயங்கி கலந்தது. ஹநுமாரும் கண்ணைத் திறந்து நாரதரை க்ஷேமம் விசாரித்தனர். மற்றும் "ஏது தாங்கள் இவ்வளவு தூரம் தயவு செய்தது? எல்லாம் ஸுகமோ? இங்கு விஜயம் செய்ததென்பொருட்டோ? இந்த எளியன்பால் வந்து தர்சனம் கொடுத்து நாயினும் கடையாய என்னைத் தன்யுனாக்கினீர்" என்றார்.

"அதுவொன்றுமில்லை. உம்முடைய பகவன் நாமாவின் இசையாலிங்கிழுக்கப்பட்டேன். தங்களைத் தர்சனஞ்செய்து பெறும்பேறு பெற்றேன். ஸாது ஸங்கத்தாலாகாததென்ன? நான் இங்கு யாத்திரை செய்யப் புறப்பட்டேன்—"

"தகுந்த துணையில்லை என்றிங்கு வந்தீரோ!"

"அதற்காகவில்லை. ஆனாலும் தங்களைப்போலத் துணைக்கிடைத்தால் வேண்டாமென்று சொல்லவும் நாவெழுமோ?"

"நீர் கூறும் முன்னமே என்னன்பனுடன் செல்ல, இக்கால்கள் எழா-நிற்குமோ? வாரும்; யானும் உடன் வருகிறேன்."

"அப்படியானால் ஸரி. அவந்தி முதலிய புண்ணிய ஸ்தலங்கள் ஏழுங் கண்டு செல்வோம். யானிப்பொழுது வரிசையாக எம்பெருமானது திருக்கோயில்களைக் கண்டு வருவதே காலாலாய பயன் என்றுணர்ந்தேன். அதற்குத் தங்களைப் போன்ற ஸாது துணையே மோக்ஷ ஸாதனத்திற்கு மூல வழியாகும். புறப்படும்."

"அப்படியே"

புறப்பட்டனர். பல தீர்த்தங்களாடி யமுனையைத் தாண்டி விந்திய மலைச்சாரலைக் கடந்து அங்குப் பச்சைப்பசேல் என்று சோபை வீசுமிடமெங்கும் பரந்தாமனது உருவத்தையே கண்டானந்தித்தனர். கருங்கொண்டலைக் கண்டதும் எம்பெருமானது திருமேனியின் வைபவத்தையே அநுபவிப்பர். துளபக்காட்டைக் காணின் அம்மங்கள விக்கிரஹத்தின் அமைப்பையே நினைந்து நினைந்து உருகுவர். மலையைக் காணுந்தோறும் எம்மிறைவனது கருணையையே நினைந்து உள்ளம் அழிவர். அது பார்ப்பார்க்கு இன்பமளித்து தன்னயம் பாராததை எண்ணி எண்ணித் தாமும் அவ்வாறே ஒழுகவேண்டுமென்று எண்ணுவர்! பரந்தாமனது பக்தியிலீடுபட்டு மெய்ம்மறந்து, நடப்பதும் தெரியாது நடப்பர். தம்மொடு தலைவன் கலந்தன்ன நடிப்பர். உள்ளம் தேக்கி கூத்தாடிக் கூத்தாடிக் கூவுவர். வழி நடந்து வந்தது நெடுந்தூரமென அவர்க்குப் படவேயில்லை. உள்ளங்கலந்து அன்பிலீடுபடில் எம்பெருமானது திருநாமமென்னும் திவ்யசக்தியின் பரப்பால் உண்டாகும் உத்ஸாகத்தின் பெருமையால் எதுதான் அமையாது?

ஸூர்யனுடைய ஒளி மறையும் ஸமயத்து ஓர் சோலையுள்ளிருவரும் தங்கினர். கிளிகள் கொஞ்சிக் குலுக்கிய பழங்களிலிருந்து விழுந்த தேனின் பெருக்கைக் கண்டு எம்பெருமானது நாமவினிப்பைப் பெற அவாவுற்றனர். மலைவீழ்ந்து மிகுவேகத்தோடு பாய்ந்து கணவாய் உச்சியிலிருந்து வீழ்ந்தெறிக்கும் அருவி நீர்த்துளியைக் காணுந்தோறும் தன்னுன்னத நிலையிலிருந்து யாவர்பாலும் எம்பெருமான் எரிக்கும் கருணைத்திரளே மனதில் பதியும். பச்சைப் பசேலென்று பண்ணை முழுதும் படர்ந்து விளங்கும் பசுமைத் தொடர்செழித்து இனிது ஓங்கும் பரந்தாமனது அழகையே மனத்திலூட்டும். நிர்மலமாக நிற்கும் ஓடைநீர் முழுதும் "ஞானப் பெருந்தீபம் கொளுத்திய" பெரியாரது வைபவத்தையே எடுத்துரைக்கும். சிவந்து படர்ந்து விளங்கிய செவ்வானத்தில் பொன்னென எதிர் தோன்றிய நகரம் இருளில் பதிந்து மதியவன் தோன்ற கண்ணிற்கு எதிர்படல், மாயை யொழிந்ததும் மனவமைதியையே குறிப்பிடும். கீழ்க்கொண்டலைக் கிழித்து இனிது ஓடி வெளிவரும் சந்திரனுடைய வேகம் ஐம்புலப்போக்கை அறிய வழி காட்டும். அம்மதியவன்பால் அருகு விளங்கும் நக்ஷத்திர பரிவாரம் மானிடரின் சிறுமையையும் எம்பெருமானது பெருமையையும் சாற்

தம், தயை, பொறை முதலிய அனந்த குணங்களை உருவகப்படுத்தும்.

இத்தகைய இளங்கொழுந்தன்ன செழுமை வாய்ந்து எவர்க்கு மினிமை யூட்டும் இடத்தில் அன்பென்னும் வெள்ளப்பெருக்கில் மூழ்கி விளங்கு மிவ்விருவரும் தங்கி காலங்கழித்து வரும்பொழுது "ஹே! நாரத! இப்புரத்தையும் இதன் புறச்செழுமையையும் பார்க்கப் பார்க்கப் பரமானந்த மடைகிறேன். 'பழந்தன மிழந்தவர் படைத்த தெனலா' னேன். ஸரயூ நதி தீரத்து இனிது விளங்கிய என் தலைவனது நகரேபோல் இந்நகரம் தோன்றுகிறது. இக்கோபுரத்தை நோக்க நோக்க அவ்வயோத்தியைக் கண்டாற்போல் காணுகிறேன். இது அயோத்தியோ? இவ்வூரரசன் ராமன்தானோ? ராமனை இனி யெங்குக் காணலாகும்?" என்றார் ஹனுமார்.

"நண்ப! இது அயோத்தி யல்ல; துவாரகை. இந்நகர்க்கு மன்னன் ராமன்தான்."

"ராமனா? யார் அவர்? சக்கரவர்த்தி திருமகனா? என்னிரு தோள்மேல் தாள்பதித்து என் பவத்தை யொழித்த எனது தலைவனா?"

"சக்கிரவர்த்தித் திருமகனா? அவர் யார்?"

"தசரத சக்கிரவர்த்தியின் மூத்த குமாரன்; ரகுராமன்"

"அவரல்ல இவர்—அவரல்லவே அல்ல."

"மற்று யாரிவர்?"

"உமது ராமருக்கு முன் என்ன இருக்கும்?"

"அவர் முன் இருந்தது ஒன்றும் இல்லை."

"அவ்வளவு தானோ? அவர் வெறும் ராமன் தான்; அவ்வளவே."

"வெறும் ராமன் என்று அவரைப் பரிகசிக்கிறாய்?"

"யான் பரிகசிக்க வில்லையே."

"மற்றெவன் பரிகசித்தது?"

"உமது ராமன் வெறும் ராமன்தானே? அதை முன் சொல்லும்."

"மூலபலங்களையும் முடியாத அரக்கரை கையொன்றால் அம்பு வாங்கி எங்கும் புகழ்பெற்று ஜயவீர கோதண்டந் தாங்கி, 'சொல்லொக்கும் கடிய வேக சுடுசரங்' கொண்ட என் தலைவன், ராமன் வெறும் ராமனாய் விட்டாரோ?"

"அப்படி யான் ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. இவ்விடத்திருக்கும் ராமன் வெறும் ராமனல்ல. உமது கைவண்ணம் பெற்ற ராமன், என்னத்தான் நீர் சொல்லிய போதிலும், வெறும் ராமன்தான். அவரெப்படி பலராமராவர்?"

"பலராமனா? யாரவன்? ராமனைக் காட்டிலும் மிகு பலசாலியோ? வீரனோ? சூரப் பிரதாபப் பெருமையிற் சிறந்தவனோ?"

"அப்படி இருந்தாலொழிய அப்படி பெயர் செல்லுமோ? அந்த ஹஸ்தினபுரம் பட்டபாடு அதற்கன்றோ தெரியும்? அவர் கலப்பையொன்றே உங்களிராமன் குலத்தைக் கலக்கும். அவரைப் பார்த்தால் உமக்குத்தெரியும். பேசுவதில் என்ன பிரயோஜனம்?"

"நெடிய வில் வலிய வாங்கும் என் நாதனைக் காட்டிலும் சிறந்தவன் ஒருவனிருக்கின்றான்! அவன் பலராமனாம்! நாம் இதுவரை ராமனுடைய பெயரை வஹிக்கத்தக்க ஆட்களே காண முடியவில்லை. இன்றிங்கு அவர் பெயரை மாத்திரம் வஹித்தாலும் பொறுப்பேன். ராமனோடு நிற்காமல் பலராமனென்று பெயர்கொண்டு என் தலைவனுடைய பெயரை ஏளனம் செய்ததன்றி அவர் வலியின் திறமையையும் பரிகஸிக்கும் நாமங்கொண்டுளான்! அவன் யார்? அவ்வற்ப குணங்கொண்டவனைக் கண்டால் யான் என்ன செய்வேன் தெரியுமா?"

"தெரியும்! முதுகைக்காட்டிக்கொண்டோடுவீர். நான் சொல்வது பொய்க்குமா? அவரிடம் உமது இருமாப்பு செல்லுமா?"

"பார்த்தால் அப்பொழுது தெரியும்."

"நான் அவரிடம் போய் தங்களிடம் வரும்படிச் சொல்லுகிறேன்."

"அப்படியே செய். சீக்கிரத்தில் அவனை அச்சுவேறு ஆணி வேறாக்கி விடுகிறேன்."

"இதோ வந்துவிட்டேன்" என்று ஓடினார் நாரதர்.

* *

துவாரகையின் ராஜவீதி. வரிசை வரிசையாக அமைந்த வீட்டின் உப்பரிகைகளில் பதித்த

கலசங்களின்மேற் பதிந்த ஸூர்யனுடைய ஒளி தவறி தெருவெங்கும் தங்கத்தொடு தவழ்ந்தது. இருபுறங்களில் வரிசையாய் வளரும் கமுக மாத்தின் மணத்தில், உடன் படர்ந்த மாதவிக்கொடியில் மலர்ந்த வாஸனை மயங்க, அவ்வீதியின் நடப்பார் மன முழுதும் அத்தெருவின் அழகிலேயே மயங்கும். தென்றற்காற்றும் தேரும் திருநாளும் அத்தெரு வழியே எப்பொழுதும் நடப்பதாயினும் அன்று அங்கு உடன்வந்த கூட்டத்தின் முகத்தில் கொஞ்சமேனும் அமைதி என்பதில்லை. எல்லாரும் பிரம்மயுள்ளேயே பதிந்தனர். காற்றும் அசைய பயந்தது. கூட்டத்திடையிருந்த ஒரு கிழவனார் பட்டபாடு யாவர் மனத்தையுங் கலக்கும். "ஹே பலராமா! ஹே பலராமா!" என்றிவரிட்ட கூச்சல் அம்மன்னன் அந்தஃபுரத்திருந்த ஸ்திரீகளையும் வெருட்டிவிட்டது. கிழவனார் மெல்ல மெல்ல தத்தளித்து, பலராமாது மந்திரத்தை அடைந்தார். என்றுமசையாத அரசாட்சி மணியை "டங் டங் டங் டங்" என்று மனம் படக்க கண்டாரது உள்ளம் துடிக்க அடித்தார். பெருங்கூட்டம் வந்துவிட்டது. அந்தஃபுரத்துத் தன் மனைவியுடன் கேளிக்கையில் விளங்கிய பலராமர் துடுக்கிட்டு "ஹா" வென்றலறிக்கொண்டோடி வந்தார். வந்ததும் கிழவர் அழுதார்; விழுந்தார்; எழ முடியாது திகைத்தார். பேச முடியாது தயங்கினர்: மெதுவாகத் தள்ளித் தடுமாறி கூறுவர்:—

"என்னையனே அபயம்! அபயம்! இந்நாட்டிலினியிருத்தல் முடியாது. ஹே பலராமா! நீங்களிருந்தும் நாங்களிப்படியா பாடுபடுவது. இனி இந்த நாளே எங்கள் பிராஹ்மணக் கூட்டத்தை இவ்வூரை விட்டோடும்படி செய்தால்தான் நலம். இங்கிவரிருந்தால் உயிர்ச்சேதம்தான்—"

"படபடப்பு வேண்டாம். உமக்கென்ன குறை சொல்லும்; தீர்ப்போம், கவலைபடாதியும்."

"கவலையேன்? ஊர்க்கு வெளியிருக்கும் ஒரு சிறு குரங்குசெய்யும் பாட்டைத் தவிர்க்க உமக்கு வழியில்லையா? அது என்ன பாடுபடும்? அதைத் தடுக்க உமக்குப் பலமில்லையா? உமக்குப் பலராமரென்று யார் பெயர் வைத்தார்கள்? அந்தக் குரங்குக்குப் பதில்சொல்ல யாரால் முடியும்? என்னால் கேட்டுப் பொறுக்க முடியவில்லையே? எல்லாவற்றையுமொழித்த என்னையே அம்மொழிவெருட்டுகிறது. உமக்கென்ன காதில் படவில்லை போலல்லவோ இருக்கிறது."

"ஒரு குரங்கா?"

"ஒரு சிறு குரங்கு—கோபுரவஸ்து—அல்ப சாகாமிருகம். அதுதான். ஒன்றேஒன்று. அப்பா! அதை நினைக்கும் பொழுதே என் உடம்பு நடுங்குகிறது."

"அது என்ன செய்தது?"

"எப்படி ஏன்று சொல்வேன். ஒன்றும் எனக்குத்தோன்றவில்லை. என் நினைப்பே மறந்துவிட்டது. என்னமோ சொல்லிச் சொல்லி பின் 'இவ்வூர் அரசன் யார்?' என்றது. 'பலராமர்' என்றேன். 'யார் பலராமர்?' யாரது? ராமனைக் காட்டிலும் இவன் சிரேஷ்டனோ? அம்மடையனைப் பல என்கிற அடைமொழியை எடுத்துவிடச் சொல். இல்லாவிட்டால் என்னோடு வந்து சண்டை செய்யும்படிச் 'செய்' என்றது. இன்னம் என்னென்னமோ கூறியது. ஐயா என் மூளையே கலங்கிவிட்டது. ஐயா உம்மிடம் சொல்லிவிட்டேன். நீங்கள் தயவு செய்து அக்குரங்கைத் துலைத்தால் ஊரார் பிழைத்தார். இல்லாவிடில் அவர் நமனுலகிற்கு வேறு வழி தேடவேண்டியதில்லை. வாலொன்று தான். அதுவே போதும்."

"நீர் யார்? ஏன் இப்படிப் பயப்படுகிறீர்? யானிருப்பது உமக்குத் தைர்யமூட்டவில்லையா?"

"தைர்ய மூட்டும். ஆனால் என்கண்முன் அப்பொல்லாச் சிறு குரங்கே குடிகொண்டிருக்கிறது. யான் என்ன செய்வேன். பின் நாரதன்

அவர் கேட்டவிதத்திலேயே நடுங்கிவிட்டேன். தயவு செய்து அச்சிறு குரங்கைச் சும்மா விடாதியும்; உமக்குப் புண்யமாய்ப் போகும். அதை முன் பிடித்து சிறையிடும்."

"என்ன நாரதா நீயா இப்படி வந்தாய்? இது என்ன வேஷம்?"

"உங்களுக் கென்னபரிஹாஸம். வீடெரிந்தால் பார்ப்பவர்க்குக் கொண்டாட்டம். எருதின்வலி காக்கைக்குத்தெரியுமோ? நான் பட்டபாடு எனக்குத் தெரியும், அக்குரங்கின்வார்த்தையைநினைத்தால் வயிறு கலங்குறது.வந்தவழியில் என்தம் புரு விழுந்ததே தெரியவில்லை.தலைதப்பினது தம்பிரான் புண்ணியம் என்று உம்மிடம் வந்தேன். காற்றுள்ள போதே தூற்றிக்கொள்ளும். அக்குரங்கு தனித்திருக்கும் போதே பிடித்துவிடும். பின் எதிர்ப்பது எப்படியோத்தான் என்றெனக்குத் தோன்றுகிறது."

"என்ன நாரதா? ஒரு குரங்கிற்கா இவ்வளவு பயந்து விட்டாய்! பலே! கோலாடக் குரங்காடாதோ?"

"உங்களுக்குச் சொல்வதற்கென்ன? இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சை. போய்ப் பார்த்தால் தெரியும். நீங்கள் போய்த்தான் பாருமே, அது படுத்தும்பாட்டை. உம்மை முன் பலராமன் என்றபெயரைமாற்றி ராமன் எனக்கொள்ளவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறது. நான் சொன்னால் தகுமா? ஆண்டிச்சொல் அம்பலமேறுமோ?"

"ஸரி நான் எனது படைத்தலைவனுடன் சொல்லி அதையோட்டச் செய்கிறேன். நீ பயப்பட வேண்டாம். ஒரு க்ஷணத்திற்குள் அது இருக்குமிடமெங்கென்று தெரியாமல் ஓட்டி விடுகிறேன."

"மஹாப்ரபூ! உமக்கு ஸமான பலமுடையவர் யார்? அதனால்தானே பலாமரெனப் பெயர் பூண்டீர். உங்களால் ஆகாததெது? இனி எனக்கென்ன குறை."

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS AND NOTES

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்.— இச்சங்கத்துப் பதினேரும் வருடத்து அறிக்கைப் பத்திரத்தைப் பெற்று நோக்குமிடத்து எமக்கு இன்பமும் துன்பமும் ஒருங்குண்டாகின்றன. சங்கத்தலையாய் கொடையாளியாய் தமிழ்க்காய் உழைத்த பாண்டித்துரையாரின் மரிப்பால் உண்டாகிய தௌர்ப்பாக்கியத்தைத் தோற்றுவிதம் உழைக்கும் மதுரை வக்கீல் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, P. S. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் சங்கத்தலைவராயும், தமிழின் உயர்விற்கு வேண்டிய உதவி புரிய தயாரா யிருக்கும் கானுகொத்தான் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, சா. ராம மு. சித. பெத்தாச்சி செட்டியாரவர்கள் உப அக்கிராஸனாதிபதியாயிருப்பதும், எல்லோருக்கும் இன்பம் தரும். காரிய தரிசிகள், மதுரை வக்கீல் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, T. C. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார், T. N. சுந்தரராஜ ஐயங்கார் இவர்கள் ஆர்வமும் புகழத்தக்கதே. ஊக்கத்தோடு உழைத்திவர் செய்யும் செயல்களை ஜனங்கள் கவனியாதது நமக்குப் பெருந்துன்பம் உண்டாக்குகிறது. (இச்சங்கத்தார் வெளியிடும் "செந்தமிழ்" ப் பத்திரிகைக்கு இந்தத் தமிழ் நாட்டிற்குள் பெறத்தக்கவர் 256 பேர்களே என்பதை நோக்குமிடத்து மிகுந்த வருத்தத்தை உண்டாக்குகிறது.) (மற்ற இராஜதானிகளில் தமது தாய்ப்பாஷையைப் போற்றுவதுபோல் இந்நாட்டிற்கு இன்னம் ஞானோதயம் ஆவதென்றோ!) தமிழ்ப் புத்தகங்களைப் பரிசோதித்து தக்கவித மளிக்கும் பேருதவியைக் கவனியாது விளங்கும் நமது தமிழகத்தினற்கு யாம் மிக்க வணக்கமாக ஷை பத்திரிகையைப் போஷித்துத் தாமும் பேறடைய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

*
* *

லார்ட் பெண்ட்லண்ட்.—சென்னைக் கவர்னராய் வரப்போகிற லார்ட் பெண்ட்லண்ட் ஸ்காட்லண்ட் மந்திரியா யிருந்தவரென்று சொன்னோம். அவர் ராச்சிய நிருவாகத்திறமைமட்டுந்தானுடையவரென்று நாம் நினைப்பதற்கில்லை. அவர் புஸ்தகங்கள் எழுதும் யோக்கியதையுடைய கிரந்த கர்த்தா என்று காண்கிறது. 1901 முதல் 1911 வரை இறந்துபோன பிரபலஸ்தர்களாயுள்ள 1600கனவான்களின் ஜீவிய சரித்திரங்களை யெழுதிய 300 கிரந்த கர்த்தாக்களில் அவர் ஒருவரென்று தெரிகிறது. அவர் மிஸ்டர் ஆஸ்க்வித்துக்கு முன்னே லிபரல் கவர்ன்மெண்ட் தலைவராயிருந்த ஸர்

ஹென்ரி காம்பல் பானர்மானின் ஜீவிய சரித்திரம் எழுதியிருக்கிறார்.

*
* *

உலகத்திலுள்ள உன்னத சிகரம்.—இதுவரையிலும் ஹிமயமலையில் உன்னதசிகரமாகிய எவரேஸ்டு தான் உலகத்திலுள்ள மலைச்சிகரங்களில் உன்னதமானது என்று படித்தும் கேட்டும் இருந்தோமல்லவா? கிஞ்சிங்கங்காதான், எவரெஸ்டைவிட சில நூறு அடி உயரம் என்று கண்டுபிடித்திருக்கிறதாகத் தெரிய வருகிறது.

*
* *

ஒரு புதுவகைப் பெட்டி.— புதுவகை நகைப் பெட்டி யொன்று கண்டுபிடிக்கபட்டிருக்கிறது. யாராவது வந்து நகைப்பெட்டியைத் தூக்கினால் அது நாய் போல ஓயாமற் குலைத்துக்கொண்டிருக்குமாம். எட்டு மணி ஓயாமற் குலைக்குமாம். அதை நிறுத்தவேண்டுமானால் பெட்டியின் சொந்தக்காரன் வந்து அதைத் திறந்து குலைக்கும்படி உள்ளே வைத்த யந்திரத்தை அமர்த்திவிடவேண்டுமாம். இப்பெட்டி உபயோகத்துக்கு வந்தபின் களவுபோகமாட்டாது. எங்கே வேணுமென்றாலும் அச்சமின்றி நகைப்பெட்டியை வைத்துப் போகலாம்.

*
* *

நான்கு பிள்ளை ஒரே முறையில் பெற்றவள்.— விசாகப்பட்டணத்திலிருந்து பெங்களூருக்குச் செல்ல ரயிலில் பிரயாணஞ்செய்து கொண்டிருந்த ஒரு ஸ்திரீ சென்றமாதம் 4-ந்தேதி காலை 2-30 மணிக்கு ஹிந்துபூரில் ரயில்வேயை விட்டிறங்கினள். நான்கு மணிக்கு ஒருபெண் குழந்தையைப்பெற்றனள். பின்னர் அவ்வூர் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டனள்; அங்கு 7 மணிக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது; பின்னரும் 7-15 மணிக்கு வேறிரண்டு பெண் குழந்தைகள் பிறந்தன. முதல் பிறந்த குழந்தை யுயிரோடிருக்கின்றது. ஏனைய மூன்று பிள்ளைகளு மிறந்துபோயின. எல்லாக் குழந்தைகளும் பூரண ரூபம் பெற்றிருந்தன. தாய் சுகமா யிருக்கின்றனளாம்.

*
* *

கானடா ரயில் பாதையின் நீளம்.—கானடா தேசத்திலுள்ள ரயில்பாதை மொத்தத்தில் 26000-மைல் நீளமுடையதாம். இவ்வாறு வேறு தேசங்களிலில்லையாம்.

காப்பியின் குணதுற்குணங்கள்.—அமேரிக்காவிலுள்ள வைத்திய சாஸ்திரிகளுட் சிலர் காப்பி குடிப்பது பற்றி யாராய்ச்சிச் செய்து, காப்பியை யளவிற்கு மிஞ்சி யுண்டால் கெடுதி யுண்டாகுமென்றும், மிதமாகவுண்டால் மூளைக்குப் பலமும், தேகத்திற்குச் சுறுசுறுப்பு முண்டாகுமென்றும், தினமொன்றிற்கு 2-சேர் காப்பிக்குமேல் குடித்தல் கூடாதென்றும் தெரிவித்திருக்கின்றனர்.

*
* *

W. T. ஸ்டெட் என்பவரது ஆஸ்தி.—டிடானிக் கப்பல் முழுகியபோது இறந்துபோன W. T. ஸ்டெட் என்பவருடைய ஆஸ்தி 13000 பவுண்டாம்.

*
* *

சென்னை மாகாணத்தில் இறக்குமதியாகும் சைகிலும் மோடார்காரும்.-சென்ற 1911-12-ம் வருஷத்து ரிபோர்ட்டின்படி, அயல் நாட்டிலிருந்து இந்த மாகாணத்தில் இறக்குமதியான ஸைகில்களின் மதிப்பு 6,57,000 ரூபாய். இதற்கு முன் வருஷத்திலோ 5,19,000 ரூபாய். மோடார்கார்களோ 1911-12-ல் 10,46000 ரூபாய்க்கு இறக்குமதியா யிருக்கின்றன. அதற்கு முன் வருஷத்தில் 6,24000 ரூபாய்க்குத்தான் வந்திருக்கின்றன. ஸைகில்களும் மோட்டார் கார்களும் இப்படி அதிகமாய் இறக்குமதியாக, குதிரைகள் இறக்குமதியாவது குறைந்துவிட்டது. 1910-11-ல் 1006 குதிரைகள் வந்து இறங்கி இருக்க, இந்த 1911-12-ம் வருஷம் 780 குதிரைகளே வந்திறங்கியிருக்கின்றன, ரஸாயன எருவில் 1910-11-ல் 153000 ரூபாய்க்கு இறக்குமதியாயிருக்க, 1911-12-ல் 294000 ரூபாய்க்கு இறக்குமதியா யிருக்கிறது.

*
* *

பர்மா அரிசி.—ஸ்வீடன் தேசத்தார் இப்போது பர்மா தேசத்தரிசியை வாங்கவாரம்பித்திருக்கின்றனர். இனி இந்தியாவிற்குப் பர்மா தேசத்திருந்து அரிசி வருதல் குறைவுபடும்.

புத்தக வரவு
BOOKS RECEIVED

கோமதி கோகிலமானது * ஓர் இனிய செந்தமிழ் நாவல் ம-ா-ா-ஸ்ரீ N, R. ஸுப்ரமண்ணிய சர்மா இயற்றியது. விலை அணு பத்து.

மதன காந்தி * ஓர் இனிய தமிழ் நாவல் ம-ா-ா-ஸ்ரீ ஆரணி குப்புசாமி முதலியார் இயற்றியது. விலை ரூபா ஒன்று.

* இப்புத்தகங்கள் 'விவேக போதினி' ஆபீஸில் கிடைக்கும்.

ஒரு விசேஷம்

குழந்தைகளின் மனதை ரமிக்கச்செய்யக்கூடிய பித்தளை விளையாட்டுசாமான் இது இந்தியர்கள் வீடுகளில் சமையில் செய்யும் பாத்திரங்களைப் போன்றவை. மிகுந்த அழகும் பளபளப்புமுள்ளது. ஒவ்வொரு ஜோடிப்பிலும் 32 வித சாமான்களடங்கி யிருக்கும். ஐரோப்பியர்களும் மிகுந்த பிரியத்துடன் இச்சாமான்களை வாங்குகிறார்கள். சிறுமிகளுக்கு வெகுமதிசெய்ய தகுதியுள்ளது. இது உடைந்து சேதப்பட்டுப்போகும் என்ற பயம் கிடையாது.

விலை விபரம்

பெரிய சயிஸ்	ஜோடிப்பு 1-க்கு		ரூ.	3	8	0
மத்திம சயிஸ்	,,	,,	ரூ.	2	0	0
சிறிய சயிஸ்	,,	,,	ரூ.	1	8	0

☞ இவ்விளையாட்டு சாமான்கள் இந்தியாவில் பிரபல ஆங்கில பத்திரிகையாகிய பம்பாய் " டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா " என்னும் பத்திரிகையில் மிகவும் புகழ்ந்து பாராட்டுப்பட் டிருக்கின்றன.

நயம் பால் காயம்
தோலா 1க்-கு
ரூ. 1 0 0

காசி வயிரவர் கயிறு

1 நெ. பெரிய கயிறு	100-க்கு	ரூ.	2	8	0
2 நெ. ,,	,,	ரூ.	2	0	0
1 நெ. சின்ன கயிறு	,,	ரூ.	0	6	0

நயம் கஸ்தூரி
தோலா 1-க்கு
ரூ. 40 0 0

கம்பளி போர்வைகள்

அழகும், பலமும், நீடித்த சாயமுள்ளது

6 முழம் 3 அகலம் விலை ரூபா. 4-8-0, ரூ. 5-0-0, ரூ. 5-8-0

மேகவர்ண போர்வை 6 முழம் 3 அகலம் கம்பிகரையுள்ளது

விலை ரூபா. 6-8-0, ரூ. 7-0-0, ரூ. 7-8-0, ரூ. 8-0-0.

சகலவிதமான பட்டுவஸ்திரங்கள் உருத்திராக்ஷ முதலிய விபரமுள்ள கேட்லாக் ஒன்று இனாமாக அனுப்புவோம்.

விலாசம்:—

கே. எஸ். முத்தையா அண்டு கம்பெனி,

பட்டு வர்த்தகம், ஸ்ரீகாசி.

BENARES CITY.

விவேக போதினி

சித்திரப்படங்களடங்கிய சிறந்த ஓர் மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை

1908ஹு ஜூலைமீ முதல் பிரசுரமாகிறது] [யாவராலும் புகழப்பெற்றது

இப்பத்திரிகையில் பிரசுரமாகும் விஷயங்கள்

(1) நீதிகளைக் கற்பிக்கக்கூடிய பொது விஷயங்கள்.
(2) பொது நன்மைக்காகப் பாடுபட்ட மஹான்களின் ஜீவிய சரிதைகள்.
(3) இயற்கை அற்புதங்கள்.
(4) உலக ஒழுக்கங்கள்.
(5) கல்வி யபிவிர்த்திக்குரிய பாஷா விஷயங்கள்.
(6) விவஸாயம், கைத்தொழில், வியாபார விஷயங்கள்.
(7) உயர்தரமான நாவல்கள்.
(8) சிறுவர்களுககான சிறந்த நீதிக்கதைகள்.
(9) ஸ்திரீகளுக்கான நற்போதங்கள்.
(10) சாஸ்திரிக விசேஷ வர்த்தமானங்கள்.

தபாற்கூலி உட்பட சந்தா விபரம்

		உள்நாடு				வெளிநாடு		
ஒரு வருஷத்துக்கு	ரூ	3	0	0	ரூ	4	8	0
ஆறு மாதத்திற்கு	,,	1	12	0	,,	2	4	0
தனிப்பிரதி	,,	0	5	0	,,	0	6	0
மாதிரி காபி	,,	0	1	0	,,	0	2	0

☞ முன்பணமாகத்தான் சந்தாத்தோகையை அனுப்பவேண்டும். அல்லது வி. பீ. மூலமாய் முதல் ஸஞ்சிகையை ஒரு வருஷத்திய அல்லது ஆறு மாதத்திய சந்தா தோகையை கொடுத்துப் பெறவேண்டும்.

இப்பத்திரிகையின் சந்தாதாரர்களுக்கு ஜனரல் ஸப்ளேஸ் கம்பெனியாருடைய பதிப்புகள் குறைந்த விலைக்கு அனுப்பப்படுவதால், இப்பத்திரிகை வாங்குவார்க்கு எப்பொழுதும் நஷ்டமில்லை.

விளம்பர விகிதங்கள்

விபரம்.	ஒரு வருஷத்துக்கு.		ஆறு மாதத்திற்கு.		மூன்று மாதத்திற்கு.		ஒரு மாதத்திற்கு.	
	ரூ.	அ.	.	அ.	ரூ.	அ.	ரூ.	அ.
1-பக்கத்திறகு	60	0	36	0	20	0	7	0
½-பக்கத்திற்கு	36	0	20	0	12	0	4	8
¼-பக்கத்திற்கு	25	0	15	0	8	0	3	0

இப்பத்திரிகைக்கு விஷயதானம் செய்வோர்கள் பெருமையால், இதன் சிறப்பை நன்கு அறியலாம். மிகவும் சுலபமான நடையில் எழுதப்படுகிறது. சிறுவர்கள் சிறுமிகள்கூட உத்ஸாகத்துடன் வாசிக்கக் கூடியது. சித்திரப்படங்களுடன் பிரதி மாதமும் தவறாமல் பிரசுரமாகிறது. எளியவரும் வாங்கி வாசித்து நற்பயனடையவே சந்தாத் தொகையையும் மிகக்குறைவாய் வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. [யாவருக்கும் உபயோகத்தையும் உத்ஸாகத்தையும் கொடுக்கக்கூடிய வேறொரு பத்திரிகை இதுவரையும் எவராலும் பதிப்பிக்கப் படவில்லையென்று தைரியமாய்ச் சொல்லுவோம்.]

மாதிரிக் காப்பி வேண்டுவோர் 1-அணு ஸ்டாம்பு அனுப்பினால் உடனே அனுப்பப்படும்.

விலாஸம்:—மானேஜர், விவேக போதினி, மயிலாப்பூர், மதராஸ்.

Printed at the Guardian Press and Published by The General Supplies Co., Mylapore, Madras S..